

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 82 / Ekim 1988 / 3.-DM

Güz Eylemliliği Yeni Mevziler Kazanıyor

Faşist Türk sömürgecilerinin yoğunlaştırdıkları özel savaş uygulamaları birer birer boşa çıkarılıyor; ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinin en yoğun gelişmelerini yaşıyor.

Özel savaş uygulamalarını en üst düzeyine kadar tırmandıran, Türk sömürgecileri, karşı-devrimci saldırılarını geliştirerek yeni yönelimler içerisine girmektedir. Yaz süresince özel savaşı binlerce sayılık operasyon birliklerini harekete geçirerek yürütmüş ve sonuç almak istemiş; ancak bunda da başarılı olamayarak ağır kayıplar vermiştir. Güz dönemine girildiğinde, ARGK birliklerinin eylemliliği hızından bir şey kaybetmeyerek daha da yaygınlık kazanmıştır.

Sömürgeci-faşist ordunun taktiğini kavrayan ve buna göre tedbirlerini yoğunlaştıran ARGK birlikleri, düşmanın '88 yılını kesin bir imha yılı haline getirme planını boşa çıkarmakla da kalmayıp, ulusal kurtuluş savaşımızın yeni mevziler kazanmasını da birlikte getirdi. Güz sürecinde, yeni mevzilere yerleşen ARGK birlikleri savaşımızın gelişimini yoğunlaştırdılar.

En son olarak, İstanbul şehir merkezinde, azgın faşist cellat Binbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın ARGK'nin devrimci intikam timi tarafından cezalandırılması, ulusal kurtuluş savaşımızın ulaştığı düzeyi göstermektedir. Savaşımız, sömürgecilerin kendilerini en güçlü saydıkları metropol kentlerinde en iyi koruma altına aldıkları beyinlerini bile vurma gücünde olduğunu böylece gösterdi. Bu eylem, düşmanın propagandalarının asılsızlığını or-

Devamı 2. sayfada

Şehitlerimizin İntikam Vasiyeti Yerine Getirildi
Zindan Şehitlerinin Katili E. Oktay Yıldıran Cezalandırıldı

Diyarbakır zindanında 1980 ile 1984 yılları arasında yüzbaşı rütbesi ile iç güvenlik amiri olarak görev yapan işkenceci ve katil Binbaşı Esat Oktay Yıldıran, ARGK'nin devrimci intikam timi tarafından İstanbul'da gerçekleştirilen bir eylemde ölümle cezalandırıldı.

Bu cellat, Diyarbakır cezaevini kan gölüne çeviren ve en az 34 devrimci ve yurtseverin katledilmesinde baş rolü oynayan bir katildi. Diyarbakır cezaevinde direkt özel harp dairesi tarafından kontr-gerilla uzmanı olarak atanan Esat Oktay Yıldıran, PKK'ye karşı cezaevlerinde uygulanmak istenen tasfiye planının da mimarıydı. Göreve başladığı ilk gün, "Burası bir askeri okuldur, sizler de öğrencisiniz. Burada benim kurallarım geçerli" diyerek vahşet ve zulmü başlattı. E. Oktay'ın önüne konulan plan her ne pahasına olursa olsun PKK'ye yönelik tasfiye planını cezaevinde uygulamaktı.

Cellat, hain birkaç unsura, "Genç Kemalistler Birliği"ni kurdurarak teslimiyet ve ihaneti yaygınlaştırmak istedi. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi olarak da nitelendirilecek bu ihanet takımı ile PKK önder

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi Bagok Direniş Şehitleri Eğitim Devresi, Diploma Töreninde Yaptığı Konuşma:

"Partiye Katılım Doğru Bir Temelde Olmalıdır"

"... Çözmek istediğimiz problemler asırlıktır. Aşmak istediğimiz engeller dağ gibidir. Güveniniz hiçbir zaman değil sarsılmak, sonuna kadar daha da pekişmelidir. Yine çözüm gücünüzün sınırlı, çok ufak delici bir özellik göstermesi yerine, en sert engelleri bile delebilecek kadar keskin olmasını istiyoruz. Bunlar sağlanmadan ileriye yönelişin sürekli ve olası bütün beklenmedik engelleri aşması zordur. Onun için bu biçimde iddialı olacağız. Varsa yanılgılar, PKK'ye yaklaşımdaki muazzam yetersizlikler, belki şimdi aşamadınız ama, hiç olmazsa bundan sonraki hayatınızda aşmalısınız. Kendinizi rahavete, sürecin dondurucu etkisine terkederek değil, bunu daha amansız bir biçimde yüklenerek aşmalısınız. Bu konuda her zaman söylüyoruz, devrimciler sadece mevcut yasal düzeni parçalamakla kalmazlar, kendilerinde yüzyıllardan beri ulusal, sınıfsal baskılardan ötürü atıl kalmış dumura uğramış yetenekleri özenle bileyerek sonuç alabilirler. Devrim biliminin bize öğrettiği gerçek budur, buna bağlı kalmalıyız..."

YAZISI ORTA SAYFADA

PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞIN M. ALİ BİRAND'LA YAPTIĞI RÖPORTAJ

"Bu Maraton Sonsuza Kadar da Devam Etse Varım"

"PKK bir halk hareketi olmazsa, bu mücadeleyi sürdürmek imkansızdır. İşte, o zaman sizin dediğiniz yalnız yaşama ortaya çıkar ki bu çok önemli bir noktadır. Yani eğer halk da bizi yalnız bıraksaydı, bir gün bile yaşamamız mümkün olmazdı. Burada halkın büyük desteğini farketmek gerekir. Çok candan, çok güçlü bir destek... Bir de militan yapının direnme durumu gözönüne getirilirse, bunlar bize kırk tane devletin yapacağı destekten daha da az olanak sunmuyor. Halkın desteği çok önemli bir olaydır. Biz halkımızın gücünü daha fazla görebiliriz. Çünkü; Kürdistan halkının dışa karşı illegal durumu vardır. Sizinle konuştuklarında içindekini kesinlikle dışa vermez. Bu konuda da yanılmıyorum. Çok iyi biliyorum, kesinlikle bu konuda böylesi bir politikanın sahibidir..."

15. sayfada

İhanet ve Provokasyona Karşı Abdullah ÖCALAN Önderliğindeki Partimiz PKK'nin Bayrağını Yükseltelim

Ülkemiz Kürdistan ve partimiz PKK'deki gelişmelerle az-çok ilgili olan çevreler son dönemlerde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını boğmaya yönelik iç ve dış düşmanca çabalarda bir yoğunlaşmanın olduğunu farketmektedirler. Ulusal kurtuluş mücadelemizin doğuşundan bugüne çeşitli çevreler eliyle ve çeşitli biçimlerde uygulamaya konulan düşmanca çabalar bugün daha da netleşmiş hedefler doğrultusunda bir kez daha yürürlüğe konulmaya çalışılmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinden haberdar olanlar bu hainane çabaların amaç ve yöntemlerine yabancı değildirler. Amaç; her seferinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK'yi tasfiye etme, teslim alma ve boğma olmuş; yöntemler bu alçakça amacın sahiplerinin niteliklerine yakışır düşkünlükte ve ilkeden yoksun, gerçekleri çarpıtma hedefine yönelik, demagoji, yalan, karalama, komploya dayanan yöntemler olagelmiştir. Evet, ilk günden bugüne amaçlar ve yöntemler esas olarak aynı kalmış, perde arkasındaki yönetmenlerin temsil ettikleri ve sırtlarını dayadıkları çevreler değişmemiş, ancak oyunu sahneye koyan figüranlar dönemlere göre değiştirilmiştir. Yine değişen bir şey daha vardır ki, o da ilk sahnelendiğinde, yeni olması ve henüz pek tanınmamasından dolayı, belli bir seyirci toplama ve heyecan yaratma umudunu taşıyan bu kokuşmuş ve yıllanmış oyunun artık geçmişte ona umut bağlayanlar için dahi gına getirici hale gelmesi; sonunun daha başından görülmesi nedeniyle başarısızlığının kesinleşmiş olmasıdır. Durum bu iken, oyunun sahipleri bu beyhude çabalarını tekrar tekrar gündeme getirmekten başka bir şey yapamamaktadırlar; çünkü, sermayeleri bu kadardır. Çünkü; onlar baştan aşağıya kokuşmuş, tarihin mahkum ettiği yapıları ve amaçlarıyla daha fazla yol alabilecek güçte değildirler. Çünkü, onlar "üremeye güçleri olmayan yaşlı bakireler" olarak çoktan miyadlarını doldurmuş; diğer taraftan her gün daha da gelişip gürbüzleşen geleceğin sahipleri karşısında yenilmişlerdir; savaşı nihai olarak kaybetmişlerdir.

Son dönemlerde bir kez daha ancak yeni figüranlarla sahnelenen, amaç ve yöntemleri geçmiş dönem provokasyonlarınınkiyle aynı olan, başı gibi sonu da daha ilk günden açığa çıkan bu bayatlamış oyunu ele alıp incelemeden önce, oyunun perde arkasında olup bitenleri ele almak gerekmektedir. Oyunun figüranlarının "masum" maskeler ardına gizlenmeye çalıştıkları gerçek hain yüzlerinin görülebilmesi için bu gereklidir.

Devamı 4. sayfada

Cezaevlerinde Yeni Direniş Dalgası

Türkiye ve Kürdistan cezaevleri, TC Adalet Bakanlığının 1 Ağustos Genelgesi ardından yürürlüğe konulan sömürgeci-faşist uygulamalara karşı geliştirilen açlık grevi eylemleri ile yeni bir direniş dalgasını yaşıyor. Peşpeşe sürgünlerin ve saldırıların uygulandığı Diyarbakır, Urfa, Eskişehir, Aydın, Metris, Bursa, Çanakkale, Antep ve Ceyhan cezaevlerinde savaş esirleri direniyor; insanlık onurunu koruma savaşı veriyorlar. Cezaevlerindeki direnişlerin ortak amaçlar etrafında örgütlü direnişini gerçekleştirmek üzere örgütler ortak bir birlik oluşturarak eylem birliğine gittiler.

Haberi 3. sayfada

PKK'li tüm savaş tutsakları adına:
Mustafa KARASU, Sakine CANSIZ, Mehmet ŞENER, Fuat KAV, M. Can YÜCE, Muzaffer AYATA, Hüsnü ALTUN, Faruk ALTUN, Rıza ALTUN, Sabri OK, Şükrü GÖKTAŞ, Kemal AKTAŞ, Sait ÜÇLÜ, Şamil BATMAZ, Yılmaz UZUN, Selim ÇÜRÜKKAYA, Davut UTKUN

Büyük Önder APO ve PKK Birliğine Yönelen Karşı-Devrimci Saldırılara ve Komplolara Karşı Uyanık Olalım!

"Bizler, yıllarca faşist işkenceler altında APO'ya ve PKK'ye ihanet etmemek, onların adını ve onurunu korumak için direndik; Mazlumlar, Hayriler, Kemaller ve daha onlarca şehidi bu uğurda verdik; bu uğurda en katlanılmaz acılara katlandık, bugüne geldik. Şehitlerimizin kanı boşuna akmadı, boşuna acılar çekmedik, büyük önder APO ve şanlı yuvamız PKK Kürdistan'da mutluluklar sundular; mücadelemizin bugünkü boyutlarının mutluluğunu yaşıyoruz..."

5. SAYFADA

Güz Eylemliliği Yeni Mevziler Kazanıyor

Baştarafı 1. sayfada

taya koymakla kalmayıp, halkımıza karşı suç işleyenlerin affedilmeyeceklerini de çok açık bir şekilde ortaya çıkardı.

Botan alanı başta olmak üzere, ülkemizin birçok alanında ulusal kurtuluş eylemliliği yaygınlaştı. Düşman özel savaşı, tırmandırsa da bunu engellemede başarılı olamayacağını ve '88 yılının bir imha yılı olmaktan öte savaşımızın daha da yükseldiği bir dönem olduğunu çok iyi gördü. En üst sınırına kadar tırmandırdığı özel savaş uygulamaları, boşa çıkmakta, yeni çareler bulması da imkansız bir hale gelmektedir. Bilinen özel savaş uygulamalarını tekrar tekrar uygulamaya sokmaktadır.

Savaşımızın sömürgeciliği can evinden giderek daha fazla vurması karşısında, başbakanlık üst düzeyde yeni tedbirler almaya yöneldi. Alınan yeni önlemde ise, sabotaj ihtimalinin bulunduğu ekonomik, askeri ve siyasi kurumlar ile suikast yapılabilecek kişiler özel koruma altına alınacak. Ordu da bu yeni önlemlere göre düzenlenecek ve gerekli tedbirleri alacaktır. Böylece sömürgeciler kendi canlarını korumayı ve sömürülerini devam ettirmeyi güvence altına almak istiyorlar.

Bu yeni önlem, ordunun büyük bölümünün hareketsiz kalması demektir. Böylece gerillalara daha geniş bir manevra sahası açılıyor. Bu ise, gerillanın siyasi ve askeri faaliyetlerini daha yoğunlaştırması demektir. Düşmanı böyle bir tedbire iten nedenler nelerdir? Dağlarda ARGK gerillalarının peşinde dolaşan sömürgeci ordu, büyük oranda darbe alıp, yıprandı. Yine, devletin birçok ekonomik, siyasi ve askeri kurumu, sabotaj eyemleri ile tahrip edildi, önemli sayılacak kişiler cezalandırıldı. Bu ise orduyu daha ağır darbelerle karşı karşıya getirdi. Bu konuda çekilen zararı daha da asgariye indirmek için devlet, böyle bir kararı aldı. Savaşımızın önemli bir hedefi haline gelen kurumlarını ve kişilerini sıkı korumaya alarak, az kayıp vermek, moralini yüksek tutmak istiyor.

Yine, gerillayı sadece kırda dağ ile sınırlı tutup, daha da yaygınlaştırması için önüne engel olarak dikilen kurum ve kişilere darbe vurmasını engellemek istiyor sömürgeciler. Böylece devletin önemli ve stratejik noktalardaki egemenliği devam ettirilmek isteniyor. Son olarak, Esat Oktay Yıldıran'a vurulan darbe, rejimin en ileri temsilcilerinin bile imha edilebileceğini, ARGK'nin bu güce ulaştığını gösterdi. İşte, bu gelişme sonucudur ki, başbakanlık alelacele böylesi bir düzenlemeye girişerek, gerillayı sadece dağla sınırlı tutmak, eylemlerin yaygınlaşmasını engellemeye çalışıyor.

Sömürgeci-faşist Türk devleti özel savaşı, yeni tedbirlerle birlikte daha da yoğunlaştırarak sonuç almak istiyor. Ancak bu yeni düzenlemede onun için bir çözüm olmayacak, çöküşünü engelleyemeyecektir. Ulusal kurtuluş savaşımız yeni dönemde de yaygınlaşarak gelişimini sürdürecektir.

Uludere'de Savaş Yoğunlaştı

Bahar ayından bu yana Uludere mıntıkasında yaygın eylemlilik yaşandı. Sömürgeci ordu birliklerine ve işbirlikçilerine karşı gerçekleştirilen bir dizi eylemde ağır kayıp verdirildi. Sömürgeci özel yönetimin savaşın boyutunu gizleme çabalarına rağmen, yoğunlaşan eylemlilik halk kitlelerinin güçlü desteğini kazandı.

Uludere'de bahar ayından bu yana basına yansımayan bir dizi eylem gerçekleşti. Bütün bu eylemlerde sömürgecilere ağır kayıplar verdirildi.

25 Nisan 1988 tarihinde Elcan alanında mayınlama yapıldı. Yapılan mayınlama eylemi, sömürgeci ordu birliklerinin hareket olanağını zayıflatmaya ve belli alanlara sıkıştırmaya yönelikti.

3 Mayıs 1988 tarihinde Kror'da çete odağını sindirmeye yönelik olarak bir eylem gerçekleştirildi. Kror çete odağı, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı azgınca saldıran bir ihanet yuvasıdır. Bu odaktan 6 hain-çete ARGK'ye bağlı bir gerilla birliği tarafından cezalandırıldı.

8 Mayıs 1988 tarihinde Kror'da üstlenmiş olan kontr-gerilla timine yönelik olarak, gündüz bir pusu eylemi gerçekleştirildi. ARGK birliğinin pusu eyleminde, bu karşı-devrim gücüne darbe indirildi.

11 Mayıs 1988'de Zeravık köyü okulu yakıldı. Okul, sömürgeci asimilasyonun yanısıra, düşman birliklerinin de bir karargahı haline getirilmişti.

15 Mayıs 1988 tarihinde Kelasipi dağında düşman pususu ile karşılaşan bir ARGK birliği, atak davranarak, karşı saldırıya geçmiş; aynı alanda bulunan diğer bir ARGK birliğinin de çatışmaya müdahale etmesi ile birlikte, düşmana çok sayıda ölü ve yaralı olarak kayıp verdirilmiştir.

17 Temmuz 1988'de Uludere'nin Mıjın köyünde ajanlık yapan ve halkımıza karşı sayısız suç işlemiş olan Ahmet Kaplan adlı hain ölümle cezalandırıldı. Yine, aynı eylemde ajan, muhbir Mela Mahmut'un evine de mayın döşendi.

16 Ağustos 1988'de düşman birliklerinin konumlandığı Aloş sınırında bir mevziye karşı saldırı gerçekleştirildi. Saldırı eyleminde 3 sömürgeci asker vuruldu.

20 Ağustos 1988 tarihinde Elcan mıntıkasındaki askeri güce karşı bir mayınlama eylemi daha yapıldı.

19 Ağustos 1988 tarihinde Elcan karakol devriyesine yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde 1 teğmen, 1 çavuş ve 3 er öldürüldü. Aynı eylemde çok sayıda düşman askeri de yaralandı.

6 Eylül 1988 tarihinde Kela Meme dağında meydana gelen çatışmada 1 helikopter düşürüldü. 2 çete, 1 polis öldürüldü, 2 çete ile 3 asker ise yaralandı.

2 Eylül'de meydana gelen çatışmada ARGK birliği düşmana ölü ve yaralı olarak kayıp verdirdi. Ayrıca bu sürede Uludere'de onlarca köy toplantısı yapıldı.

Diğer Cephelerden Savaş Haberleri

14 Ekim tarihinde Mardin'e bağlı Ova köyüne bir baskın eylemi düzenleyen ARGK birliğine bağlı 6 kişilik bir gerilla birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışmada sömürgeci ordu birliğinin ölü ve yaralı olarak kayıp verdiği bildirilmektedir.

21 Ekim 1988 tarihinde Bingöl'ün Genç ilçesi Güzeldere köyü yakınlarında meydana gelen çarpışmada, kontra birlikleri çok sayıda ölü ve yaralı kayıp verdiler. Gece saat 21.00 sıralarında çıkan çatışma, saatlerce sürdü. Aldığımız haberlerde ARGK birliğinden 3 savaşçının da şehit düştüğü bildirilmektedir.

Gabar Dağında meydana gelen diğer bir çarpışmada ise, sömürgeci ordu birliğinden ilk karşılaşmada 3 asker ağır yaralandı. Çatışma daha sonra genişleyerek devam etti.

Çatışmanın genişlemesi ve sömürgeci ordunun kayıplarının artması sonucu, özel kolordu komutanı Korgeneral Hulusi Sayın bizzat çatışma alanına giderek, operasyonu yönetmeye başladı. Hulusi Sayın'ın yönettiği operasyon ARGK birliğinin aktif manevra gücü ile boşa çıkarıldı.

20 Ekim tarihinde Kozluk'un Akçalı köyünde yola döşenen mayının patlaması ve silahla taranması sonucu 5 hian öldürüldü, 4'ü ağır yaralandı. Traktörle gelen hainlere karşı ARGK birliği pusu kurdu. Pusuda mayın patladı ve silahla ateş edildi. Yörede koruculuk yapan ve sömürgecilerin dayanağı olan bu 5 hainin cezalandırılması, halk üzerinde büyük etki bıraktı. Bu hainler aynı zamanda, yörede birçok ARGK gerillasının şehit edilmesinde de rol oynayan azgın çetelerdir. En son 8 yoldaşımızın şehit edildiği çatışmaya katılmıştı.

Eylemin ardından Melefan dağlarına yönelik olarak operasyona girişen sömürgeci ordu birliği eli boş döndü. Operasyonda bir sonuç alamayan sömürgeci birlikler, korku ve panik içerisinde bulunuyor.

1 Ekim tarihinde Beytüşşebap'a baskın düzenleyen ARGK gerilla birliği, kitlelerin katıldığı bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda 19 korucuya ait silahlara elkondu ve korucular silahsızlandırıldı. Ayrıca toplantıda halka yönelik konuşma yapıldı, bildiri ve pul dağıtıldı.

Dersim-Hozat ve Çemişgezek alanında gerçekleştirilen 3 karakol baskınında sömürgeci ordu birliklerine ağır kayıp verdirildi.

26 Eylül'de Kars'ta bir karakola karşı baskın düzenlendi. Baskında düşman ölü ve yaralı olarak kayıp verdi.

26 Eylül günü Viranşehir'de sömürgeci orduya ait bir askeri araç pusuya düşürüldü. Araç içindeki sömürgeci askerlerle birlikte imha edildi.

25 Eylül'de Bingöl'de gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise karayolları şantiyesine ait araçlar imha edildi.

Diğer taraftan, Ekim ayının son günlerinde, Bingöl'ün Kiğı ilçesi Yayladere bucağına bağlı Kırköy'e baskın düzenleyen bir ARGK birliği düşmanla işbirliği içerisindeki köy muhtarı ile bir muhbiri ölümle cezalandırmış; ARGK birliği kayıp vermeden alandan ayrılmıştır.

Adnan ve Ali Hasan Yoldaşların Katili Sömürgeci Ordu Askeri Ölümle Cezalandırıldı

Sömürgeci Türk ordusunda askerlik yaptığı sırada 2 PKK militanını katleden Mehmet Akgün isimli ulusal hain, ARGK gerillalarınca yargılanıp ölüm cezasına çarptırıldıktan sonra cezası infaz edilmiştir.

Kars'ın Iğdır-Melekli kasabası nüfusuna kayıtlı Mehmet Akgün, askerliğini yaptığı Mardin-Kızıltepe ilçesi, Şafak Karakolu yakınlarında, Suriye-Kürdistan sınır hattı üzerinde geçiş yapmak isteyen Adnan (Hasan ER) ve Ali Hasan (Nezir YAVUZ) yoldaşları 10 Temmuz 1988 tarihinde tarayarak şehit olmalarına sebebiyet vermişti. Bu haince saldırısını mükafatlandırmak için sömürgeciler Mehmet Akgün'e bir aylık izin vererek evine göndermişlerdir. Durumdan haberdar olan Serhed Eyaleti Birinci Bölge ARGK Birliği, 9 Eylül 1988'de gerçekleştirdiği bir eylemle Mehmet Akgün'ü evinden alarak, Devrim Mahkemesi huzuruna çıkarıp yargılamıştır. ARGK yönetmeliği gereği, **"Vatana ihanet, faşist-sömürgeci Türk ordusuna askerlik yapmak, kendi ülkesine ve halkına karşı savaşmak, 10 Temmuz 1988 tarihinde Mardin Şafak sınır karakolunda askerken sınır hattı üzerinde 2 PKK militanının şahadetine kasten sebep olmak"** suçlarından yargılanan Mehmet Akgün ölüm cezasına çarptırılmış ve aynı gün (9 Eylül) devrimci intikam mangasınca kurşuna dizilerek cezası infaz edilmiştir.

Türk ordusunda askerlik yaparak kendi halkına ve ülkesinin kurtuluş davasına karşı silaha sarılan ve bu davanın neferlerinin kanına giren Mehmet Akgün şahsında silahlı kurtuluş birliğimiz bir kez daha ihaneti hakkettiği cezaya çarptırmış; şehitlerimizin kanının asla yerde bırakılmayacağı gerçeğini tüm dünyanın gözü önünde kanıtlamıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu kadar yüksek boyutlara ulaştığı ve "Askerlik Kanunu" çerçevesinde Kürdistan Kurtuluş Birliklerine katılmanın yolunun açıldığı günümüzde hala sömürgeci ordu saflarında yer almak bir ulusal ihanettir ve düşmanla —bilinçli ya da bilinçsiz— işbirliğidir. Mehmet Akgün örneği, üzerinde derin düşünülüp dersler çıkarılması gereken çarpıcı bir örnektir. İhanet ve direniş arasındaki çizgi günümüzde, her zamankinden daha çok netleşmiştir ve her Kürdistanlı bu çizginin direniş yakasında yerini almak sorumluluğuyla yüzyüzedir.

Şehitlerimizin İntikam Vasiyeti Yerine Getirildi
Zindan Şehitlerinin Katili Esat Oktay Yıldıran Cezalandırıldı

Baştarafı 1. sayfada

kadro ve sempatizanlarını ihanete çekmeye çalıştı. Bizzat Şahin-Yıldırım ihanet odağı ile elele vererek, bunu geliştirmeye yöneldi.

Bu planını, ihanet çetesinin çalışmaları ile uygulayamayacağını anlayan bu kontr-gerilla uzmanı bu kez işkence ve baskıya yoğunluk verdi. Cezaevinde nefes almanın bile zor olduğu koşulları yaratarak, yoğun bir zulüm başlattı. Hayvanlara bile gösterilmeyen muameleler savaş esirlerine karşı bu cellat tarafından sergilendi. Savaş esirlerinin her türlü insanca yaşam olanakları kaldırıldı. Bütün bunlarla da hedeflenen cezaevlerinde PKK direnişinin bitirilmesiydi. Baskı ve işkenceler öyle bir düzeye ulaştırıldı ki, Polokondor ve Saygon zindanlarını geride bırakır bir düzeye vardı.

Esat Oktay'ın yönetiminde cezaevinde belli bir plan dahilinde uygulanan bu vahşet ve işkence PKK'li savaş esirlerinin direnişi karşısında tuzla-buz oldu. Sömürgecilerin tasfiye planı yerle bir edildi.

Planlarının tutmadığını ve boşa çıktığını gören kontr-gerilla uzmanı, zindan direnişçilerini toplu imhaya yöneldi. Bu katil, başta Ali EREK yoldaş olmak üzere Partimizin değerli birçok önder kadrosunu bizzat kendi eliyle katletti. Bu kan içici cellat, en az 34 devrimcinin ölümünden de sorumlu olan biridir. Yine bu dönemde uygulanan işkencenin sonucu olarak, yüzlerce savaş esiri sakat bırakıldı.

Cezaevinde yoğunlaşan zulüm ortamında PKK'li savaş esirleri mahkemelerde, işkencehanelerde dökülen kanların hesabının mutlaka sorulacağını açıkladılar. Kemal PİR yoldaş bir mahkemede yaptığı açıklamada bu katliam ve vahşetin sahiplerinin er veya geç cezalandırılacağını açıkladı. Kemal PİR yoldaş, mahkeme heyetinin suratına haykırarak, "cezaevini bir kan gölüne çevirdiniz, döktüğünüz kanlar bir gün sizi de boğacaktır" diye seslendi. Hemen her zindan direnişçisi bu insanlık dışı uygulamalarının sahiplerinden er veya geç, nereye giderlerse gitsinler mutlaka hesap sorulacağını haykırdılar.

Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhat, Ali, Akif ve daha onlarca yoldaşımızın katledilmesinden, yüzlercesinin sakat bırakılmasından sorumlu olan bu cellat işlediği suçların hesabını, gerçekleştirilen intikam eylemiyle birlikte verdi.

Böylece şehitlerimizin işkencecilerden, katillerden mutlaka hesap sorulmalı, işledikleri suçlar cezasız bırakılmamalı biçimindeki vasiyetleri de yerine getirildi.

Faşist yetkililer bu kan içici-sadist binbaşının cezalandırılmasından sonra yaptıkları açıklamalarda önemli bir elemenlarını kaybettiklerini söylediler. Burdan da görülüyor ki, Esat Oktay basit bir işkenceci olmaktan öte, devletin özel savaş uygulamalarını yürüten, kontr-gerilla eğitimli bir elemandır. Bunun cezalandırılması bu yönü ile de son derece isabetli bir eylemdir. Devletin özel savaş beyinleri böylece birer birer parçalanmaktadır.

Bu son eylem bir kez daha kanıtladı ki, halkımıza karşı suç işleyen hiçbir hain cezasız bırakılmayacaktır. Bunlar nereye giderlerse gitsinler, isterlerse estetik ameliyat yapıp yüz değiştirsinler, halkımız bu cellatların yakasına yapışacak ve döktükleri kanların hesabını birer birer onlardan soracak ve af etmeyecektir.

Cezaevlerinde Yeni Direniş Dalgası

Savaş Esirleri Birçok Cezaevinde Açlık Grevi Eylemlerini Sürdürüyor

Sekiz yıldır kıyasıya bir savaşın yaşandığı cezaevleri son günlerde yeni çatışmalar ve direnişlerle çalkalanıyor. Bu seferki direnişler Kürdistan ve Türkiye cezaevlerinde hep birlikte ve toplu katılımla gerçekleştiğinden daha üst seviyede bir karakter taşıyor. Direnişler sürecinde sömürgeci-faşistlerle yer yer yaralanmalarla sonuçlanan yoğun çatışmalar yaşandığı gibi, çeşitli cezaevlerinde açlık grevi eylemleri gerçekleştiriliyor; Diyarbakır cezaevinde ise, açlık grevinin ölüm orucuna dönüştürüldüğü yolunda haberler geliyor.

Cezaevlerinde başlatılan son direnişler dalgası, TC Adalet Bakanlığının 1 Ağustos'ta yürürlüğe koyduğu genelge ile, bugüne kadar ölümler pahasına elde edilmiş kazanımları gaspetmeye çalışması üzerine patlak vermiş bulunuyor.

Bilindiği gibi, özellikle Diyarbakır Askeri Cezaevinde savaş esirlerinin yıllardır süren direnişlerinin zirvesi olan 9 Şubat açlık grevi eylemi ile sömürgecilere karşı büyük bir zafer kazanılmış; inisiyatif tamamen savaş esirlerinin eline geçmiştir. Mehmet Emin YAVUZ yoldaşın şehit düşmesi ile noktalanan 9 Şubat Eylemi, tutukluların yakınları ile Kürtçe konuşabilmek hakkı da dahil, o güne kadar cezaevi tarihinde görülmemiş siyasi ve insani hak ve özgürlüklerin kazanılması sonucunu doğurmuştu. Eylem esas olarak Diyarbakır Askeri Cezaevi için bu hakları kazandırırken, diğer cezaevlerindeki direnişler ve 9 Şubat eyleminin etkileri sonucu genel tutuklu kitlesi de birçok hak elde etme şansını kazanmıştı. Ancak, sömürgeciler, şehit bedeli bu kazanımları yürürlüğe koymamak için cezaevlerini sivile devretme adı altında sürgün politikasını başlattılar ve sadece Diyarbakır cezaevi için kabul ettiklerini söyledikleri bu kazanımları cezaevini boşaltarak kağıt üzerinde bırakma planını geliştirdiler. Ancak başka cezaevlerine devredilen PKK'li savaş esirleri, gittikleri alanlarda da kazanımlarına sahip çıkmak için eylemlerini sürdürdüler. Aynı şekilde tüm cezaevleri için kaldırılması kabul edilen tek tip elbise uygulamasının yeniden yürürlüğe konması girişimi; yeni cezaevi tüzüğü ve sürgün politikası, direnişlerin yaygınlaşması sonucunu doğuruyordu. Ekim ayı ortalarından başlayarak Diyarbakır, Aydın, Eskişehir, Metris, Urfa, Bursa, Ceyhan, Çanakkale, Antep vd. cezaevlerinde direnişler, açlık grevleri peşpeşe patlak vererek boyutlandı.

Cezaevlerindeki savaş esirlerinin eylem talepleri şu noktalarda somutlaşmaktadır:

1) Siyasal tutsaklık statüsünün tanınması,

2) İnsan haklarına aykırı olan infaz yasasının değiştirilmesi,

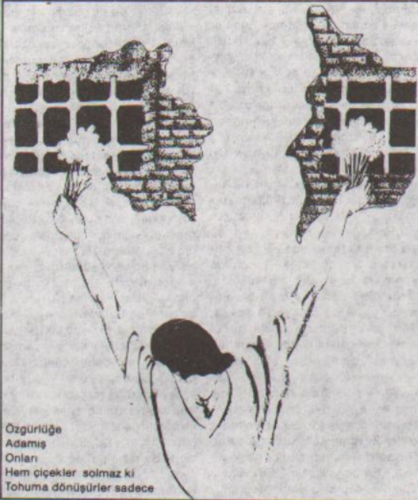
3) Tüzük ve yönetmeliklerin insanca yaşam koşullarını sağlayıcı, uluslararası antlaşmalara uygun olarak iyileştirilmesi,

4) Herkese ana dilini özgürce kullanma ve geliştirme hakkının tanınması,

5) Disiplin cezası uygulamasının ve bu güne dek verilmiş tüm disiplin cezalarının kaldırılması,

6) Hiçbir koşul aranmaksızın açık ve yarı-açık hakkının tanınması,

Ayrıca elde edilmiş hakları gaspetmeye yönelik son genelgenin ortadan kaldırılması ve bu doğrultuda;

1) Yeniden gündeme getirilen Tek Tip Elbise uygulamasının tüm sonuçlarıyla (ceza, infaz yakma vb.) ortadan kaldırılması,

2) Açık görüşler için getirilmiş olan tüm sınırlamaların ortadan kaldırılması,

3) Mektuplaşmayla ilgili getirilmiş tüm sınırlamaların ortadan kaldırılması,

4) Radyo, teyp vb. serbest bırakılması,

5) Hücre statüsünün kaldırılması, kapıların sürekli açık tutulması,

6) Yeni genelgeyle, tutukluların bugüne kadar kullanmakta oldukları haklarına yönelik olarak getirilen tüm sınırlamaların ortadan kaldırılması.

Yukarıda dile getirilen eylem hedefleri çerçevesinde cezaevlerindeki siyasi örgüt temsilcilikleri kendi aralarında bir birlik örgütlenmesini gerçekleştirmişlerdir. Gazetemize ulaşan bilgilere göre, oluşturulan Birlik içerisinde, PKK, Acilciler, Dev-Sol, İşçinin Sesi, Kurtuluş, Devrimci Derleniş, TDY, HK, DHB, Parti Yolu, Rızgari, KAWA, Dev-Savaş, HDÖ, TKEP, Tekoşin yer almakta; Birliğin yürütme organı, PKK, DS, Acil, Rızgari ve DHP'den birer temsilciden oluşmaktadır. Ayrıca, TİKB, Partizan, DK, Dev-Yol ve Işık, Birlik dışında yer almakla birlikte, alınan kararlara katılacaklarını açıklamışlardır.

Alınan ortak kararlar çerçevesinde direnişe geçen devrimci tutuklulara boyun eğdirmek ve kazanımlarını gaspetmek isteyen sömürgeci-faşist Türk devleti tüm baskı kurumlarını harekete geçirerek, cezaevlerine yönelik bir savaş başlatmıştır. Tutukluların havalandırma, görüş, haberleşme vd. haklarını gaspeden sömürgeciler her gün yeni bir kararla tutukluları hücrelere ve koğuşlara bağlama girişimlerine başvurmakta; sürgün mekanizmasını işletme, infaz yakma ve disiplin cezalarına çarptırma tehdidini demoklesin kılıcı gibi savaş esirlerinin başında sallandırmaktadır. **"Direnmek Yaşamaktır"** şiarıyla yaşamlarına yön veren ve sömürgecilerin kendilerini en güçlü sandıkları cezaevlerinde onlara onulmaz darbeler vuran savaş esirlerinin güçlerini birlik ve beraberlikten aldıklarını çok iyi bilen sömürgeciler, yaygın olarak tutukluları küçük yerleşim alanlarındaki ve değişik cezaevlerine dağıtma girişimine başvurmaya başlamıştır. Son direnişlerle birlikte sürgünler büyük bir hız kazanmıştır.

Direnişin kalesi Diyarbakır cezaevinde kaybettiği inisiyatifi yeniden ele geçirebilmek için sömürgeciler son dönemde peşpeşe provokasyonlar geliştirmeye başlamışlardır. Diyarbakır celladı işkenceci kontr-gerilla, Binbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın İstanbul'da gün ortasında başarılı bir eylemle cezalandırılıp şehit ve yaşayan savaş esirlerinin intikamının alınmasının hemen ertesi günü Diyarbakır cezaevine iki koldan açılmış bulunan tünellerin ortaya çıkarıldığı iddiasını ortaya atan sömürgeciler, tam bir savaş hali yaşattılar. Cezaevi çevresini ablukaya alan ve kariyerlerle desteklenen çevik kuvvet timleri gecekondu bölgesini didik didik aramadan geçirerek nokta operasyonları düzenlediler; onlarca kişiyi gözaltına aldılar. Kaçma girişimini engellemek bahanesiyle, daha önceden aldıkları kararı hayata geçirmek için bu fırsatı kullandılar ve aralarında Sakine Cansız, Şamil Batmaz ve diğer direnen yoldaşların da bulunduğu 120 PKK'li savaş esirini Eskişehir cezaevine naklettiler. Cezaevindeki diğer tutuklular da bilinmeyen yerlere sürülerek cezaevi tümden boşaltıldı. Sürgün girişimine karşı direnişe geçen tutuklulardan 20'sinin yaralandığı öğrenildi. Bu sürgünlerle sömürgeciler direnişlerin önderlerini kitleden tecrit edip parça parça dağıtarak ezeli yarası cezaevi direnişini boğmayı hedeflemektedir. Ancak sürgün edilen savaş esirleri gittikleri alanlarda da açlık grevi eylemlerine devam etmektedirler.

10 Ekim günü Bursa cezaevindeki 180 devrimci tutuklu yukarda belirtilen istemler temelinde açlık grevi eylemine başlamıştır ve eylem halen devam etmektedir. Ağır koşullar ve baskılar altında direnişlerini sürdüren savaş esirlerinden kısmi felç ve kanama geçirenlerin olduğu belirtilmektedir. Direnişi, her türlü saldırıya rağmen kıramayan faşist TC yetkilileri, çareyi tutukluları bir kez daha sürgün etmekte bulmuş ve 51 direnişçiyi Çanakkale cezaevine nakletmişlerdir. Ancak devrimciler direnişlerini oranda da devam ettirmektedirler.

17 Ekim'de açlık grevine başlayan Aydın cezaevindeki 360 savaş esiri de sürgün politikasına tabi tutulmuş, tutuklular yeni yapılmış olan Nazilli E Tipi Cezaevine nakledilmişlerdir. Burada bulunan PKK'li savaş esirlerinden bir kısmının da Adana cezaevine gönderildikleri belirtilmektedir. Bu arada tutuklu ve hükümlü yakınları İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenleyerek tutuklular üzerindeki faşist uygulamaları teşhir etmişlerdir.

Açlık grevindeki 257 siyasi tutuklu Metris cezaevinden zorla alınarak Bayrampaşa cezaevine nakledilmiş; tutuklular dışarıya ulaştırdıkları haberlerde açlık grevi eylemcilerine şekerli su verilmediğini ifade etmişlerdir. Bu uygulamayla direnişin erkenden kırılması hedeflenmektedir.

Bu arada 26 Eylül'de Antep Özel Tip Cezaevindeki tutukluları akşam erken saatte koğuşlara kapatmak isteyen sömürgecilere karşı direnişe geçen savaş esirleri, elleri sopalı ve coplu gardiyan ve askerlerce dayaktan geçirilmişlerdir. Ağızları-burunları kırılan, kan-revan içinde bırakılan savaş esirlerinden Nesimi Yaman ve Ali Güngör'ün kaburga kemiklerinin kırıldığı ve durumlarının ağır olduğu bildirilmektedir.

Açlık grevi eylemini sürdüren Eskişehir cezaevindeki tutuklular üzerinde de ağır baskı ve işkence uygulamaları hayata geçirilmekte ve bu uygulamalar sonucu 90 savaş esirinin yaralandığı haberleri gelmektedir.

1 Ağustos genelgesi ile tutuklu savaş esirlerine karşı haçlı seferlerini başlatan sömürgeciler, hiç beklemedikleri bir karşı direnişle yüzyüze gelmiş; söndürmek istedikleri direniş ateşinin daha da alevlenerek yayıldığını görmüşlerdir. Sürekli sürgünler, infaz yakma ve disiplin cezası tehditleri ile tutukluları içten parçalayıp bağlarını koparark teslim alabileceğini hesaplayan sömürgeci TC devleti, kendi politikası içinde boğulmayla yüzyüze gelmiştir. Sürgün edilen savaş esirleri direniş ateşini gittikleri her alana birlikte götürmüş; yeni yeni direniş meşaleleri alevlendirmişlerdir. Bunun sonucu olarak çok sayıda cezaevinde birden eylemler patlak vermiş ve eylemler giderek kitlesel bir karakter kazanmaya başlamıştır. Bu durum karşısında telaşa düşen sömürgeciler her türlü insan değerlerinden büsbütün koparak kitlesel katliamlar için planlar geliştirmeye başlamışlardır. Adalet Bakanlığı son çıkardığı bir emirle, açlık grevi eylemcilerine şeker ve tuz verilmesini yasaklamış; gerekçe olarak da böylece açlık grevinin sürmesinin engellendiği göstermiştir. Bir insanlık suçu ve cinayet teşebbüsü olan bu kararla, bir yandan tutukluların cesareti kırılarak eylemden vazgeçirilmeleri hedeflenirken, diğer yandan da kararlı eylemcilerin fiziki imhalarının hızlandırılması amaçlanmaktadır. Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen bu alçakça uygulama yürürlüğe konmuş bulunmaktadır. Ancak, sömürgecilerin bugüne kadarki gelişmelerden yeterince çıkaramadıkları bir ders vardır ki; o da savaş esirlerinin insanca bir yaşam ve inançları için ölümü severek kucaklayacak kararlılıkta olduklarıdır.

Geçmişteki direnişler karşısında attığı geri adımlarla inisiyatifi tümden yitiren ve mahkumiyeti kesinleşmiş olan sömürgecilerin can havliyle yeniden üstünlük kurma çabaları boşunadır. Tarih tekerrür etmeyecek; zindanlardaki devrim ve direniş ateşi tüm işkence zulüm ve sömürgeciliği sahipleriyle birlikte eritip yok edecektir.

Sakine Cansız

Şamil Batmaz

Şamil Batmaz, Hasan Baraçkılıç, Sakine Cansız, Hüsnü Altun, Yılmaz Yıldırım, Fuat Kav, Yılmaz Uzun

İhanet ve Provokasyona Karşı Abdullah ÖCALAN Önderliğindeki Partimiz PKK'nin Bayrağını Yükseltelim

Baştarafı 1. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, PKK III. Kongresi ile birlikte gelişmelerle dolu yeni bir aşamaya adım atmıştır. III. Kongre öncesinde mücadelenin çeşitli alanlarında taktik önderlik görevlerini yerine getirmekle yükümlü olan bazı ögeler adım adım Partinin taktik doğrultusunun dışına çıkmış; ulusal kurtuluş mücadelemizin çok ciddi tehlikelerle yüzyüze gelmesine yol açmışlardı. III. Kongre, geçmiş dönem pratiğinin eleştirisel değerlendirilmesi temelinde, mücadelemizin gelişimini kendi yetersiz, kariyerist, küçük-burjuva sağcı kişiliklerinde tıkayan, Parti taktiğini işlemez kılarak onu sekteye uğratan ve olumsuz pratikleri ile birçok maddi-manevi kayba yol açan bu ögelerin durumlarını ortaya koyan bir platform oldu. III. Kongre ile birlikte açılan eleştiri-özeleştiri dönemi, yalnızca geçmiş pratik önderliğin değil, bir bütün olarak Parti kadrolarının kendilerini gözden geçirdikleri, sınıf mücadelesinin Parti içinde en keskin şekilde yaşandığı bir dönemdir. Arınmanın, netleşmenin yoğun yaşandığı bir dönemdir. III. Kongre çizgisinin bir ürünü olan bu arınma ve netleşme elbette ki proletarya partisi için bir zaferdi. Parti her zamankinden daha çok bolşevikleşmeyi yaşamış, çelikleşmişti. Bu çelikleşme ise, saflardaki küçük-burjuva, feodal-aristokrat, sosyal-şoven, ilkel milliyetçi, ortayolcu vd. özellik ve ögelerin mahkumiyeti temelinde olmuştu. Bu durum ise, tabii ki, saflardaki partileşmemekte ısrar eden ögelerin hiç hoşuna gitmeyecekti; ve nitekim gitmedi de. Yıllardır Parti içine çöreklenip köşebaşlarını tutmuş bu sahte önderler, ne zamanki Parti onları sırtından bir kambur atar gibi atmaya çalıştı, işte o zaman avazları çıktığı kadar feryadı bastılar. Ancak Parti öylesine kararlı ve güçlüydü ki, kendi fikirleri ve kişiliklerine güvensiz bu tipler Partinin açık tartışma platformlarında kendilerini yeniden gizleme ve ağacı içten kemiren kurtçuk misali tahribatlarını sinsice yürütmek üzere boyun eğmiş görünme yoluna gittiler. Daha sonra pratik faaliyet için yöneldikleri alanlarda III. Kongre çizgisinin boşa çıkarılması için ellerinden geleni yaptıkları gibi, Parti karşıtı komplolar kurma gafletine de düştüler. Ve bir kez daha pratik, PKK içinde erimeyi göze alamayan ve ona karşı direnenlerin yerinin sömürgeci saflar olduğunu kanıtladı.

Bu iflah olmaz bir avuç ögeye karşın Partimizin ezici çoğunluğu III. Kongreden aldığı muazzam güç ve coşku ile yöneldiği alanlarda Kongre çizgisinin hayata geçirilmesi ve zaferi için çaba sarfetti. Kongre öncesinin yetersiz önderliği ve diğer birçok hastalıklı yapının ayakbağlarından kurtulan mücadelemiz tüm ülke sathında ve birçok yurtdışı zeminde güçlü gelişmeler kaydetti. Genişliğine yaygınlaşan ulusal kurtuluşçu mücadelemiz günden güne daha da derinleşme temelinde düşmanın özel savaş yöntemlerini birer birer işlemez kılarak bir avuç özgür vatan toprağının yaratılması yolunda gözle görülür adımlar attı.

Bütün bu gelişmeler dost güçler kadar düşmanın da dikkatini çekmekte, Kürdistan'ın bağımsızlığına giden yolun adım adım kısaldığı gözlenmekteydi. Bu gelişme sadece Türk sömürgeciliğinin değil, tüm emperyalist ve gerici güçlerin ürküntü duydukları bir gelişmeydi. Bu nedenle de gelişmelerin durdurulması için çabalar her zamankinden daha fazla uluslararası bir karakter kazanmak durumundaydı. Emperyalizm dünyanın diğer birçok bölgesinde, gerçekleşen sosyalizm ile içine girdiği diyalog ve "barış çabaları üzerindeki anlaşmalar"dan da güç alarak kurtuluş mücadelelerinin "sivriliklerini" törpülemiş; uzlaşmalara gitmişti. Ancak kanayan Ortadoğu hala onun için bir tehlike olmaya devam ediyordu. Bu tehlikenin odağında ise ne İran-Irak savaşı ve ne de Filistin sorunu vardı. İran-Irak savaşının durdurulması ve "barış"a ulaşılması için umutlar artmış, adımlar atılmaya başlanmıştı. Aynı şekilde, başına örülen binbir çorapla birlikte Filistin direnişi de, küçük-burjuva önderliğinin "devlet kurma" özlemleri okşanarak belli bir çözüme doğru götürülmekteydi. Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarlarını darbeleyen, onun planlarını altüst eden, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderi PKK'ydi. Bu nedenle de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin durdurulması ve PKK'nin tasfiyesi için her yol ve yöntem denenerek, kutsal ittifaklara gidilip, iç ve dış yıkıcı çabalar arttırılmalıydı.

İşte, 1988 yılına damgasını vuran, Kürdistan sorununun ilerici ve gerici çözümü için tarafların tüm güçlerini seferber etmeleri olgusudur. Hem Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve hem de sömürgecilik ve emperyalizm için 1988 bir kader yılıydı ve bu yılı kazanan taraf geleceği de kazanma şansını elde etmiş olacaktı. Bu, sömürgeci basın-yayın organlarında ve sömürgeci yetkililerin demeçlerinde açıkça dile getirilmiş bir gerçeklikti. PKK, bu yıla kadarki tüm yılları olduğu gibi 1988 yılını da kazanacağını biliyor; bu inançla mücadelesini her alanda adım adım geliştiriyordu. Sömürgecilik ve emperyalizm ise, ayağı altındaki toprağın her gün biraz daha kaymasının verdiği ürküntü ile dağarcığındaki tüm sermayesini ortaya döküyor; askeri, siyasi, diplomatik bütün olanaklarını seferber ediyor, sonuç almaya çalışıyordu. Şimdi, sömürgecilerin ve emperyalist ağababalarının bu çabalarını biraz daha açalım.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı politikasının inkar ve imha temelinde olduğu bilinmektedir. Ancak 1988'e gelindiğinde TC'nin bu politikasının sonuç alabileceğine dair umutları ve müttefiklerinin güvenleri önemli oranda sarsılmıştı. TC, bu konuda ısrarlı davranarak son bir gayret ile askeri olanaklarını daha da güçlendirmiş olarak harekete geçirdi. Ordusunun büyük bölümü ve en has birliklerini Kürdistan'a ve özellikle de Botan alanına yığdı. Son teknikle bezenmiş yeni savaş araçları devreye soktu. Bununla da yetinmeyerek yabancı pilotların kullandığı helikopterler ile sonuç bulmaya çalıştı. "Nokta operasyonları"na hız verdi. Ancak, düşmanın artan gücü ve daha sistemli saldırıları, karşılarında askeri savaş yeteneği gelişmiş, daha büyük birimler halinde örgütlenmiş ve kararlı devrimci gerilla birliklerimizi buldular ve darbe almaktan kendilerini kurtaramadılar. Bu kez kayıpları yüzlerle ifade ediliyor, büyük güven duydukları helikopterleri, tankları ve topları da etkisiz kalıyordu. TC'nin müttefiklerini güçlülüğüne inandırma çabaları boşa çıkmış ve NATO Kürdistan'daki savaş konusunda giderek daha açık endişeler taşımaya başlamıştı. Bu da emperyalistleri çeşitli biçimlerde savaşa daha açıkça ve aktif olarak müdahaleye itmekteydi.

Emperyalistler Kürdistan'da dört yıldır süregelen savaşın seyrinden artık yalnızca askeri yöntemlerle sonuç alamayacaklarını çok iyi kavramış bulunmaktaydılar. Bu nedenle de giderek artan bir biçimde politik çözüm yolları aramakta; Kürtleri inkar politikasının yürümediğini görmektedir. 1988 yılı özerklik temelinde yeni bir politikanın geliştirilerek yürürlüğe konmaya başlandığı bir yıl oldu. Önce, Batı Almanya ordu gazetesinde çıkan bir makalede açıkça, Türkiye'nin Kürtlerin varlığını kabul etmesi ve onlara kültürel özgürlük vermesi gereğinden söz edildi. Ardından Amerika Dışişleri Bakanlığı ve Senatosunun bu yönlü demeç ve bildirileri peşpeşe yayınlanmaya başlandı. Bir süre sonra Evren'in Amerika gezisinde sorun Reagan tarafından açıkça dile getirildi. Emperyalizmin Kürdistan'a kültürel özerklik planı doğrultusundaki çabaları salt TC'yi buna zorlamakla da kalmıyor; bizzat kendisi bu yönlü çabalar içine giriyordu. Bu çabalarında ilk el attığı çevreler ise elbette ki Kürdistan'daki Kürt küçük-burjuva örgütleri oluyordu. ABD kendisiyle görüştüğü Talabani'ye planının özünü "Kürdistan'a evet, PKK'ye hayır" sloganıyla bildiriyor; işbirliğinin temelini atıyordu. PKK karşıtı bu kutsal ittifaka aynı dönemde Kuzey-Batı Kürdistan'dan küçük-burjuva örgütleri de dahil oluyor ve kendi aralarında ittifak kurduklarını açıklıyorlardı. Bütün bu gelişmelerle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı uluslararası ve yerli komplolar netlik kazanıyordu. Amaç ve yöntemler belirginleşiyordu. Her ne pahasına olursa olsun bağımsızlık mücadelesi ve önderi PKK boğulacak, buna karşılık sus payı olarak Kürtlere kültürel özerklik verilecekti. Ancak bu planın gerçekleşmesi için PKK engelinin ortadan kaldırılması şarttı.

Başta ABD olmak üzere emperyalizmin dayatmaları TC içinden bazı çevrelerin politikaları ile de çakışınca Türk siyasal çevrelerinde de Kürdistan'a kültürel özerklik planı doğrultusunda hazırlıklar giderek hız kazanıyor; siyasal literatüre "Kürt" kelimesi, "Kürt dilinin ve müziğinin serbest bırakılması" düşüncesi adım adım yerleşmeye başlıyordu. Gazeteler eskiden tabu sayılan "Kürt sorununa" giderek daha fazla yer vermeye başlıyor; artık açıkça TC'nin inkar politikasının tükenmişliğini ifade ediyor ve dil-kültür serbestisinden dem vuruyorlardı. Aynı şekilde sorun Meclis gündemine de sokuluyor; SHP'li milletvekili M. Ali Eren yaptığı bir çıkışla, yavaş yavaş uygulanmaya çalışılan yeni politika için bir çıkış kapısı aralamaya çalışıyor; ancak girişimi erken bulunarak bazı tepkileri de beraberinde getiriyordu. Yine de sorun böylece Mecliste tartışılmış oluyordu. Diğer taraftan "Kürdistan'a özerklik" planının hayata geçirici gücü olarak SHP açık bir misyonerlik rolü oynuyor, geleceğin politikası olarak bu politikanın koşullarını adım adım olgunlaştırmaya çalışırken kendisi de bu temelde geleceğin iktidar gücü olmaya hazırlanıyordu. Çünkü sosyal-demokrasi başta olmak üzere emperyalizmin bu planında en büyük rol SHP'ye yüklenmiş oluyordu.

Türkiye'de bu gelişmeler yaşanırken, sömürgeciler ve emperyalistler PKK'yi boğma ve özerklik planı ile bağımsızlık mücadelesini boşa çıkarma çabalarında en büyük yedek güçlerden birisi olarak Güney Kürdistan'daki güçleri devreye sokuyorlardı. Talabani, daha önce de belirttiğimiz gibi, Amerika'ya çağrılarak resmi görüşmelerle plan kendisine açıklanıyor ve PKK'nin imhası hedefi önüne konuyordu. I-KDP ise İran-Irak savaşının bitimi ardından bir kez daha presten geçirilip iyice posası çıkarıldıktan sonra TC'nin kucağına atılıyor; böylece sömürgecilerin ve emperyalizmin uysal bir piyonu olması garantilenmiş oluyordu. Bu gelişme ile birlikte Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçilik önderlik rolünü bütünüyle yitirerek, emperyalizmin de daha çok çıkarına geldiği biçimiyle yerini küçük-burjuva önderliğe terkediyordu. İran-Irak savaşı ardından emperyalizm ve sömürgecilik Kürt halkına karşı giriştiği kimyasal silahlı imha savaşında bir taşla birkaç kuş vuruyor; aynı zamanda TC'yi Kürt halkına kurtarıcı bir güç olarak kabul ettirip halkın sömürgecilikle uzlaşması ve gelecekte özerklik planını kabul etmesi için bundan yararlanıyordu. Kuzey-Batı Kürdistan küçük-burjuva işbirlikçi örgütleri de dahil tüm otonomici güçler TC'yi, Güney Kürdistanlı Kürt kitlelerini kabul etmesinden dolayı var güçleri ile alkışlayıp övgüler diziyor ve böylece emperyalizm ile sömürgeciliğe şirin görünüp özerklik pastasından birer kırıntı da kendileri kapma yarışına giriyorlardı. Kendi aralarında Talabani'nin Amerika ziyaretinin hemen öncesinde kurdukları ihanet ittifakı ile de, "PKK'yi bitirme, özerkliği kabul" çabalarını netçe ortaya koyup emperyalizmin koynunda palazlanmaya devam ediyorlardı.

Şimdiye kadar sözünü ettiğimiz gelişmeler sömürgecilik ve emperyalizmin PKK'yi bitirme çabalarının dış cephesini oluşturan yönüdür. Ancak bir de bu hain çabaların iç cephesi vardır. Çok iyi bilinmektedir ki, karşı-devrimci güçler halklara ve halk güçlerine karşı yürüttükleri savaşta dış saldırılardan çok, içten yıkma çabalarına bel bağlar ve bu nedenle de iç ihaneti geliştirmek için tüm güçlerini seferber ederler. Partimiz tarihinde de çokça yaşanmış benzeri iç ihanetler vardır. Bunlar, yazının girişinde de değindiğimiz gibi, amaç ve yöntemleri itibarıyle birbirlerine çok benzeyen, sırtlarını aynı güçlere dayayan ve sonları hep hüsranla bitmiş hainane çabalardır. Son dönemlerde, karşı-devrimin 1988'i PKK'yi bitirme yılı haline getirme amacında ona büyük umutlar vaad eden ama dağın doğura doğura fare doğurması gibi, sahiplerinin çapsızlığına paralel bir çapta kalan yeni bir komplocu-provokatif çıkış yaşandı Partimizde. 15 Ağustos şanlı atılımının 4. yıldönümünün hemen ertesinde ve Güney Kürdistanlı kitlelerin TC'ye akın ettikleri günlerde patlak veren bu çıkış, böylece, TC'nin faşist Cumhurbaşkanı Evren'in, "1988, PKK'nin bitiş yılı olacak. İran-Irak savaşı bitince bunlar da bitecek" sözlerinin dayandığı güvenceyi de ortaya koymuş oldu. Provokasyonun elebaşılarından "Kürt avukat"da aynı sözleri sarfetmekte; "İran-Irak savaşı bitince TC tüm gücüyle saldıracak, Apo komploya kurban gidecek. Onun için de Avrupa PKK örgütüne sahip çıkalım" demekteydi. Bu, çıkışın hangi ortak planlarla gerçekleştiğinin belgelerinden biri olmaktadır.

Provokasyonun çıkışı, "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganında ifadesini bulmaktadır. Emperyalizm de, "Kürdistan'a evet, PKK'ye hayır" sloganını atmaktadır. İlk bakışta bu iki slogan birbiriyle çelişkili görünebilir, oysa birbirini tamamlayan bir bütünün parçalarıdırlar. Siyasetten az çok anlayan ve tarih bilgisi olan herkes bilir ki, örgütleri yıkmada ilk hedef o örgütün beyni, yani önderliğidir. Önderliği imha edilen bir örgüt felce uğramış ve her türlü yıkıcı etkiye açık bir örgüt durumuna gelir. Bu nedenledir ki, karşı devrimci güçler devrimci örgütleri yıkma hedeflerine ulaşmak için her şeyden önce onların önderliğine yönelirler. Tarih, önderlerini kaybedip yıkılmış veya yıkımın eşiğine gelmiş sayısız örnekle doludur. İşte provokatörler de bu gerçeği çok iyi bilmektedirler. Yine onlar, PKK'ye açıkça karşı çıkmaları halinde örgüt üzerinde oynama şanslarının hiç olamayacağını da bilmektedirler. Çünkü, PKK milyonları temsil etmektedir ve PKK'yi karşısına almak milyonları karşısına almaktadır. Ancak, provokatörler PKK'nin önderliğinin de milyonlara mal olmuş ve kendisini kabul ettirmiş bir önderlik olduğu gerçeğini gözardı etmiş ve önderliğe yönelmekle belki biraz tutunabilecekleri hayaline kapılmışlardır; ama başlarını sert kayaya çarpmaktan kurtulamamışlardır. Provokatörlerin "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganı etrafında başlattıkları mücadele, emperyalizmin "Kürdistan'a evet, PKK'ye hayır" sloganında ifadesini bulan karşı-devrimci çabalarının bir yedeği durumundadır ve hedefi bu sloganın hayat şansı bulmasının önünü açmaktır. Çünkü, önderliği tasfiye edilmiş bir PKK, emperyalizmin üzerinde her türlü oyunu oynayarak safdışı bırakabileceği ve önderliği ele geçirecek işbirlikçi ögeler vasıtasıyla özerklik planını hayata geçirme şansını yakalayabileceği bir "PKK" olacaktır. Provokatörlerin amacı da budur. Onlar PKK Önderliğini tasfiye ederek, örgütün yönetimini ele geçirme ve emperyalizmin amaçlarının hizmetine sokma hedefi doğrultusunda harekete geçirilmiş piyonlardır.

Bu piyonlardan birisi olan "Kürt avukat", PKK'li savaş esirlerinin Diyarbakır zindanındaki canbedeli direnmeleri üzerinde isim yapıp meşhurlaştıktan sonra, geçmiş lümpence yaşam özelliklerinin emperyalizmin metropollerinde dalbudak salıp hortlamasıyla emperyalizmce satın alınmış, Avrupa sosyal-demokrasinin bir uşağı olarak işlev görmeye başlamıştır. Bununla da kalmayarak SHP milletvekili kardeşi Veli Yıldırım vasıtasıyla SHP politikalarıyla da bütünleşmiş; SHP'nin "Kürdistan'a kültürel özerklik" politikasının maşası haline gelmiştir. Eylül-Ekim aylarında M. Ali Eren ve Veli Yıldırım isimli SHP milletvekillerinin Avrupa turları ve bu hainle ilişkileri bu gerçeğin apaçık kanıtı olmuştur. Toplum dışı bir öge olan bu unsur, PKK'nin büyüklüğü ve zindan şehitlerinin dökülen kanı üzerinde edindiği yeri, PKK'yi sırtından bıçaklamak için kullanmış; bizzat Avrupa sosyal-demokrasisinin önüne koyduğu hedef gereği, Parti Önderliğini Avrupa'ya çekmek ve böylece tasfiye edilmesine zemin hazırlamak için yoğun çaba harcamıştır. Yine, Avrupa PKK örgütünü özünden boşaltıp liberalleştirmek için türlü oyunlar geliştirmiştir. Bütün bu kirli emel-

leri boşa çıkınca da soluğu emperyalist ağababalarının kucağında almış, emperyalist basın-yayın organlarından zehir saçmaya başlamıştır.

Avrupa sosyal-demokrasisinin SHP eliyle Kürdistan'da kültürel özerklik planını hayata geçirmeyi amaçladığı, bu yönlü yoğun işbirliğini geliştirdiği bilinmektedir. Yine, bu amaç doğrultusunda PKK'yi bağımsızlıkçı-direnişçi hattından uzaklaştırmak ve teslimiyetçi bir çizgiyi egemen kılmak için yıllardır Parti içinden ve dışından çeşitli uşakları vasıtasıyla saldırılar düzenlemektedir. Avrupa metropolleri Kürt küçük-burjuva işbirlikçilerinin palazlandığı, Kürdistan sorununun çok ince hesaplar karşılığı satışa çıkarıldığı pazarlar haline dönüştürülürken, PKK hareketinin imhası ve özünden boşaltılması için yıllardır en akıl almaz çabalar sergilenmektedir. PKK'yi "terörist" olarak damgalayıp teşhir ve tecrit etme çabalarından tutalım, Kürdistanlı kitlelerin Partimiz ve Cephemizden koparılması için sürdürülen baskılara ve PKK Avrupa örgütünü içten ele geçirip "PKK'yi demokratikleştirme" yani, sosyal-demokrasinin potasında eritme çabalarına kadar binbir türlü oyun geliştirilmiştir, geliştirilmektedir.

İşte, son komplocu provokasyon hareketi kaynağını bir yönüyle de sosyal-demokrasinin bu oyunlarından almaktadır. Avrupa sosyal-demokrasisinin ağızlarına bir parmak bal çalarak satın aldığı bu uşaklar güruhu, geçmişte Semir provokatörünün başaramadığını başaracakları iddiasıyla ortaya çıkmış; bunu da "Semir'in çıkışı sağ bir çıkıştı, tutmadı; bizimki ise sol bir çıkıştır, tutma şansı var" sözleriyle dile getirmişlerdir. Aynı şekilde, geçmişte Semir provokatörünün Avrupa'da örgütlenme koşullarının farklı özelliklere sahip olduğu, bu nedenle de genel Parti politikasından ayrı olarak bu alanda daha demokratik ve gevşek bir örgütlenmeye gidilmesi gerektiği yolundaki iddialarını, onun çömezleri olan son provokatörler de savunup hayata geçirmeye çalışmış; böylece emperyalizmin istediği PKK'yi ortaya çıkarmayı amaçlamışlardır. Diğer taraftan, Partinin kadrolar politikasını katı bularak kadroların sosyal sorunlarından dem vuran ve "yaşam" çağrıları yapan Semir provokatörünün bu çağrıları bu kez de son provokatörlerin dilinde dolaşmaya başlamıştır. Bütün bu gerçekler ve hizmet ettikleri sonuçlar dikkate alındığında, son provokasyon Semir provokasyonun bir devamı niteliğindedir. Ancak kapsam ve bağlantıları yönüyle daha da haince ve uluslararası bir karaktere sahiptir.

Son provokasyonun bir diğer özelliği de onun Kürdistan'daki feodal-komprador "hanedan" ailelerinin çıkarlarını sağlama alma hareketi olması; proletaryanın önderliğine karşı bu sınıf ve çevrelerin yıllanmış ihanetçi önderliğini egemen kılma amacına yönelik olmasıdır. Bu yönüyle de proletaryanın Kürdistan'ın kurtuluş mücadelesindeki önderlik rolünü red, ilkel-milliyetçi, küçük-burjuva önderliği hortlatma hareketidir. Provokasyonun başını çekenler, TC ile bütün alanlarda tam bir bütünleşmeyi sağlamış, Kemalizmin Kürdistan'daki misyonerliği rolünü isyanlar döneminde ve sonrasında sadakatle yerine getirmiş ailelerin feodal aristokrat kökenli çocuklarıdırlar. Parti saflarında yer aldıkları sürece sürekli Partiyi içten kemirme, küçük-burjuva etkileri yayma faaliyetini sürdürmüş, proletarya kişiliği ve önderliğine karşı bağnaz bir direniş sergilemiş ve önderliği ele geçirme faaliyeti yürütmüşlerdir. Parti III. Kongresi'nde bu yapı ve çabaları teşhir edilip etkisiz kalınca da alçakça amaçlarına ulaşmak için daha sinsi ve çok bağlantılı bir faaliyet içine girmişlerdir. Onlar Kemalizmle tam bir bütünleşme içinde Kürdistan sorununu gerici özerklik planı çerçevesinde çözmeyi ve yönetimde esas söz sahibi olmayı hedefleyerek "hanedanlarını" yaşatma rüyasını görmektedirler. Dar hanedan çıkarları onları feodal-aşiretçi önderliklerle aynı noktada birleştirmiş; ilkel-milliyetçiliğin Kürdistan halkını katliama sürükleyerek TC'nin kucağına atma hareketine paralel olarak onlar da PKK'nin proleter önderliğini yıkma ve Hareketi satma hareketini başlatmışlardır.

Provokatörler PKK önderliğini imha ederek Hareketi ele geçirme planlarında emperyalizmden aktif pratik destek de almışlardır. Emperyalizmin ulusal kurtuluş hareketlerini pasifize etmede bir tezgah olarak kullandığı Avrupa'nın sunduğu tüm olanaklardan yararlanarak Partiyi bitirme çabasına girmişlerdir. Bu amaçla, her şeyden önce Avrupa merkezini ele geçirmeyi hedeflemiş; Alman devleti ile işbirliğine girerek yaptıkları ihbarlarla on üç devrimci-yurtseveri yakalatmış; böylece doğan boşlukta kendi haince amaçları için at oynatma şansını elde etmişlerdir. Avrupa örgütünü bu şekilde darbeledikten sonra da gözlerini Parti önderliğine dikmiş; O'nu Avrupa'ya çekerek tasfiyesini gerçekleştirmek için bizzat emperyalizmin direktifiyle oyunlar çevirmiş; ancak başarısızlığa uğramışlardır.

Provokatörlerin hain çabaları bununla da sınırlı değildir. Onlar, emperyalizmin bülbülleri olarak bol bol şakıyıp ihbarlarda bulunarak, yalan tanıklıklarla devrimcileri yıllar boyu zindanlarda tutup çürütme hedefleri güderek hayata geçirdikleri ihanetlerini ülke zeminine de taşırmışlardır. Cezaevlerindeki ihanetçi Şahinleri, Yıldırımları açıkça savunmanın yanısıra, ülke içindeki bazı hainleri de harekete geçirerek Partimizin bağımsızlıkçı çizgisini hayata geçirmek üzere ülkeye giriş yapan dokuz kişilik bir birliğimizi Diyarbakır-Hani'de pusuya düşürtmüş ve imhalarına yol açmışlardır. Onların "sol çıkış" olarak adlandırdıkları, "PKK'nin gerçek sahipliği" dedikleri, işte bu eli kanlı komplolar, ihanet ve katilliktir. Polis sızması unsurlarla birleşerek, halkımızın en değerli evlatlarını katlettiren bu ihanet şebekesi düşman ajanlarının, Semirlerin, Yıldırımların, Şahinlerin, Haydarların, vd. savunucusudur; Partiden bu hainlerin, ajanların kanının hesabını sormaktadırlar. Ancak hesap verecek birileri varsa onlar da Kürdistan halkının kutsal kanını emperyalizme ve sömürgeciliğe peşkeş çekenler, Kürdistan devrimcilerinin kanına kirli ellerini bulayanlardır.

Provokatörler, dayanaktan yoksun diğer öncelleri gibi, çıkışlarını masum ve iddialı gerekçeler ardına gizleme; amaçlarına ulaşmada yalan, demagoji ve karalama gibi kirli yöntemleri esas alma yoluna gitmektedirler. Parti Önderliğimizin Kürdistan halkını yeniden hayata döndürme, ayağa kaldırıp savaştırma ve Kürdistan gerçeğini tüm dünyaya kabul ettirmede oynadığı tarihi rol ve bugün de mücadeleye doğru önderlik etmedeki üstünlüğü ortadayken, bu dost-düşman herkesçe kabul edilmek durumunda olan bir gerçeklik iken, bu ne idüğü belirsiz hainler güruhu önderliğimize alçakça dil uzatma gafletine düşebilmektedir. Parti içindeki çapsız, hep sorunlu, kadroları dağıtıcı, yıkıcı pratikleri gözönündeyken ve Parti Önderliğinin yılmaz çabaları ile ayaklar altında sürünmekten çıkarılıp insanlığa kazandırılmaları için yıllarca emek verilmişken, şimdi kendi gerçeklikleri ile tamamen zıt iddialar ortaya atıp, PKK Önderliğinin Partiyi yönetemediğini, kendilerinin daha iyi bir önderlik sergileyebileceklerini iddia etmektedirler. Tek bir kişiyi bile örgütleyip Partiye kazandırmamış olan bu çapsız ögelerin böylesine büyük iddialarla ortaya çıkmaları olsa olsa acıklı bir komedidir.

Bu karanlığın ve riyakarlığın türedileri alçakça iddialarında daha önce de Semir hainince dile getirilen, Mazlum, Kemal, Hayri, Agit gibi birçok yoldaşımızın şehit düşmelerinden Parti Önderliğimizin sorumlu olduğu safsatasını dile getirmekte; böylece hangi karanlık güçlerin piyonu olduklarını ele vermektedirler. Onlar dipten doruğa proletaryanın düşmanı, sömürgecilik ve faşizmin en has kapıkullarıdırlar. Zindanlardaki ve dağlardaki direnişlerde onurluca şehit düşen yoldaşlarımızın kanına ellerini bulayan katillerin aklanması için çırpınmakta; halkın sömürgeci katillere yönelen kini ve öfkesini Partimizin üstüne boşaltmaya çalışmaktadırlar. İhanetin en dip çukuruna batmış bu hainleri halkımızın gazabından hiçbir güç kurtaramayacaktır!

Provokatörlerin üzerinde kıyamet kopardıkları bir diğer konu da Parti Önderliğimizin Milliyet muhabiri M. Ali Birand ile yaptığı tarihi önemdeki röportajıdır. Bu röportajın TC'yi nasıl sarstığı, en geniş kamuoyunda nasıl bir ilgi ve sempati uyandırdığı çok iyi bilinmektedir. Nitekim, yarattığı bu muazzam etkiyi bertaraf etmek için sömürgeci çevreler TC Başbakına bir suikast senaryosu düzenlemeyi dahi göze alabilmiş, ancak böylelikle konu üzerindeki dikkatleri başka noktaya çekebilmişlerdir. Şimdi de provokatörler aynı doğrultuda kolları sıvamış; röportajın yarattığı olumlu etkileri kırabilmek ve Partimizin bu alanda kaydettiği gelişmeyi bertaraf edebilmek için şaibeler yaymaktadırlar. PKK Hareketinin bağımsızlık hedefi dost-düşman herkesçe biliniyor ve Parti Önderliğimiz de bu hedef doğrultusundaki savaşın en önünde yürüyorken, yalandan başka tutunacakları dal kalmamış bulunan bu şaşkın güruh, "Bağımsızlık hedefinden vazgeçildiği", "mücadelenin satıldığı" yaygarasını koparmaktadır. Emperyalizmin, SHP'nin ve diğer uşakların "özerklik" planının birer piyonu olanların bağımsızlık adını ağızlarına dahi alamayacakları, onun sahipleri olamayacakları açıktır. Bu nedenle de, bu güruhun yaygaraları timsahın gözyaşları kadar bile inandırıcı değildir. Nitekim, çıkışlarının temelsizliğini bilen bu alçaklar, "Bizim istediğimiz, Parti içinde bir tartışmanın açılmasıdır. Yoksa büyük sonuçları hemen elde edebileceğimiz iddiasında değiliz" demektedirler. Bu, geçmişte de Semir haininin hedeflerinden biriydi. O hain de Parti içinde tartışma açmayı, kadroları tartışmaya çekmeyi hedeflemekte, esas sonuçlara bundan sonra ulaşabileceklerini belirtmekteydi. Bunun ise amacı açıktır; büyük hedefler için ayağa kalkmış savaş içindeki bir gücü esas iş olarak tartışmaya davet etmek; onu savaştan alıkoymak, saflara şüphe ve güvensizlik tohumları ekerek iç çürümeye yol açmak ve imhaya açık kapı bırakmaktır. Komplocu-provokatörler de açıkça ifade ettikleri gibi bu hedefin peşindedirler. Onlar ortalığa saldıkları şaibelerle, kafa karışıklığı yaratarak Partimizin savaşan güçlerini savaşamaz hale getirmek, halk kitlelerinde Partiye ve kurtuluşa inançsızlığı geliştirerek onları devrimden uzaklaştırmak ve böylelikle düşmana soluk alma imkanı tanıyarak sonuç alıcı darbeler vurmasını sağlamak istiyorlar. Onlar Parti kalemizin kapılarını ardına kadar düşmana açarak en büyük satılmışlık ve ihanet örneklerini sergilemek; böylece düşman saflarda kendileri için onursuz bir yer edinmek peşindedirler.

Partimiz içindeki üç-beş alçağın geliştirdiği son komplocu-provokatif çıkışın en büyük boy hedeflerinden bir diğerini de Partimizin tarihi III. Kongresi ve kazanımları oluşturmaktadır. Parti içi sınıf savaşımının en yoğun zirvesi olan ve her türlü proletarya dışı anlayış ve kişiliklere karşı proletarya çizgisi ve kişiliğinin zaferini garantileyen III. Kongremiz, aralarında bu unsurların da bulunduğu birçok proletarya dışı öge şahsındaki gerici-tutucu yapıları teşhir ve mahkum etmiş; önlerine proleterleşme görevini koymuştur. Ancak Partiye katılımları ulusal ve sınıfsal kurtuluş temelinde olmayan, proletarya dışı sınıf anlayışlarını kendi önderlik sevdalarıyla besleyerek Partiyi içten ele geçirme hesabı güden bazı ögeler sonuçta karşı devrimle bütünleşmelerine yol açan tutuculuklarında ısrar etmişlerdir. Bu ögelerin içine düştükleri son durum Partimizin proleter çizgisinin doğruluğunun kanıtıdır. Bu çizgi içinde erimeyi hedeflemeyenlerin er-geç gidecekleri ihanet batağına bunlar da batmış ve tarih karşısında lanetli bir role soyunmuşlardır. Kendi çapsızlıkları içinde boğulmaya mahkum bu unsurlar kendileri için daha önceki provokatörlerden daha lanetli bir sonu kendi elleriyle hazırlamışlardır.

Bugüne kadar birçok provokasyon ve tasfiye hareketiyle yüzyüze gelen ancak her seferinde doğru-devrimci çizgisi ve Partiye, Parti Önderliğine bağlı direnişçi kadro yapısıyla Kürdistan halkının biricik umudu olmasını bilen Parti hareketimiz ölü doğan bu son provokasyon hareketini de mahkum etmiş, sahiplerini lanetli sonlarıyla başbaşa bırakmıştır. İç ve dış düşmanlarına karşı çelikten Bolşevik birliğini yaratan PKK, zafer yolunda her zamankinden daha güçlü; zafere bugün daha yakındır.

—Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
—Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş!
—Bıjî Serok Apo!

Büyük Önder APO ve PKK Birliğine Yönelen Karşı-Devrimci Saldırı ve Komplolara Karşı Uyanık Duralım!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşımızın her geçen gün biraz daha boyutlandığı günümüzde, biz Parti kadro ve savaşçılarına çok daha büyük sorumluluklar düşmektedir. Mücadelemiz geliştikçe karşı-devrimin iç ve dış saldırıları da daha bir büyümekte ve şiddetlenmektedir. Mücadeleye karşı açık düşman saldırıları bilinmektedir. Buna değinmeye bile gerek yok. Bir avuç savaşçıyla yola çıktığımızdan bugüne değin tüm savaş araç ve yöntemlerini bize karşı kullanan düşman, mücadelemizi yok etmek şöyle dursun, geriletememiştir bile; aksine her türlü açık karşı-devrimci savaş yöntem ve araçlarına muhatap olan Partimiz bu süreci çelikten bir ordu yaratarak aşmıştır. Kürdistan'da bugün Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK hemen her alanda sömürgeci-faşist orduya karşı bir kılıç keskinliğiyle mücadelenin yolunu açmaktadır.

Savaşımız Partimizi sadece ülkemiz Kürdistan'da değil, Ortadoğu'da da en önemli ilerici politik güç haline getirmiştir. Savaşımız geliştikçe, savaşımız yaygınlaştıkça bu pozisyon daha bir gelişecek, daha bir güçlenecek ve ne kadar zorlansalar da en nihayet muhatabımız haline geleceklerdir. Kavgamızın doğal sonucudur bu.

Açık karşı-devrimci savaşın mücadelemizi yok etmede geçerli yol olmadığı anlaşılmıştır, bunu en iyi anlayan düşmandır hiç kuşkusuz. İşte bu noktada düşmanın yöneldiği; bizim ise, daha bir önem vermemiz gereken şey Parti birliği ve Önderliğinin korunmasıdır. Şu anda, dış düşmana karşı açık, dişediş bir mücadele içinde bulunuyoruz; bu bizi içe yönelik görevlerden alıkoymasın, koymamalıdır. Düşman bizi ordularıyla, terörüyle yok edemiyor, edemez; ondandır ki, canevimize yöneliyor; yüreğimize, Önderliğimize yöneliyor; Önderliğimizin sarsılmaz şahsında somutlaşmış Parti birliğimize yöneliyor. Dikkat edelim, uyanık olalım, iç mevzilerde gücümüzü daha bir açalım, bu mevzilere yönelen düşman adeta görünmez, sinsi bir alçaktır.

Direkt düşman ajanı olması şart değil, düşman ajanlığını yapacak tiptir. Ve bunlar, düşmanın bizi içten vurması için en elverişli ortamı yaratan ve kendileri de en elverişli araçlar durumunda olanlardır.

Parti tarihimiz bunun zengin örnekleriyle doludur; ders verici bir tarihimiz var. Yakın tarihimizde Semir-Baki olayı mücadelemizi nasıl tasfiye etmede düşmanla bütünleştiyse; bugün Parti Önderliği, çizgi ve taktiğine karşı çıkan ve onu tasfiyeye yönelen her kim olursa olsun, TC ve emperyalistlerin doğal müttefiği, bileşenidir.

Kimi zaman bunlar kendiliğinden ortaya çıkar ve düşmanla bütünleşmeye giderken; kimi zaman ise, direkt düşman tarafından harekete geçirilirler.

Hiçbir devrimci mücadelede, içteki düşmanların açık bir kimlikle ortaya çıktıkları görülmemiştir. Bunların yüzünde daima mücadele maskesi vardır. Mücadele adına mücadeleye karşı bayrak açan bu düşmanların yarattığı tehlike açık düşmandan katbekat fazladır, güçlüdür.

Bolşevik Partisi açık düşmanı üç yıllık kısa bir iç savaş döneminde, tekrar hortlamayacak bir şekilde tarihe gömerken, iç düşmanlara karşı kavgasını onlarca yıl sürdürmek zorunda kalmıştır. Ve kaybedilen yıllar; sosyalizmin kuruluş mücadelesinden kaybedilmiştir. Bunun tahribatını o kadar uzak örneklerle vermek de gerekmiyor; kendi tarihimiz en iyi örnek değil mi? Semir-Baki komplosunun Partiye kaybettirmiş olduğu zamanın hesabını yapalım, bu yeterlidir.

Sorun salt zaman kaybetme sorunu değildir. Sorun, varoluş-yokoluş sorunudur. İç mevzilerde göstereceğimiz en ufak bir vur-

Devamı 23. sayfada

EVREN'İN BATI ALMANYA GEZİSİ VE YENİ BAZI GELİŞMELER

Faşist yönetimin başı Kenan Evren'in son Almanya gezisi sadece Türk-Alman ilişkileri açısından değil, rejimin geleceği bakımından da önemli sonuçları ortaya çıkaran bir ziyaret oldu.

Türk ve Alman yönetimleri arasında 12 Eylül darbesi ardından, özellikle de son birkaç yıl içerisinde giderek daha da yoğunlaşan bir ilişkiye tanık olduk. Son bir yıldan bu yana da bu ilişki daha da üst boyutlara vardırıldı. Özellikle de ulusal kurtuluş müadelemize karşı faşist Türk devleti ve Almanya yönetiminin vardığı işbirliği günümüzde TC'nin mutlaka kurtarılması gibi bir amaca vardırılarak başarıya götürülmek isteniyor.

Faşist Türk devletine karşı her alanda destek sunan Batı Alman yönetimi, emperyalistler arasındaki işbölümünde Türkiye masası ile de görevli ülke durumundadır. Bu nedenle de görevini tam olarak yerine getirmek için TC'ye en aktif bir şekilde destek sunmaktan geri kalmamaktadır.

Türk ve Alman yönetimleri arasında yoğunlaşan ilişkiler Alman Başbakanı Kohl'ün ve Cumhurbaşkanı R. von Weizsäcker'in yaptığı Türkiye gezileri ile yeni bir boyut kazandı. Bu süreçle birlikte Türk-Alman yakınlaşması yeni özellikler kazandı. Bu ilişkinin tarihi yanları olmakla birlikte, güncel boyutu bunu daha da aşan bir içerik kazandı. Bu açıdan Alman-Türk ilişkilerini sadece tarihi yanı ile görmek ve iki ülke arasındaki yakınlaşma olarak görmek yetersiz olur. Alman ve Türk yönetimleri şahsında geliştirilmek istenen yeni yaklaşımlar mevcuttur. Bunu da emperyalizmin güncel yöneliminden ayrı görmemek gerekir. Bununla birlikte Ortadoğu bölgesinde TC'ye yüklenen rol de önem arzeden bir durumdur. Bu her ikisi birbiri ile çakışmaktadır. Alman-Türk ilişkileri de bu çerçevede düğümlenmektedir.

Bugün faşist Türk sömürgeciliği, Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarlarını koruyan bir numaralı jandarma haline getirilmek isteniyor. TC'nin bu rolünü oynamasında en yakın desteği sunmakla yükümlü olan ise Alman yönetimidir. İşte, Almanya, Osmanlılar döneminde başlayan ilişkisine de dayanarak bir kez daha Türk kalkanı ile Ortadoğu'ya yükleniyor ve emperyalizmin çıkarlarını ayakta tutmaya çalışıyor. Geçmişte olduğu gibi, askeri, ekonomik, kültürel kurum ve kişileri ile Türkiye'ye seferler düzenliyor. Çıkarlarını temsil edecek ve savunacak bir işbirlikçiler ağı örmek istiyor. ABD'nin kendi ülkesinde eğiterek, Türk ekonomisinin başına getirdiği Türkten çok ABD'li olan uzmanların bir benzerini de Alman yönetimi kendi çıkarları temelinde eğitilmiş uzmanları görevlendirerek yapmak istiyor. Bunun için de devlet kurumlaşmasının her alanında kendi temsilcilerini yerleştiriyor.

Bu çabalarının karşılığında ise, TC'yi ikibinli yıllara arızasız vardırmak istiyor. Bunda Alman emperyalizminin çıkarları önemli oranda bulunmakla birlikte, TC'nin kurtarılması sorunu esasta bütün emperyalist yönetimleri ilgilendiren bir husustur. Tabii burada rolün ağırlıklı olan yönünü Almanya'nın üstlendiğini görmek gerekir.

O halde, Türk-Alman ilişkilerinin dayanak noktası TC'nin kurtarılması ve bölgenin bir numaralı jandarması olarak, bu role göre hazırlanmasıdır. Çünkü; TC'nin yıkımı bölgenin emperyalizmin denetiminden daha hızlı bir şekilde çıkışını birlikte getirecektir. Yine, sosyalizmin etkinliğini geliştirecektir. Tabii, bu gelişmelerin bağımsız bir Kürdistan'a varması, bunun sosyalist, anti-emperyalist özelliğinin şimdiden çok belirgin olması, bu güçleri telaşa boğan önemli gelişmelerdir. Özellikle de böylesi bir gelişmenin önünü almak için emperyalist metropollerde yeni girişimler içerisine girilmektedir.

Alman devletinin bu yeni girişimlerdeki payı yine önemli bir hususu oluşturmaktadır. Bir yandan askeri-faşist rejime her türlü desteği sunarken, diğer yandan ise rejimi yumuşatmaya, Kürt sorununu dil-kültür haklarının verilmesiyle boğmaya yönelik yeni girişimler içerisine girilmektedir. Bunu Alman yönetimi son birkaç yıldan bu yana askeri-faşist rejime giderek daha da yoğun bir şekilde dayatmaktadır. Alman yönetimi, bu yönelimini en üst düzeyde de ortaya koymaktadır. Cumhurbaşkanı R. von Weizsäcker, Evren'in son gezisi anında yaptığı bir açıklamada Türkiye ile ilişkilerinin azınlık haklarını isteme önünde bir engel olmadığını açıkladı. Bu şekilde de rejim üzerinde uzun vadeli planlarının nasıl uygulanacağını ortaya koymaktadır.

Alman ve Türk yönetimleri arasında yoğunlaşan ilişkilerin güncelleşen yönü ile birleştiği nokta, faşist Türk devletinin yaşatılmasıdır. Bunun için sert bastırma yöntemlerinden tutalım da, rejimi yumuşatmaya kadar birçok yöntem deneniyor. Hangi yöntem olursa olsun uygulanması önünde engel durumunda olan PKK'dir. Faşist Türk sömürgecilerinin salt şiddetle Kürt sorununu bastırıp halletmesinden tutalım da, işbirlikçi Kürt çevrelerinin devreye konularak, bunlar vasıtasıyla dil-kültür haklarını geliştirmenin önünde engel olarak PKK'yi görmekteler. Çünkü; PKK halkının bağımsızlık ve özgürlüğünü temel almakta, bunu bağlı kalınması gereken en yüce değer olarak görmektedir. Bu nedenle, Kürdistan halkının haklı mücadelesine yönelik olarak geliştirilen her saldırı, karşısında PKK'yi bulmaktadır. Bundan dolayı, PKK'nin tasfiye edilmesi, bu güçlerin amaçlarına ulaşmada belli başlı hedefi olmaktadır.

Bu çerçevede son Alman-Türk ilişkilerinin durumuna baktığımızda gerçeğin bu yönünü çok açık bir şekilde görmekteyiz. Bütün emperyalist devletler olduğu gibi Almanya'nın da ulusal kurtuluş mücadelemize karşı komplolara girişmesi anlamını bu yaklaşımda buluyor. Son bir yıl içerisinde Alman yönetimi PKK'nin yürüttüğü mücadeleye karşı bir saldırı kampanyası başlattı. Kendi ülkesinde, bu mücadele içerisinde yer alan birçok yurtsever politikacıyı tutukladı, birçoğu üzerinde de baskı geliştirdi. Bu saldırılar öyle tesadüf veya Alman yönetiminin açıkladığı gibi bazı olayların akabinde gelişmedi. Bu, uzun bir dönemdir, Türk ve Alman yönetimleri arasında yapılan görüşmelerin ve ilişkilerin bir sonucu olarak, 1988 yılına girişle birlikte başlatıldı. Tam da saldırıların başlatıldığı dönemde Türk ve Alman basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK'ye karşı saldırıların başlatılması bir tesadüf değildir. Bu, belli bir plan dahilinde uygulamaya konulan saldırılardır.

Bu konuda Türk ve Alman yönetimlerinin anlaştıkları, özellikle Evren'in son gezisinde bir kez daha açığa çıktı. Alman yönetiminin faşist cuntaya dayattığı dil-kültür haklarının tanınması yönündeki planları ise, yine PKK'nin tasfiye edilmesine yönelik bir amaçla geliştiriliyor. İşbirlikçi Kürt örgütleri televizyon ve basınından otonomici, şiddete karşı ve kültür mücadelesi veren güçler olarak lanse edilip öne çıkarılmaktalar. Böylece de dil-kültür haklarının verilmesi gibi planlarını uygulamaya çalışmaktadır. Bu işbirlikçileri öne çıkarırken de PKK'ye karşı yoğun saldırıları gündeme getirmekte, karalama kampanyasının yanısıra, bizzat tutuklamalara girişerek sonuç almaya çalışmaktadır. Alman yönetimin son saldırılarının anlamı, burada yatmaktadır.

Alman hükümeti, Türk faşist cuntasına sunduğu desteği son bir yıldır açıktan yürütmeye başladı. Ekonomiye, orduya verdiği desteğini, en son ulusal kurtuluş mücadelemize karşı doğrudan bir saldırıya dönüştürerek yürütmeye başladı. Kendi ülkesinde bunu yaparken, Türk ordusunun modernize çalışmalarına ve ekonomik bunalımı aşmasına önemli katkı sunuyor. Açtığı son kredilerle birlikte, bu yardımını önemli bir meblağa ulaştırdı. Bunlar da gösteriyor ki Alman yönetimi Türk devletinin yaşatılması için bütün gücü ile çaba sarfetmektedir.

Kenan Evren'in son Almanya gezisinde esas olarak değerlendirilen hususun da bu olduğu açıktır. Alman hükümeti ile Türk devleti, askeri-faşist rejimin yaşatılması ve gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin boğulması üzerine esas olarak planlarını yürütmekte ve ortak değerlendirmelere varmaya çalışmaktadırlar. Bu sorunlar da en yakından rejimin geleceğini ilgilendirmektedir.

Evren-Özal rejiminin şimdiye kadar önüne koyduğu programına ulaşamadığı ve bu temelde görev sürelerinin sonuna doğru geldikleri görülmektedir. Evren-Özal, bu görev sürelerini 1992 yılına kadar uzatmak istiyorlar. Bu konuda Evren-Özal kliği, ortak bir program dahilinde yeni uygulamalar içerisine girmektedir. Batı Avrupa, Evren-Özal'ın mevcut yaklaşımlar çerçevesinde bir dönem daha yönetimde kalmasından yana gözükmüyor. Sert baskı altında kitlelerin, özellikle de artan pahalılık, yoksulluk ve yoğunlaşan baskılar nedeniyle daha fazla tepki duyar hale gelmesi, rejimin geleceğini de tehlike altına atmaktadır. Bu nedenle Batı Avrupa daha çok SHP'de ifadesini bulan rejimin yumuşatılması çabalarını kendisine uygun görüyor. Bu temelde Evren-Özal rejimini de yumuşatarak gerekirse bir dönem daha sürelerini uzatmak istiyorlar.

Bu yumuşatma çabaları daha çok da, Kürdistan'da meydana gelen gelişmeler çerçevesinde yoğunlaştırılmaya çalışılıyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kazandığı boyut karşısında, benzer gelişmelerin Türkiye'de de çok geçmeden ortaya çıkacağını gören Batı Avrupa emperyalistleri rejimin yumuşatılması için oldukça çaba sarfediyorlar. Özellikle de sahte bir sol oluşumun SHP ile işbirliği temelinde oluşturulmasına, yine PKK'ye alternatif olarak Kürt işbirlikçi çevrelerinden kaynaklanan bir oluşum geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bu işbirlikçi kesimin hazırlanmasında Alman hükümeti de önemli bir rol üstlenmiş durumda. Bizzat bunun hazırlanması ve geliştirilmesi çalışmalarını yürütüyor.

Böylece rejimin uzun vadede Kürt sorununda, partimiz PKK'ye karşı bir alternatife kavuşması sağlanmaya çalışılıyor. Alman hükümetinin bu yönlü planlarını son yıllarda yoğunlaştırsa da bunu uzun bir süreden bu yana devam ettirmektedir. Son olarak, bizzat PKK'ye yönelerek, uluslararası alanda da bu işbirlikçi çevreleri öne çıkarmaktadır. Günümüzde bu planların daha somut bir şekilde uygulandığı görülmektedir.

Alman-Türk ilişkilerine böylesi bir yaklaşım temelinde bakmak gerekir. Bugün esas sorun, Türk rejiminin nasıl yaşatılacağıdır. Daha birkaç yıl mı yoksa 1992'lere kadar mı Evren-Özal kliği ile rejim sürdürülecek? İşte emperyalist çevrelerin birbirlerine sordukları ve yanıt bulmaya çalıştıkları mesele budur. Almanya'nın gündeminde olan sorun da budur. Almanya ile Türkiye ilişkilerini, bu açıdan, salt bazı ekonomik ticari ilişkilerle izah etmek yetersiz kalıyor. Sorun bunun boyutunu çoktan aşmış durumda. Yükselen bir Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı gerçekliği var. Bu yankısını kısa vadede Türkiye halkı üzerinde de bulacak bir gelişmedir. İşte, emperyalist çevreler, bu gelişmeleri kendi potalarında eritmek için hazırlık yapmaktadırlar. Partimize karşı, son olarak Avrupa kaynaklı olarak geliştirilen ve başını satılmış uşağın çektiği provokasyonun hedefi de budur. Tasfiyeye uğramış bir PKK yaratarak, Avrupa'nın otonom çözümlerine yeni işbirlikçiler olarak soyunmak istiyorlar. Son provokasyonun faaliyetlerini, Kürt sorunu konusunda uluslararası alanda yeni girişimlerin yapıldığı hassas bir döneme denk gelmesi niteliğini çok açık ele vermektedir. Bütün bu planların geliştirilmesinde Alman yönetimi, Türk devletine sunduğu desteklerle büyük bir rol oynamaktadır.

Evren'in son gezisi böylesi gelişmeleri ortaya çıkarmanın yanısıra, aynı zamanda rejimin geleceği konusunda yeni planlarını da ortaya koydu.

Evren, daha Almanya'ya ayak basmadan şimdiye kadar karşısında olduğu konularda bunları destekler nitelikteki açıklamalarda bulundu. Aslında bu açıklamaların Almanya gezisi öngününe rastlaması, Evren-Özal kliğinin yönetimde bir müddet daha kalması yönündeki niyetlerinin açıklanması ve bu konuda Avrupa'dan, özellikle de Almanya'dan destek arayışıydı. Evren, yine bu konuda baş destekçisine esas niyetlerini açıklamış ve böylece bazı konularda tavize yanaştığını ifade etmiştir.

Evren şimdiye kadar, komünist partisinin legal olarak kurulmasına ve idam cezalarının kaldırılmasına karşı olmuştur. Hatta "eşkıyayı asmayıp da besleyelim mi" diyerek, açıktan bu tutumunu ortaya koymuştur. Yine, görev süresini uzatma konusunda da takındığı tutum, bir daha seçilmeyeceğine ilişkin olmuştur. Son olarak yaptığı açıklamada ise, görev süresinin uzatılmasının meclisin elinde olduğunu belirtmiştir. Evren-Özal kliği bir müddet daha görev sürelerini uzatmak için, bu konularda Avrupa'nın dayatmalarına taviz veriyor ve böylece destek arıyorlar. Bir yandan bunu hesaplarken, diğer yandan ise faşist yüzünü sahte demokrasi görüntüleri ile kapatmak istiyorlar. Bununla birlikte, sahte bir komünist partisi kurarak, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı da bunu kullanmayı amaçlıyorlar. Daha önceleri üzerinde uzlaşmaya vardıkları ihanetçi TBKP liderlerini serbest bırakıp, bunları mücadelemize karşı geçmişte olduğu gibi saldırtmayı hedefliyorlar.

Evren'in Almanya gezisi öncesinde, yani Avrupa'ya giderken bu açıklamayı yapması da anlamlıdır. Avrupa görev süresinin uzatılmasını desteklerse, istedikleri bazı tavizleri de böylece verecektir. Hatta bir Kamran İnan, Nurettin Yılmaz gibi işbirlikçilere dayanarak, Kürt sorununda da tavize yanaşabilirler. Son olarak, Kamran İnan'ın Kürdistan Bakanlığına getirilmesi, Nurettin Yılmaz'ın ANAP içinde hazırlanması bunun işaretleridir. İşte, Evren Avrupa'ya giderken, bu işaretleri efendilerine bir kez daha vermek istedi. Bu açıklamaları da bunun göstergesi oldu.

Alman-Türk ilişkilerini, güncelleşen bu yönleri ile değerlendirdiğimizde ortaya çıkan gerçek; Alman ve Türk hükümetlerinin, faşist Türk devletinin yaşatılması ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tasfiye edilmesi üzerine önemli oranda anlaştıkları biçimindedir. Bu işbirliği en son olarak iki devletin en üst düzey yetkilileri tarafından bir kez daha gözden geçirildi. Alman yönetimi, faşist rejimi meşrulaştırmak, özellikle de demokrasi kılıfı altına gizleyerek uluslararası alanda kabul ettirmek için, bu son gezide de olağanüstü çaba harcadı. İşte, bu her iki devletin işbirliğinin bazı yönleri böyledir.

Partili Yoldaşlar,
Kahraman ARGK Savaşçıları ve Tüm ERNK Üyeleri!

Yeni bir 15 Ağustos'a gireceğimiz şu günlerde, şanlı ulusal kurtuluş mücadelemizin hepimize coşku, özlem ve yüksek sorumluluk anlayışı ile zindanlardan siz değerli Parti üyeleri, kahraman ARGK savaşçıları ve tüm ERNK üyelerine en ateşli ve sarsılmaz bağlılıkla, inanç ve coşku dolu selamlarımızı iletir, hepinizi halkımızın önderi, Partimizin Genel Sekreteri büyük insan Abdullah ÖCALAN yoldaşın şahsında kutlar, sımsıkı kucaklarız. Şanlı 15 Ağustos'un 5. yıldönümü halkımıza kutlu olsun! **Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu!**

Partili Yoldaşlar!

Ulusal kurtuluş savaşımızın siyasi, askeri ve diplomatik planda önemli boyutlar kazandığını biliyoruz. Partimiz önderliğinde gelişen halk kurtuluş savaşımız bugün iç ve dış politik gelişmelerin belirlenmesinde değerli bir yer etmiştir. Halkımızın dost ve düşman güçleri, devrimimizin yakın ve derin etki alanındaki Ortadoğu politikasını çizerken, PKK gerçekliğini özenle ele alıp, Kürdistan politikalarını netleştirmek zorunda kalmışlardır. Yoldaşlar; bu, halk ve Parti tarihimize bakıldığında halkımızın ve Partimizin hiçbir zaman tanık olmadığı bir gelişmedir. Bu demektir ki, mazlum Kürdistan halkı artık gerçek kurtuluş önderliğini bulmuş, çağla köprü sağlamış ve halkların onurlu ailesi içinde saygın yerini almıştır. Zafer için küçümsenmeyecek olan bu gelişme, elbetteki halkımızın, Partimizin bağımsız ve mutlu bir Kürdistan'dan yana olan her yurtsever ve dürüst insanın onur kaynağı olmaktadır. Eğer bugün Kürdistan halkı ve onun onurlu mücadelesi iç ve dış kamuoyu ve platformlarda bu denli önem kazanan bir sorun haline geliyor, eğer Partimiz bugün halk kurtuluş hareketleri, sosyalizm ve tüm devrimci demokratik güçlerle kalıcı ve stratejik ilişkiler içine giriyor ve geliştiriyor ve eğer bugün Batısıyla, ABD'siyle tüm gerici ve emperyalist güçler, Partimizin bu şanlı ve güven verici diplomatik ataklarından ürküp, ulusumuzun bağımsızlık ve özgürlük umudu olan Partimize karşı daha şimdiden pekçok iç ve dış bağlaşık güçler oluşturarak ezme ve pasifize etme pervasızlığını gösteriyor ve bunda kararlı görünüyor ise, hiç kuşkusuz ki bu, Partimizin marksist-leninist önderlik konumundan ve halkımızın kazanma inancıyla tepyekün savaşa atılmasından ileri gelmektedir. Açıktır ki yoldaşlar, emperyalizm ve tüm gericiliğin, PKK ve PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı uyguladığı "özel savaş yöntemi" başvurduğu bütün düzenbazlıklar ve şarlatanlıklar boşuna değildir. Boşuna olmadığı gibi bütün bunlar ve olası daha büyük pervasızlık, sapma, komplo ve politikalar elbette bizler için birer sır olamaz. Zira hepimiz biliyoruz ki, emperyalizme karşı en etkin savaş cephesi ve kararlılıkla yürütülen bu savaş, daha şimdiden emperyalist çıkarları büsbütün alt-üst edecek önemde gelişmektedir. Bu bakımdan tüm gericilik, emperyalizm ve faşist TC, sistemler için yaşamsal önemde olan bu devrim cephesini boğmak için elinden geleni yapmakta, yapmaya devam edecektir. TC, emperyalizmin devrimci halk kurtuluş hareketlerine karşı edindiği bütün deneyim ve tecrübelerden ve çağın en üstün silah ve teknolojisinden de yararlanıp savaşı en sınırsız düzeye çıkarıp en vahşi ve kuralsız biçimde sürdürecektir.

Düşmanlarımız daha başka yöntemlerle de üstümüze gelecekler-dir; her türlü reformist ve teslimiyetçi güçleri kendi potasına alıp, yeni "Balli Kombetar"lar oluşturup, ulusal ve uluslararası alanda mücadeleyi zorlamaya etki ve manevra alanımızı daraltmaya ve tabii halkımızın onurunu bile pazarlık konusu etme alçaklığını göstereceklerdir.

Bütün bu karşı-devrimci, sömürgeci faşist saldırı ve planlar düşman cephesinde görülecek olacak şeylerdir. Ve bütün bu kahrolası emperyalist-sömürgeci özel savaş vb. saldırıları boşa çıkarmanın, düşmanlarımızı tarih ve halk karşısında yargılayıp, ulusumuzu bağımsızlığa ve özgürlüğe götürmenin yolu ve teminatı vardır bizim. Yeterki yoldaşlar, devrimimizin önemini, uluslararası ağırlığını, savaşımızın kendisine has özelliklerini ve Parti önderlik gerçeğimizi kavrayalım! Unutmayalım ve bilinç düzeyine çıkaralım ki, en büyük umudumuz ve zaferimizi kaçınılmaz kılan şey; büyük insan, önderimiz APO, Onun kişiliğinde simgeleşen bilimsel sosyalizm ve M-L parti gerçekliğimiz, geleceğin yaratıcı ve yolumuzun sürekli birer meşalesi olan direniş şehitlerimiz ve kazanma inancıyla topyekün savaşa atılan kahraman Kürdistan halkımızdır.

Yoldaşlar!

Görülüyor ki, PKK'li olmak, büyük bir onur ve şeref olduğu gibi, sorumlulukları büyük; kendisini halk, Parti ve direniş şehitleri karşısında en üst düzeyde sorumlu görmek demektir. PKK'linin sorumluluk sınırı sadece ulusal düzeyde değildir.

Devrimimizin uluslararası özelliklerinden ve ağırlığından kaynaklanan çok büyük sorumluluklar vardır her bir PKK'linin. O halde, davamız büyük ve bizler de büyük davanın büyük adamları olmak zorundayız. İdeolojik-politik ve örgütsel formasyonu yüksek olmayan bir PKK'linin, emperyalizmi temellerinden sarsan sosyalizmi, bir dizi saplantı ve tıkanıklıklardan çıkarıp daha militan ve leninist tutum ve politikalara yöneltecek olan böylesi bir büyük mücadelenin yürütücüleri ve yönlendiricileri olabilirler mi? Halkımız bugün sizlerin şahsında tarihsel bir sınav vermektedir. PKK kişiliğinin üstün meziyetlerini Parti politik ahlakı, ilke ve kurallarını kavrayıp sımsıkı sarılmak zorundasınız! Partiyi gözbebeğiniz gibi korumak, gereklerini yerine getirip varlık nedenimize uygun düşen bir kişilik ve davranış sergilemek zorundasınız. Halkımızı zifiri karanlıktan aydınlığa çıkaran eşsiz, büyük insan başkan APO'nun yoldaşı olmak, onun emir ve talimatları altında devrim gibi yüce bir davanın adamı olmaktan daha onurlu, daha şerefli ne olabilir ki? Düşmana karşı duyulan korkunç kin ve öfke sahip olunan saldırı ruhu ve direniş ilkesi kadar, Parti içi ve dışı her türlü yıkıcı, bozguncu ve komplocu eğilim ve çıkışlara karşı da acımasız olmak; Apocu kişiliğin vazgeçilmez bir ilkesidir. Emeğin değerine sahip çıkmamak kadar kötü bir şey yoktur. Yüzlerce, binlerce direniş şehidi, akıl almaz acı ve zorluklar pahasına gelinen nokta, atılan adımlar, yaratılan değerler çok önemlidir.

Partili Yoldaşlar!

Şanlı Ağustos Atılımının 5. yılına büyük umutlarla giriyoruz. Biz savaş esirlerini topyekün halkımızın ve şehitlerimizin sızlayan kemiklerinin sizlerden beklentileri çok büyüktür. Biz savaş esirleri olarak, başta Genel Sekreterimiz APO olmak üzere tüm direniş şehitlerinin şahadetleri önünde bir kez daha söz veriyoruz ki; Kürdistan'nın her karış toprağına kanı akan şehitlerimizin taşıdıkları soylu direniş bayrağını Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin ve Ferhatların canla, başla ve bilinçle taşıdıkları soylu direniş bayrağını daima zindan burçlarında dalgalandıracağız. Kesin emin olun, hiçbir kaygınız olmasın. Bizler, boyutları her gün biraz daha yükselen soylu ulusal kurtuluş mücadelemizin gerekleri ne ise (ki bilincindeyiz) onu yapmaya kararlıyız. Biz, üzerimize düşeni eksiksiz olarak yerine getireceğiz.

Sömürgeci zindanlarda işitiyoruz, biliyoruz ve inanıyoruz ki, Partimiz, '88 yılını tarihsel atılım yılı olarak önüne koymuştur. Düşmanımız da aynı tespitle hazırlanmaktadır. Binlerce yıllık tarihimizde Kürdistan halkı ilk kez **"Bir Parça Özgür Vatan"** sloganı ile böylesi tarihsel bir karar ve hedefle savaşmaktadır. Ve işte bu slogan ve bu soylu hedef, sizlerin de biz savaş esirlerinin sorumluluklarını arttırmakta. Bizlere, hepimize değerli görevler yüklemektedir. Elbette bizler zindan direnişlerimizi bundan böyle halk savaşımızın yükselen boyutlarına denk düşen önemde sürdüreceğiz. Kürdistan'da hayatın her alanında şiddetli ve acımasız bir savaş sürüyorsa, bizler de bu savaşın birer parçası isek, savaş esiri statüsüne ulaşmamız hem en doğal hakkımız hem de gerekli ve zorunlu bir görevimizdir. Kuşkusuz ki zindanlar, savaşımızın bir doğal parçası; belki de en zorlu birer muharebe alanıdır. Önemini asla yadsımıyoruz. Fakat gerçek olan o ki, savaşın sonucunu, savaş alanı belirler. Ve bu bizlerin yoksun, sizlerin ise tüm yüreğiniz, bilinciniz ve cesaretinizle kahramanca savaşı örgütlediğiniz ülkemiz Kürdistan dağları, köyleri, şehirleridir. O halde, görevlerinizin büyüklüğü en temel olan iki şeyde somutlaşıyor: Savaşarak var olacak bir halk isek; topyekün halkımızı savaşa seferber etmeye, savaşı savaşarak öğretmeye ve ordulaşan bir halk yaratmaya koşmalısınız. ARGK'nin, Partimizin politik çizgisi altında büyümesi, gerçek bir halk kurtuluş ordusunun yaratılması tamamen size bağlıdır. Ordulaşan halkımız, ARGK'nin 5. yıldönümünde sömürgeci faşist sürülerine ezici darbeler vurup, peyderpey özgür vatana ulaşmanın umudu, sevinci ve özlemini yaşatıyor, yaşatacaktır bize...

Halkımızın ulusal ve siyasal birliği ve geleceğin halk iktidarı organı olan Ulusal Kurtuluş Cephesi, toplumun derinliklerinde örgütlenmeli: İşçi, gençlik, köylü, kadın vb. kitle ve cephe yan örgütleri ERNK'nin gerçek amacına ve işlevine ulaşmalı ki, bu da siz değerli Partili yoldaşların en önemli ikinci görevidir. Giderek ulusal kongre niteliğinde ve öneminde olan ERNK, halkımızın ordulaşması için itici güç olacaktır.

Bugün büyük komutan, Ulusal Kahraman Mahsum KORKMAZ yoldaşın komutası altında gerçekleştirilen şanlı Ağustos Atılımının, HRK'nin dolayısıyla ARGK'nin 5. kuruluş yıldönümü.

Böylesi bir günde sizlerin arasında olamamamız; dağlarımızda, köylerimizde ve ovalarımızda gür sesle yankılanan özgürlük savaşımızda silah elde düşman üzerine koşamamanın, şanlı Ağustos Atılımının coşkusunu ve sevincini sizlerle, halkımızla hep birlikte paylaşıp daha büyük zaferler için, daha büyük eylemlerde bizzat yer alamamanın verdiği acıyı, özlemi ve sancıyı yaşıyoruz. Elbette kalbimiz sizlerle çarpıyor. Yüreğimiz, beynimiz her şeyimiz sizinledir. Bunun içindir ki, sevinçliyiz, gururluyuz: Sevinçliyiz, çünkü özgürlük yürüyüşüne katılan milyonlarla geleceğe yöneliyoruz. Gururluyuz, çünkü halk ve Parti onurumuzu koruyup, bağımsız ve özgür Kürdistan'ın sarsılmaz güvencesi olan, düşmanı sersemletici darbelerle inine çekilmeye zorlayıp, bizleri her gün biraz daha özgür ve mutlu Kürdistan'a götüren şanlı bir orduya Halk Kurtuluş Ordusuna sahibiz.

Halkımız hiçbir zaman bu kadar güçlü olmadı. Düşmanlarımız hiçbir zaman bu kadar çaresiz ve perişan duruma düşmediler. Artık tarihin kırılan kılıcına sahibiz. Tarihi yargılayacak bir güç olduk. Düşmana artık başka bir fırsat daha kaptırmamalıyız. Tersine, Partimizin açmış olduğu siyasi, askeri ve diplomatik seferberlikten; bu tarihsel fırsattan sonuna kadar yararlanmalıyız. Düşmanın önüne mutlaka geçmeliyiz. Çünkü artık Kürdistan'da insan ancak düşmanı büyük ölçüde imha ettiği zaman kendisini etkili bir şekilde koruyabilir. Unutulmamalıdır ki, en büyük komutan kendi hata ve yetersizliklerinden en çok sonuç çıkaran kişidir. Belimizi kıracak düzeyde darbeler yemediğimiz takdirde, düşmanı her zaman yenmeye muktediriz. O halde geçmiş savaş pratiğimizin sürekli analizini yapıp, artık daha çok zafer kazanmak ve daha az yanlış yapmak temel ilke olmalıdır. Düşman; halkımıza, coğrafyamıza ve her şeyimize yabancı olduğu bir dönemde ve ortamda savaşmaktadır. Ülkemizin her taşı, her ağacı ve insanı ona ölüm kusan bir canavar olmaktadır. Moralmen çökmüş, yıpranmış ve acz içinde olan sömürgecilik faşist sürülerine karşı ordumuzun kendi eylem özgürlüğüne ulaşma zorunluluğu vardır. Savaşı kazanma arzusu ve inancı içinde olan bir ordu için eylem özgürlüğü ordunun yaşamıdır. Ve bir defa yitirildi mi, ordu yenilgiyle ya da yok olmayla yüzyüze gelmiş demektir. 5. yy'da yaşamış ünlü bir Çin askeri bilimcinin şu sözlerini anımsamak gerek: *"Düşmanı ve kendini tanırsan, yenilgi tehlikesi olmadan yüzlerce savaş verebilirsin..."* Ve düşmanımızın özelliğidir. O, ancak şiddetten anlar. Acımasız sömürgeci, gerici zor üzerinde şekillenen ve bugün de aynı pervasızlıkla ancak yaşamını idame ettirmeye çalışan faşist sömürgeciliği geriletmenin ve giderek onu ülke topraklarımızdan defetmenin tek yolu, onun anladığı devrimci zor yöntemini hayatın her alanında ama en şiddetli bir biçimde uygulamakla ancak mümkün olmaktadır. Başka türlü kendimizi korumanın, düşmanı dağıtıp çökertmenin yolu yoktur. Bu gerçeklik ulusal kurtuluş savaşı pratiğimizde en açık ve net bir biçimde ortaya çıkmış, yüzlerce kez ispatlanmıştır. 15 Ağustos Şanlı Eruh ve Şemdinli eylemleri ardından düşmanın nasıl şoke olduğu, nasıl bir çaresizlik ve edilgenliği yaşadığı, inisiyatifi büsbütün yitirip daha ağır darbeler almaya müsait olduğu ortadaydı. Düşman ulusal kurtuluş birliklerimizden ürküp, güçlerini yoğunlaştırıp saldırı üstüne saldırı bekleyip ve böylece ulusal kurtuluş birliklerinin hareket, inisiyatif, moral ve eylem özgürlüğünün daha da genişleyip gelişmesini doğururken; ulusal kurtuluş birliklerimizi tam tersi yönelim içine girdiler. Parti talimat ve emirlerine yeterince uymamanın, savaşı kurallarına göre örgütleyememenin, eldeki bir yığın potansiyelin verimsiz kalmasına, beklenen daha büyük atakların gerçekleşmemesine yol açtığı açıktır. Bunu bugün Parti III. Kongre kararlarından ve geçmişin daha yeterli ve yetkin bir kafayla değerlendirdiğimizde daha iyi anlıyoruz. Belli ki büyük tarihi fırsatlar kaçırdık, büyük hata ve eksiklikler içine girdik. Ve açıktır ki, yanılgılar, düşmanı ve kendimizi bilmemekten ileri geldi. Savaşın ve askerlik sanatının temel bir ilkesi de tarafların güçlü ve zayıf yanlarını, çelişki ve çatışmalarını iyi bilmektir. Bu savaşta bilimsel sosyalizmin askeri sanatı perspektiftir. Elbette düşmanımız maddi donanım vb. pekçok bakımdan bizden güçlüdür. Ama zayıf olan yanları yok mudur? TC, bugün 20. yy.'ın ilk başlarını doğuş ve gelişme dönemini değil, tam tersine çözülme, çöküş ve çürüme dönemini yaşamaktadır. Savaşın yükünü kaldıracak, uzun süreli savaşa dayanacak güçte değildir. Türk burjuvazisi, Mao'nun belirttiği; *"... Uzun yol atın gücünü, uzun görev insanın yüreğini ortaya koyar"* sözündeki gibi bir yüreğe de sahip değildir. Ekonomik-sosyal ve siyasal alanda artan bir bunalım, çelişki ve çatışmalar yumağına sürüklenmiştir. İçine yuvarlandığı girdap, içinden çıkılacak cinsten olmayıp onun kesin sonunu getirecek önemdedir. Her gün güç yitiren, hasta olan, hastalığı kangrene dönüşen TC, günbegün gelişip, zayıf yanlarını güçlü duruma getiren ve artık düşman üzerinde pekçok alanda üstünlük elde eden ise Partimiz, Ordumuz ve Cephemiz olmaktadır. Daha şimdiden Genelkurmaylıkta başgösteren bunalım, ordu saflarında başgösteren firar ve tedirginlik, iflas eden özel savaş, hainmilis çeteciliği ve "çözümleyici" bir politika gereği olarak atanan sömürgeci valiliğin kendi çaresizlik ve çözümsüzlüğünü bir türlü gizleyememe çabaları, rejimin korkunç sonunu, halk kurtuluş savaşımızın ise muzaffer sonuçlarını gösteren önemli nesnel verilerdir.

Peki bütün bu soylu gelişmelerin yaratılmasını neye borçluyuz? Bizler en donanımsız, hazırlıksız ve zayıf olduğumuz bir dönemde, nasıl oldu da düşmanın bütün hışımına rağmen, kendimizi ayakta tutabildik? Umudun nesnelliğe, hayalleri gerçekliğe dönüştürdük? Daha da ötesi, her türlü iç ve dış düşmanların bütün engellemelerine rağmen, halk kurtuluş mücadelemizi tam bir savaş düzeyinde örgütleyerek, bu en haklı ve meşru olan savaşımızı dosta da, düşmana da kabul ettirdik. Kuşkusuz ki, bütün bu tarihsel gelişmelerin yara-

Devamı 23. sayfada

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

Şemdinli

Bir Parça Sıcak Vatan

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Bu moral ve gülüşmeler ortamında, henüz kahvaltımızı bile tamamlamadan düşman helikopterlerinin ufukta belirmesi keyfimizi tekrar kaçırtmıştı. Sabahın erken saatlerinde başlayan helikopter akını, giderek dağların muhtelif yerlerine indirme yapmaya başladı. Hazırlanıp hareket etme vaziyeti almamız 15 dakikayı bile almamıştı. Fakat yol istikametimizi tespit edemeyişimiz, hareket etmemizi olanaksız hale getiriyordu. Elinde dürbün, komutanımızın hemen sağ tarafında duran Kahraman yoldaşın düşünceli hali, hiçbirimizin gözünden kaçmamıştı. Alanı tanıyor olması, ve birliğin güvenliğini üstlenmesi, ona büyük bir sorumluluk yüklemişti. Düşman aman vermiyor, operasyonlarını her gün daha da genişletiyordu, ama bu durumda bile kayıp vermeden birliği operasyon alanının dışına çıkarmanın bir yolu olmalıydı. Kahraman yoldaş, kesin çözüme ulaşmış olmalıydı ki, komutanımızın yanına bir-iki adım daha yaklaştı. Eliyle zirveleri işaret ederek:

«Şu gördüğünüz yüksek kayalıklara tırmanmak zorundayız» dedi.

Kahraman yoldaşın kafasında oluşturduğu planı daha iyi anlamak isteyen komutanımız:

«Kayalıklara çıkmakla hareket alanımızı tümden daraltmış olmaz mıyız? Kayalıkla dağın alt yamacındaki ormanlığa da inebiliriz. Bu şekilde düşmanı atlatma şansımız da artmış olur» deyince, Kahraman yoldaş derin pratik bilgi ve önsezgisiyle bunun doğru olmadığını nedenleriyle birlikte açıklamaya başladı:

«Bu kadar arkadaşın hayatını tehlikeye atmaya hakkımız yok... Şayet ormana inersek, yenilgiyi baştan almış olacağız, düşman bu taktiğimize uygun bir hazırlık içerisindedir. Ormanda hangi noktalara pusu attıklarını kestiremeyiz. Üstelik düşman önemli bir zayıflığımızı da yakalamış durumda. Gücümüzün çok üstünde silahsız ve deneyimsiz askerlerle dolaştığımızı biliyor. Bizi bu durumda kıskıvrak yakalamak isteyecektir. Bu açıdan zirvelere varmamız en doğrusudur. Ondan sonraki yolu, kayalıklardan şutuklerle inersek kurtulma şansımız artabilir. Hiç olmazsa pusu ve tuzaklara düşmekten kurtuluruz; şehit düşersek bile çatışarak, düşmana kayıp verdirerek şehit düşeriz.»

Kahraman yoldaşın öne sürdüğü düşüncelere tüm birlik katılmıştı. Evet, «şehit düşersek bile çatışarak» şerefice şehit düşmeliydik.

Serê Silo kayalıklarının yüksek zirvelerinde, tek tek kısa ve bodur ağaçlarının bulunduğu stratejik bir noktada konumlanmıştık. Öğle güneşinin dik ışınları doğayı öylesine kavuruyordu ki birer fırın taşına dönüşmüş kayalıklarda nefes alamaz olmuştuk. Yorgunluk, açlık ve susuzluk ve bir yandan da giderek boğucu olmaya başlayan sıcaklık altında susuz durmak olanaksız gibi geliyordu. Gerilla yaşamının kaçınılmaz ve doğal zorlukları olan bu tür yaşama alışkın olmamız bizleri fazla etkilemiyorsa da aç ve susuz, üstelik de durmadan yol almaya alışkın olmayan yeni savaşçı adayları, önemli oranda zorlanıyordu. Konumlanmış olduğumuz noktada suyun bulunmaması, işimizi epey zorlaştırıyordu. Düşmanın operasyon kolları, var olan çeşme ve akarsuların başını tutmuş, önemli derecede güç yığarak bu kaynaklardan yararlanmamızı olanaksız hale getirmişti. Kayalıkların kuytu yerlerinde bulduğumuz az miktardaki karla susuzluğumuzu gidermeye çalışıyorduk.

Bu arada düşman helikopterleri de durmadan çevremize ve konumlandığımız yerin çok yakınlarına indirme yapıyordu. Öğleden sonra takriben saat 14.00 civarında düşman birlikleri hareket sahalarını bulunduğumuz kayalıklara doğru genişletmeye başladılar. Sabah terkettiğimiz nokta tamamen kuşatma altına alınmıştı. Düşmanı giderek daralan bu kuşatmasını, kayalıklardan dürbünle izlemeye devam ediyorduk. Noktanın yeni terk edilmiş olduğunu anlayan düşman, bu sefer geniş bir yarım-ay oluşturarak, örs-çekiç taktiğiyle Serê Silo'yu tamamen abluka altına alıp çemberi daraltarak üzerimize doğru gelmeye başladı. Daralan çember, hızla konumlanmış olduğumuz noktaya dört yandan yaklaşmaya devam ediyordu. Noktamızın tam tespitli olmayışı zaman açısından avantaj sağlıyordu.

Önemli noktalarda mevzilenerek yerlerimizi aldık. Yalnız sırtımızı dayadığımız yalçın kayaların arkasını boş bırakmış, orayı tutmaya güç getirememiştik. Alanın tümünü denetim altına alan bu noktayı düşman da tutmak istiyordu. Noktanın düşman tarafından tutulması halinde kayıplarımız bir hayli büyük olacaktı. Belli bir süre geçmesine rağmen, düşman bu noktaya henüz yönelmemişti. Tepenin bizim tarafımızdan tutulmuş olacağı ihtimaliyle yanaşmaya cesaret etmemesi, lehimize işleyen bir durumdu. Düşmanla aramızdaki mesafe 300 metre kadar bile yoktu. Yavaş yavaş varlığımızı hissetmeye başlayan düşman askerleri, ürkek tavşan gibi sürünerek üstümüze geliyorlardı. Bizimle karşılaşmak istemedikleri her hallerinden belli oluyordu. Taşları birbirine vuruyor, ince ağaç dallarını kırarak tuhaf sesler çıkarıyor ve mevzilerimizden çıkmamızı sağlamaya çalışıyorlardı. Tam bu esnada «talihsiz bir asker», Kahraman yoldaş ve 2 arkadaşın daha bulunduğu mevzinin hemen yanında beliriverdi. Asker, mevziyi farketmemiş olacak ki, adeta meydan okuyan bir edayla ayakta duruyordu. Düşman askerinin yanıbaşımıza gelip bu şekilde durması, Kahraman yoldaşı epey öfkelendirmişti. Çatışmayı başlatmanın tam zamanıydı. Kahraman yoldaş, düşman askerini alnının ortasını nişan alarak ilk mermiyi sıktı ve devirdi. Korku ve paniğe kapılan düşman, gözükara bir şekilde kurşun yağmurunu başlattı. Bir anda alevlenen çatışmanın etkisiyle kayalar, dağlar sarsılıyor gibiydi. Kahraman yoldaş bir yandan çatışıyor, bir yandan da yere serdiği ilk düşman askerinin sol tarafına fırlayan portatif G-3 silahından da gözünü ayırmıyordu. Sonunda dayanamayarak aynı mevzide kendisiyle birlikte olan komutan arkadaşa askerin silahını almak için izin istedi. Giderek hızlanan kurşun yağmuru ve havada dolaşan şarapnel parçaları göz açtırmıyordu. Böyle bir anda mevziden çıkmak intihar anlamına gelirdi. Komutanımız bu riski göze almamış ve izin vermemişti. Çünkü silahın bulunduğu nokta, düşman çemberinin atış menziline giriyor ve durmadan o noktayı tarıyorlardı.

Saat 15.00'e geliyordu. Uzun menzilli tüfek sesleri, yerlerini kulakları tırmalayan MG-3, B-7, afarof, buruno, havan, bazoka ve lav silahlarının seslerine bırakmıştı. Çatışma giderek tek düzelikten çıkmış, bombardımanın etkisiyle kopan kaya parçaları ve şarapnellerin oluşturduğu toz bulutları arasında korkunç bir savaş yaşanıyordu. Düşman çil yavrusunu andıran üstün bir güç ve teknik donanımıyla bizi dar bir çembere sıkıştırarak imha etmek istiyordu. Bu andan itibaren düşmanla göğüs göğüse çarpışan yiğit ARGK birliğinin inanç, fedakarlık, cesaret ve azmiyle düşmanı tek tek yere sererek, çemberi yarmaya çalışan namlulardan yılların kini, öfkesi ve bir halkın intikam tutkusu fışkırıyordu. Atılan özgürlük ve bağımsızlık sloganları, isyan aleviyle kavrulan tek bir bedenden çıkarcasına silah sesleriyle birleşerek, dağlarda yankısını buluyor ve düşmanı ölüm histerisine boğuyordu.

İlk çemberi geri püskürtmüş sayılırdık. Düşman, muhtemel çıkış yapabileceğimiz noktalara havadan habire indirme yapıyordu. Yaklaşık yarım saate yakın tepemizde dönen helikopter, afarofla açtığımız ateş sonucu alanımızı terkederek kilometrelerce uzakta uçuş yapıyordu.

Saatler hızla ilerliyor, ne toz bulutları çekiliyor, ne de güneş gözüküyordu. ARGK birliğinin güçlü ve kararlı direnişi karşısında düşman bitkin düşmüştü. Alnından vurulmuş cesetlerle karşılaşan «kahraman mehmetçik» canlı bir ceset gibi olduğu yerde çivilenip kalmıştı. Faşist komutanın kulaklarımıza kadar gelen böğürtüsü, bağırıp çağırarak verdiği emirler bile can telaşına düşen askerleri harekete geçirememişti. Yenilginin verdiği telaşla bas bas bağırıyordu:

«Ulan dangalak gözlü ne diye ilerlemiyorsun, dondun mu?.. Ulan eşek oğlum.»

Titrek bir sesle cevap veren mehmetçiğin sesi zor işitiliyordu:

«İlerlemek mümkün değil komutanım, bunlar Apocular... Baksana, askerin birini tam alnından vurdular.»

«Ne biçim askersin ulan? Türk askeri korkmaz, acıkmaz, ölmez... Ulan ölsek de kalsak da beraberiz, ilerlesene... Haydi hücum aslanlarım!..»

«Edebiyat parçalamanın sırası değil komutanım. Bunlar gerilladır, adamın anasını ağlatırlar...»

Faşist komutan, mehmetçiğin söylediği son sözler karşısında adeta çılgına dönmüştü:

«Sus ulan kanı bozuk. Ben gösteririm sana edebiyatın ne olduğunu.»

Komutanın tüm çırpınışlarına rağmen, üzerimize yürümeye cesaret edemeyen askerler, geri çekilmeye başlamış, yarımay biçiminde geniş bir çember oluşturarak, ikinci bir emirle top, bazoka, bomba ve lav atışlarına başlamışlardı.

Akşama doğru, giderek yavaşlamaya başlayan çatışma, yapılan bombalamalarla tekrar kızışmaya başlamıştı. Heyecanlı, kızgın ve çok şiddetli geçiyordu. Düşman son bir hamleyle kesin sonuç almak istiyordu. Sırtımızı dayadığımız kayalıkları arkadan kuşatmak amacıyla ilerlemeye başlayan düşman birliği, işimizi epey zorlaştıracağa benziyordu. Düşmanın bu sırtı tutması, yüzdeyüz imha anlamına gelecekti.

Birliğin ikinci mangasının komutanı Mazlum yoldaş tepeyi düşmana kaptırmamak ve düşman birliğinin önünü kesmek amacıyla yanına aldığı iki arkadaşla birlikte mevziden mevziye atlamaya, düşman birliğinin bulunduğu yöne doğru hızla ilerlemeye başlamıştı. Sahip olduğu üstün askeri yetenek ve savaş kabiliyetiyle gerçek bir komutan olan Mazlum yoldaş, çok kısa bir süre zarfında düşman birliğinin önünü kesmiş, iki yoldaşıyla birlikte düşmanın tüm ordusuyla geçemeyeceği bir bend oluşturmuştu. Bu keskin bakışlı, isyan dolu yiğit komutanımız, düşmanla giriştiği kıyasıya savaşında hiçbir ikircikliğe kapılmadan büyük bir inanç ve kararlılıkla ARGK birliğini kurtarmak amacıyla tüm yeteneklerini kullanıyor, savaştaki ustalığıyla düşmana nefes aldırmıyordu.

Neye uğradığını şaşıran düşman birliğinin bir anlık paniğinden yararlanan Mazlum yoldaş, belinde bulunan iki tahrip bombasını fırlatarak gökte patlatıp ardından aralıksız bir şekilde taramaya başlamıştı. Bu taktiği izlemesi karşısında düşman çemberi parçalanmış, canlarını kurtarmanın telaşı içine düşen askerler yokuş aşağı kaçmaya başlamışlardı. Stratejik tepeye açılan geçiş noktasını tek başına denetim altına almayı başaran Mazlum yoldaş, buradan düşmana yaptığı teslim ol çağrılarıyla, faşist komutan ve subayların yüreğine korku salmış, askerleri savaşamaz duruma getirmişti.

Bir halkın haklı davası karşısında sömürgeci-faşist Türk devletinin er veya geç ölüme mahkum olacağını, hiçbir gücün PKK militanlarına ve ARGK savaşçılarına boyun eğdiremeyeceğini haykıran Mazlum yoldaşın gür sesi, dalga dalga göğe yükseliyor ve en asi dağları bile etkisi altına alıyordu. Çember oluşturan 3 büyük düşman birliği tamamen bozguna uğramıştı. Üstün savaş taktikleri, üstün morali ve erişilmez saldırı ruhuyla gerçek bir komutan olduğunu kanıtlayan Mazlum yoldaş, düşman birliklerine çok sayıda ölü ve yaralı verdirerek ARGK birliğinin darbe yemesini önlemişti.

Yenilgi üstüne yenilgi alan düşman, saldırılarını tek cephede yoğunlaştırmıştı. Top, bazuka ve bombalar çevremizi öylesine dövüyordu ki, zehir saçan simsiyah toz bulutları ve keskin barut kokusu, bize göz açtırmıyordu. Çatışmanın bir türlü sonuçlanmaması karşısında acze düşen faşist komutanlar ağza alınmayacak iğrenç küfür ve tehditlerle askerleri üzerimize sürmeye çalışarak çatışmadan sonuç almaya çalışıyorlardı. Düşman gece karanlığının her zaman için gerillanın dostu olduğunu iyi bili-

yordu. Son çırpınışları da, karanlıkta gerillayla başbaşa kalmamak içindi. Ancak düşmanın bu hevesi kursağında kalacaktı.

Büyük bir moral üstünlüğüyle düşmanı geri çekmeye zorladığımız çatışmanın son anlarında meydana gelen acı bir olay birlikteki tüm arkadaşları derinden sarsacaktı: Birliğimizin direniş sembolü, ARGK'nin yiğit savaşçısı Kahraman yoldaş, kurşun yağmuru altında «Biji Arteşa Rizgariya Gelê Kurdistan» sloganlarıyla mevzi değiştirmek istediği anda kalbinin üzerinden aldığı kurşun darbesiyle ağır şekilde yaralanmıştı. Olayı duyan bütün arkadaşlar, buna bir türlü inanmak istemiyorlardı. Nasıl olmuştu, soyluluğuyla saygınlığın en yücesine layık bu can yoldaşımız nasıl yaralanmıştı...

Güneş batmış, doğa da bizimle birlikte sessizliğe gömülmüştü. Dağlar bizimle aynı yorgunluğu paylaşır gibi karanlığa gömülüp kalmışlardı. Bütün gün bağrında korudukları ARGK birliğiyle aynı yorgunluğu paylaşmaları doğaldı elbette. Üstelik yeni bir direniş destanına tanık olmuş, yiğit bir partizanın döktüğü kanla, topraklarını sulamanın gururunu yaşamıştı. Günboyu süren çatışma sonucunda, düşman geri püskürtülmüş, hareket sahamız biraz da olsa genişlemişti. Kayalıklardan inen düşman, yamaçtaki ablukayı kaldırmamıştı.

Mazlum yoldaşın bulunduğu noktaya doğru savunmalı bir şekilde geri çekildik. 3-4 arkadaş, Kahraman yoldaşı taşıyarak toplanma noktasına getirdik. Yarası ağırdı. Kalbinin üzerinde yediği kurşun dışarı çıkmıştı. Kahraman yoldaşın yaralanmasıyla birliğimize hakim olan derin sessizlik de arada bir tüm birliğe «düşmanın eline sağ geçmemeliyim» diyen Kahraman yoldaşın sesi yükseliyordu. Gideceğimiz yolu keşfetmek için bir grup arkadaş, birlikten önce hareket etti. Kahraman yoldaşı battaniyeden hazırladığımız sedyeye yerleştirerek, yol vermeyen kayalıklardan aşağıya indirmeyi başarabilmiştik.

Sabaha doğru düşmanın yaptığı ilk top atışlarıyla çetin bir gün daha başlamış oluyordu. Saat 04.30 sıralarıydı. Çevik ve yükü olmayan bir insanın bile zor geçebileceği kayalıklardan Kahraman yoldaşı çıkarıp çatışma alanından uzaklaştırmak istiyorduk. Adeta bir örümcek ağını andıran bu kayalıklarda 200 metrelik bir mesafeyi ancak 3-4 saatte aşabiliyorduk. Kahraman yoldaşın alnında boncuk boncuk terler birikmiş, gözlerinin altında mavimsi halkalar belirmeye başlamıştı. Akşamdan beri aralıklarla devam eden kan kaybından dolayı rengi sapsarı olmuştu. Arada bir gözlerini açıp bize bakmasından konuşmak için güç toparlamak istediğini anladık. Kahraman yoldaş, bildiğimiz halde kabullenmek istemediğimiz bir gerçekliği bizlere hatırlatarak son görevini yerine getirmek istiyordu:

«Tüm yoldaşlarıma minnettarım... Düşmanın eline sağ geçmemem için gereken tüm fedakarlığı yaptınız. Ancak şunu hepimiz kabul etmek zorundayız ki, bu kayalıklardan bir yaralıyı kurtarmak mümkün değildir. Savaşı hepimiz çok iyi biliriz. Bu yolda başkoyan binlerce insanın kan dökerek şehitler mertebesine ulaşması savaşın doğal bir kanunudur. Arkadaşlar, sabah yaklaşıyor. Benim için tüm birliğin hayatını tehlikeye atmayın. Bunu yapmaya hiçbirimizin hakkı yoktur. Halkın sizlere ihtiyacı vardır.»

Kahraman yoldaş, belki birkaç dakika sonra fiziki olarak aramızdan ayrılacaktı. Ama o, son nefesine kadar şuurunu dipdiri tutmayı becermiş, moralini bozmadan çevresindeki arkadaşlarına durmadan cesaret vermeye çalışmıştı. 5.6.1987 günü, bu yiğit halk kahramanı, yoldaşlarıyla vedalaşmadan önce şunları söylüyordu:

«Yaşasın PKK!
Yaşasın serok Apo!
Yaşasın ARGK!

Partime, halkıma ve tüm arkadaşlarıma selamlarımı iletin; sömürgeci güçleri topraklarımızdan çıkarın. Bunun için halkı mücadeleye kaldırın. Aileme selam söyleyin ve bir fotoğrafımı verin...»

Özgür ve bağımsız bir geleceğe köprü olan şahadet halkalarına bir yenisi daha eklenmiş oluyordu. Kahraman yoldaşın gülümseyen yüzünde birleşen tüm bakışlar, binlerin uğruna şehit düştüğü özgür bir Kürdistan yaratmada and içer gibiydi. O anda tüm yürekler anlaşmışlardı sanki. Bakışlar, nice Kahramanlar yaratacak olan dağların zirvelerine dikilmişti. Evet yolculuğumuz zirvelere doğru devam edecekti...

Üssümüze çekilişimiz dördüncü gününü doldurmak üzereydi. Düşman günlerdir devam eden operasyonları halkla ilişkilerimizde engel olduysa da, köylere istediğimiz anda giriş-çıkış yapmamıza rağmen, 5. günün akşamı sınırlı bir faaliyet için K... köyüne gitmeye karar verdik. Geçit vermeyen Govendê kayalıklarının bir kapısından inip K... köyünün çevresini denetim altına almamız saatleri aldı. Propaganda, örgütlenme ve lojistikle görevli olan grubumuz, belli bir müddet sonra tüm işlerini halletmiş, tekrar köyün dışına çıkarak yanımıza gelmişlerdi. Arkadaşların köyden getirdikleri istihbarata göre, düşman sık sık köylere girip çıkıyor ve çevreden ayrılmıyormuş. Birliğimiz oldukça dikkatli bir şekilde toplanma noktasına geri çekildi. Gece yarısına doğru çok güzel bir buz gibi bir suyun başında sigara molası verdik. Berrak ay ışığı altında tüm çekiciliğiyle belirginleşen doğa güzelliğine, arada bir tembel tembel öten cırcır böceklerinin sesi de eklenince, yemyeşil çimenler üzerinde uzanıp dinlenmek geliyordu insanın içinden. Serin gecenin okşayıcı rüzgarı ciğerlerimize kadar sindirdiği reyhan, sümbül, lale ve mis gibi kokan karanfil kokuları her nedense iştahımızı açmış, buz gibi suyun başında verdiğimiz sigara molası ardından köyden getirdiğimiz yumuşak sac ekmeği ve yoğurtla yemeğimizi yedik. Geceleri kış mevsimini aratmayacak kadar soğuk olan Xapuştê dağına tekrar yöneldiğimizde, kendimizi oldukça dinç ve canlı hissediyorduk.

Hapuştê'nin ilk kayalıklarında bir haftalık ekmeğimizi pişirmek amacıyla konumlandık. Köyden ancak 7 veya 8 kilometre kadar uzaklaşabilmiştik. Yaklaşık bir saat sonra naylonun içinde yoğurduğumuz hamurumuzu közlerin etkisiyle kızarmış meşhur Çarber fırınına kocaman birer pastayı andıran yuvarlak halkalar biçiminde yaptırmaya başlamıştık. Sabahın serin saatlerinde közde nar gibi kızaran sıcak ekmeklerden çıkan buharlar, tandır ekmeğinin mis gibi kokusunu etrafa yayıyordu.

Arkadaşlar ekmekleri çantalarına yerleştirmek üzereyken, kayalıkları tutan nöbetçi arkadaşlarımızdan birinin hızla gruba doğru gelmesiyle muhtemel tehlikeyi sezmiştik. Nöbetçi arkadaş, düşmanın kalabalık bir güçle ayak izlerimizi takip ede ede bulunduğumuz kayalıklara doğru ilerlediğini haber veriyordu. Düşmanla aramızdaki mesafe çok azdı. Tüm yükümüzü çantalarımıza yerleştirip yerimizi kamuflaj ettik ve hızla Xapuştê tepelerine doğru yöneldik.

Hızımız sıra sıra yol vermez kayalıklarla kesiliyordu. Bu kayalıkları yokuş yukarı tırmanmak birliği epey yorgun düşürmüştü. Uzun ve zorlu bir uğraştan sonra, dağın yamacındaki kayalıklara ulaşabilmiştik. Düşman askerlerinin sesi aynı yol istikametinden bizim zorlanarak çıktığımız kayalıklardan çıkmaya başlamıştı. Düşmanın çemberi genişletmeden peşimizden gelmesi, pusu için avantajlı bir durum yaratıyordu. Düşman birliğini arkamıza takmak ve dar bir geçite doğru sürüklemek, yapılması gereken ilk işlemdi. Ortalık kararıncaya kadar düşmanı kayalıklarda uğraştırıp durduk. Akşam üstü geniş bir yay oluşturarak düşmanın balık gibi ağımıza düşmesini sağlayacak stratejik geçiş noktaları tuttuk. Tüm birliğimiz, saldırıya hazır bir pozisyonda çember içerisine alınan düşman birliğini ve önlerine kattıkları çeteleri beklemeye koyulduk. Dakikalar hızla ilerliyordu. Nitekim her şey planladığımız şekilde gelişmişti. En önde hedef durumunda olan çeteler olmak üzere kalabalık bir düşman gücü, adım adım mevzilerimize yaklaşıyordu. Ayak izlerimizin belli bir noktadan sonra kaybolduğunu farkeden faşist komutan, tehlikeyi sezmenin verdiği korkuyla kayanın arkasına geçmiş askerlerine bağırıyordu:

«Ne oldu oğlum, ayak izlerini bulamadınız mı? Pusu mu atmışlar dediniz?»

«Hayır komutanım, ne ayak izleri, ne de pusu» diye karşılık veren asker, olduğu noktada dönüp duruyordu.

«İyi bak ulan zevzek, cin olmadı ya bunlar. Aman yarabbim mutlaka pusuya yatmışlardır. Akşam oluyor, Apocular anamızı ağlatırlar.»

Faşist komutanın söylediği son sözleri, hemen sağında duran «milis baba» duymuştu, ama şaşkın şaşkın bakmasından, yabancı olduğu bu dilden bir şey anlamadığı belli oluyordu. Bu bakışlar, kayanın arkasında gizlenmiş olan faşist komutanı rahatsız etmiş olacak ki:

«Ne bön bön bakıyorsun ulan. Geçsene askerlerin önüne, korkma milis baba ben varım arkanızda» dedi.

Coğrafyaya ve çok yakından tanıdıkları Xapuştê dağına yabancı olmayan çeteler, komutanın tüm emirlerine rağmen, pusu noktalarımıza fazla yanaşamıyor ve o noktalarda pusuya yatmış olduğumuzu kestirebiliyorlardı. Dakikalar hızlandıkça, faşist komutanın sabırsızlığı daha da artmıştı:

«Getir ulan şu zıkkımı.»

«Neyi getireyim komutanım?»

«Dürbünü ulan, sersem ne olacak, çabuk dürbünü getir...»

En önde ilerlemeye çalışan çetelerden birinin boynunda sallanan dürbünü alarak hızla komutanın yanına yaklaşan asker, heyecanla komutana soruyordu:

«Kooo... komutanım MG-3'ü şu ka... kayaya kursak mı?»

«Beceriksiz yeni mi aklına geldi? Becerebilirsen kur tabii, ne duruyorsun?..»

Türk ordusunun bütün beceriksizliğini, korkaklığını ve Kürdistan dağlarında ARGK gerillalarıyla karşı karşıya kalmanın tüm acizliğini yansıtan faşist komutan, şimşek gibi yanan onlarca göz ve intikam kusmaya hazır onlarca namlunun varlığından habersiz, birliğini çemberimizin tam ortasına sürmeye başlamıştı. Mehmetçikler 4 çeteyi önlerine katmış vaziyette ilk mevzimizin önüne yetişmişlerdi. Geçit, daracık bir patika, ufak bir taşın yerinden oynaması, korkunç uçurumlarda yankılar yaratıyordu. Bastığı kaya parçasının kopmasıyla paniğe kapılarak yere yuvarlanan çetenin peşisıra gelen tüm askerler çil yavrusu gibi üstüste yığılmışlardı. Arkada olan komutan, olup bitenlerden habersiz emir yağdırıyordu:

«Uykunuz mu geldi ulan uyuşuk herifler? İlerleyin, akşama kalırsak Apocular gösterirler size uykunun ne demek olduğunu.»

«Vaziyet değişik komutanım.»

«Ne demek vaziyet değişik ulan Bursalı...»

«Farkında değilsiniz komutanım.»

«Karşımda geveleyip durmasana uyuz herif. Doğru söyle eşek oğlum, ne oldu?»

«Yat... yat yat komutanım. Bizimkiler Apocuların izlerini bulmuş... Ahaaa... şuracıkta.»

Faşist komutan neye uğradığını anlayamadan askerlerle birlikte yere yapışmış kalmıştı. Kaya parçasına basan çete, askerlerdeki paniği farkederek geri döndü ve komutana yanaştı:

«Komutanım o izler Apocuların değil. Peskovi (dağkeçisi)'lerindir. Burası onların mekanıdır.»

Derin bir nefes alarak yerden kalkan faşist komutan, korkaklığını gizlemenin telaşıyla çetenin üzerine vargücüyle bağırdı:

«Bırak şimdi kivi miviyi. Bizi mi oyalacaksın ulan keriz. Düş öne bakalım, yeterince zaman kaybettik zaten.»

«Yürüyelim komutanım, kesin sonuç alacağız.»

«Kesin sonuç, kuş kafayla alınmaz beyinsiz. Sen önce öne geç de öyle konuş.»

Büyük bir yaygara içerisinde ilerleyen düşman birliği, ufak düzlükte iki ayrı kol halinde ayrıştı. Bir kol savunmaya çekiliyor. Diğer bir kol ise düzlüğü aşıp dar geçiti geçmeye çalışıyordu. Düşman birliğinin «U» şeklinde oluşturduğumuz pusudan kurtulmasına olanak yoktu. ARGK birlik komutanının tetiğe basmasıyla namludan fırlayan ilk işaret mermisini, gümbürtüleriyle dağları sarsan el bombaları afarofun sesi takip etmiş, ardından da başlayan aralıksız ateşle düşman birliği, darmadağın olmuştu.

ARGK gerillalarının isabetli atışlarıyla tek tek yere yuvarlanan çete ve askerlerin çığlıkları yeri göğü inletiyordu. Birinci mevzideki atış menziline düşen askerler, silahlarını fırlatarak gerisin geriye kaçmaya ve canlarını kurtarmaya çalışıyor, bu sefer de ikinci mevzinin atış menziline girerek ağız üstü yere yuvarlanıyorlardı. Aldığı yaranın acısıyla yerde debelenen bir çete, tam sırtından yediği ikinci mermiyle hareketsiz kalmıştı.

Büyük bir inanç, kararlılık ve azimle durmadan tetiğe basan ARGK gerillaları, mehmetçiğe hakkettiği dersi vermişti. Büyük bir intikam tutkusuyla atılan özgürlük ve bağımsızlık sloganları, düşmanın yenilgisini dağlara, ormanlara, vadilere müjdeliyor, tüm doğa adeta «Kahraman'ın intikamını aldınız, rahat olun» diyen bir sükunete boğuluyordu.

Yaklaşık 2 saat devam eden çatışma çok sayıda düşman askeri ve çetelerin vurulmasıyla son bulmuştu. Düşman büyük bir darbe yemişti. Savunmada olan düşman kolunun kaçıp kurtulması ise şans eseri olmuştu. Düşman gece karanlığından yararlanarak, kayalıkların iç kısımlarına doğru kaçmış, kurtulmayı bir seferlik de olsa başarmıştı.

Düşmanın peşini bırakmayan birliğimiz son bir hamleyle korkak mehmetçiğin korkudan fare gibi sığındığı geniş kayalıkları ateş yağmuruna tutmuş, düşmanı deliğinden çıkamaz hale getirmişti. Devekuşu misali başlarını taşların altına sokan askerler, durmadan havayı tarıyor ve korkularını gidermeye çalışıyorlardı. Doğayı gündüz gibi aydınlatan parlak ay ışığı düşman açısından bir avantaj olmuş, dört koldan gelen takviye birlikleri, bizi çembere almaya başlamışlardı. Bu durum işimizi bir hayli zorlaştıracağa benziyordu. Çünkü düşman çevremizi ve geçiş noktalarını havan topları ve bazukalarla öylesine dövüyordu ki, yerimizden teprenmemiz olanaksız gibiydi. Kayalıklardan yükselen duman ve tozlar, gökyüzünde adeta simsiyah bir bulut görünümünü almış, ayın parlaklığını, doğayı karanlığa boğacak derecede matlaştırmıştı. Çatışma, kayalıklardaki hareketliliğimizle birlikte yeniden kızışmaya başladı. Birliğimiz adım adım çıkış noktalarına doğru çatışarak geri çekilirken, düşman da bunu olanaksız hale getirmek amacıyla çemberi habire daraltıyordu. Çevreyi tanıyan bir grup arkadaş, birliğin düşman çemberinden çıkabilmesi için her tarafı uçurumlarla kaplı dik kayalıklarda yol arıyorlardı. Çok geçmeden bu grubumuzun işareti üzerine mevzilerimizden çıkarak savunmalı bir şekilde belli bir noktada toplandık. Grubumuz, birliğin geçebileceği tek bir geçit bile bulamamıştı. Var olan geçitlerin tümü düşman ablukası altındaydı. Kayalıkların tam da en zirve noktasında sıkışmış kalmıştık. Bir tek çaremiz vardı, o da belimizdeki şutukları açıp birbirine bağlayarak kayalıklardan sarkıtmak ve tek tek bu şutuklara tutunarak inmekti. Birbirine bağladığımız bir şutuk 7-9 metre uzunluğundaydı. Aşağılara indikçe dik merdivenler halini alan kayalıkların en alt kısmını göremediğimizden, uçurum olup olmadığını bilemiyorduk. Savunma grubumuzun dışında hemen hemen tüm arkadaşlar inmeyi başarmışlardı. Savunma grubumuzun halen yukarıda oluşu, tedirginlik yaratan bir durumdu. Silah sesleri kesildiğinden, düşman, çıkış yaptığımızı farkedip arkadaşların üzerine gelebilirdi. Fakat işler, umduğumuzdan da sağlıklı gelişmişti. Tüm arkadaşlar inmeyi başarmışlardı.

Faşist düşman birliklerinin tek amacı, ARGK birliğini Xapuşkê kayalıklarında imha etmekti. Düşman sabaha kadar bombardımanı devam ettirip bizi kıstıracağı umudundaydı. Birliğimiz ise, günün ilk ışınlarıyla birlikte yemyeşil bir ormanda kahvaltısını yapıyordu.

«Alo alo... x-1, x-3'ü arıyor. Duyuyor musunuz komutanım? Dün gece aralıksız bombaladığımız alanda tüm aramalarımıza rağmen Apocuların cesetlerine rastlayamadık. Gece çemberi yarıp kaçmışlar... Alo alo... ölü ve yaralılarımızı taşımamız için 6 helikopter.... Duyuyor musunuz?.. Tamam komutanım...»

Eline aldığı küçük bir radyoyla faşist komutanın tüm ruh halini yansıtarak taklit yapan G... arkadaş, yorgunluktan bitkin düşmüş birliğimizi kahkaha tufanına boğmuştu.

Düşman bitmek tükenmek bilmeyen ölü ve yaralılarını taşımaya devam edeedursun, birliğimiz ise yeni yeni zaferlere yürümek için yolculuğuna devam edecekti...

21 Mart Takımından bir gerilla

Azim ve Direnişle Yoğrulan Hüseyin (Haydar EROĞLU) Yoldaşı Elim Bir Kazada Kaybettik

Kürdistan halkı seçkin bir evladını daha kalbine gömdü. 8 Ekim 1988 tarihinde, Akademi eğitim faaliyetlerimiz esnasında, Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nin değerli öğrencilerinden ve coşkulu komutanlarından biri olan Hüseyin (Haydar EROĞLU) yoldaş, bir grup yoldaşına atış talimi yaptırırken, elim bir kaza sonucu yaşamını yitirerek, ulusal kurtuluş savaşımızın şehitler kervanına katılma onuruna erişti.

Partimiz PKK, tarihinde Kürdistan'daki şehitlik kavramına her dönemdekinden daha yüce, soylu bir anlam ve önem kazandırmıştır. PKK bayrağı altındaki şahadetin bu anlam ve önemini Parti Önderliğimiz değerli sözleriyle şöyle açıklamaktadır:

"... Partimizin tarihi aynı zamanda boydan boya kahramanca direniş ve bu direniş şehitlerinin destansı gelişiminin de tarihidir. Şehit gerçeği kadar bir halkı etkileyecek, onu hayati çıkarları karşısında bilince ulaştıracak, tarihsel yaşamında yer işgal edecek başka bir gerçek ve bunun kadar değerli bir olguyu düşünmek mümkün değildir.

"... Ulusal direniş tarihimizin gelişiminde Parti öncülüğünün rolü belirleyicidir. Parti öncülüğünün oluşumunda da Parti şehitlerinin rolü esastır..."

Şahadetiyle, Parti Önderliğimizin esas gördüğü role Akademizin **Hani Direniş Şehitleri Eğitim Devresi**'nde kavuşan Hüseyin yoldaş, en son olarak Akademi yönetiminde görev icra ediyordu.

Yoldaşımızın kısa süren yaşamı, sömürgeciliğe, faşistlere, sosyal-şovenizme, ilkel milliyetçiliğe ve zindanda dayatılan ihanet politikasına karşı mücadele içinde geçmiş olup, tüm yoldaşlar ve gelecek nesiller için alınacak dersler ve tecrübelerle doludur.

1960 yılında Dersim'in Çiçekli nahiyesine bağlı Çemçeli köyünün Rabat mezrasında dünyaya gelen Hüseyin yoldaş, zengin bir ailenin dördüncü çocuğu olup, ailesinin daha sonra Elazığ iline taşınmasıyla ilk, orta ve lise öğrenimlerini de bu il merkezinde yapmış, ancak lise öğrenimini tamamlamasına bir ay kala devrimci faaliyetlerinden ötürü okulu terketmek durumunda kalmıştır.

Tüm bu okullarda başarı derecesi iyi olan Hüseyin yoldaş, daha ortaokul çağlarındayken devrimciliğe başlamış biri olarak o günleri kendi kalemiyle şöyle dile getirmekteydi:

"Elazığ'ın yapısı çok karmaşıktı. Sömürgeciler, Elazığ'da oturan halkı mezhep çelişkisiyle birbirine düşmanlaştırmıştı. Buna bir de faşistlerin örgütlenme çabaları eklenmişti. Ortaokulda okuduğumuz dönem faşistlerle taşlı, sopalı, zincirli kitle kavgalarıyla geçti. Lisede okuduğumuz dönemde mücadele araçlarına silah da eklendi. Böylece çatışmalar içinde geçen bir lise öğrenciliğim oldu. Defalarca tarandık. Her seferinde kendimizi savunduk, sonunda faşistleri dağıttık ve okulu ele geçirdik."

Hüseyin yoldaş, okul dönemlerindeki bu kararlı ve militanca mücadelesinden ötürü, anti-faşist kavganın sürekli aranan, güvenilen, saygı duyulan bir elemanıydı. Bu onun olayların üzerine gitme azim ve cesaretini göstermekteydi. Faşistlere karşı amansızca savaşım vermesinden ötürü Elazığ gençliği içinde sivrilerek pişin boy hedefi durumuna gelen Hüseyin yoldaş, çeşitli kereler gözaltına alınarak sorgulanmış, ancak tümünde de düşmana karşı direnç göstererek salıverilmiş ve mücadelede aldığı yeri sürdürmeye devam etmiştir. Bir keresinde polisin öğrencilere karşı yaptığı bir saldırıya militanca direnmesinden ötürü tutuklanarak daha öğrencilik yıllarında cezaeviyle tanışmış ve orada otuz günlük bir pratik yaşamıştır.

Yurtsever nitelikleri özünde taşıyan Hüseyin yoldaş, bu özelliğinden ötürü devrimciliğe atıldığında o zamanlar Elazığ'da etkin olan sosyal-şoven Türk solu hareketlerine itibar etmemiş ve Kürdistan Devrimcileriyle de henüz tanışmamış olduğundan KDP saflarında da yer almıştır. Ancak daha sonra Hareketimizin bu alana girerek öğrenci kesimi ve halk kitleleriyle tanışıp Kürdistan gerçeğini ve ulusal bağımsızlıkçı düşünceyi aktarmasının sonucu, bu yoldaşımız ve onun gibi Elazığ, Diyarbakır ve Bingöl yöresinde KDP içerisinde yer almış birçok yurtsever insanımız KDP'nin sınıf yapısının, aşiretçi-feodal karakterinin ve ilkel, dar milliyetçi özelliğinin farkına vararak böylesi bir örgütle Kürdistan'ın ulusal kurtuluşuna varılamayacağını bilince çıkarıp, 1978 yılının eylül ayında Hareketimizin Önderliğinin Elazığ'da yaptığı bir toplantının ardından topluca saflarımıza katılarak doğru-devrimci yolda yerlerini almışlardır.

Hüseyin yoldaş, okul günlerinde faşistlere karşı ortaya koyduğu o aktif militan savaşçılığını Parti saflarımızda da sürdürerek sömürgecilere karşı amansız bir mücadele vermiş ve devrimci çalışmalarını yoğun bir şekilde sürdürmüştür. Bu dönemde Newroz kutlamalarında aktifçe yer almasından dolayı polisçe sorguya alınmış, ancak bir şey elde edilemeyerek salıverilmiştir.

Parti saflarımıza katıldığı günlere tekabül eden dönemde Halkın Kurtuluşu gibi birçok sosyal-şoven grubun Partimize yönelik saldırılarının bertaraf edilmesinde görev üstlenen Hüseyin yoldaş, bu sosyal-şoven güruhlara karşı üstlendiği görevi başarıyla yerine getirmiş ve bunların Elazığ'da etkisizleştirilmesinde önemli rol oynamıştır.

Bu süre içerisinde kendisini hem ideolojik, hem de pratik olarak geliştirip daha da güçlendiği ve Parti çizgisini temsil etmede yetkinleştiği için, Partimizin yeni kurulduğu dönemde ilk Elazığ Hazırlık Komitesi'nde yerel sekreterliğe getirilen Hüseyin yoldaş bu görevi sürdürdüğü dönemde tutuklanmıştır. Tutuklandığı 19 Mayıs 1979 tarihinden itibaren Hüseyin yoldaş, otuzdört günlük bir sorgulama işkencesinden geçirilmiş, kendisiyle beraber yakalanan Şahin Dönmez'in ihanet ettirmeye yönelik tüm ifade ve zorlamalarına karşı oyuna gelmeyerek sorguda direnerek geçmesini başarmıştır.

Sorgudan sonra, önce Elazığ, sonra da Diyarbakır askeri zindanlarında toplam yedibuçuk yıl tutuklu tutulan Hüseyin yoldaş, bu süre boyunca kaldığı cezaevlerinde faşist TC'nin uyguladığı tüm işkence, baskı ve kişiliksizleştirme politikalarına karşın geliştirilen çoğu direnişte kararlı bir şekilde yerini almasını bilmiştir.

Diyarbakır zindanında, 1982 yılında Avrupa'da Partimize karşı geliştirilen tasfiye hareketiyle bağlantılı olarak geliştirilen ve başını kolordunun kurmay düzeyindeki subayları, askeri mahkeme yargıçları ve ihanetçi Şahin-Yıldırım güruhunun çektiği cezaevinde Partimizi çökertme, halkın kurtuluş umudunu zindanın karanlığında itiraf batağına gömme çabalarına bu yoldaşımız da çekilmek istenmiş, bu amaçla yoğun dayatma ve işkencelere uğratılmıştır. Ancak Partiye, halka ve devrime olan sarsılmaz bağlılığı onu böylesi bir tuzağa düşmekten alıkoymuş, aksine bu karşı-devrimci çabaların amansız bir teşhircisi ve düşmanı haline getirmiş olup, bu tutumundan dolayı ağır işkencelere maruz bırakılmıştır.

Diyarbakır zindanında faşist idarenin yoğun saldırılarına karşı geliştirilen kitlesel Eylül Direnişinde ölüm orucu eylemcisi olarak yerini almıştır.

Bu arada devam etmekte olan mahkemesinin çıkarıldığı duruşmalarında da bir yandan itiraf ve ihanet politikasını teşhir ederken, bir yandan da Parti sempatizanlığını savunarak sömürgeci TC mahkemelerine karşı Partiyi, halkı ve devrim davasını yücelten Hüseyin yoldaş, takındığı bu devrimci tavrından ötürü 15 yıl 8 ay ağır hapis cezasına çarptırılmış, ancak bu ceza süresini mevcut durumda tamamlamış olduğu için Şanlı 15 Ağustos Atılımının ikinci yıldönümüne tekabül eden günde (15 Ağustos 1986'da) Parti saflarına katılacağının coşkusuyla tahliye olmuştur. Bu coşkusunu o gün arkadaşlarına en kısa sürede Partiye ulaşıp Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi saflarında yer alarak yılların kinini düşmana kusacağını belirten kararlı konuşmasında dile getirmiş ve bunun zindan şehitlerine ve direnişçilere bağlı kalmanın bir esası olduğunu belirterek bu yönde söz vermiştir. Bu söze bağlılığın esası olarak dışarıya çıkar çıkmaz bir yandan zindandaki yoldaşlarına maddi ve manevi desteğini sunarken, öte yandan Partiye kavuşma yollarını araştırmış ve bunun sonucunda Parti saflarına katılma olanağına kavuşmuştur.

1988 yılının yaz aylarında Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde sürdürülmekte olan Bagok Direniş Şehitleri Eğitim Devresi'ne yetişen Hüseyin yoldaş, bu eğitim devresine büyük bir istek, coşku, moral ve azimle katılarak devreyi güçlü bir şekilde tamamlamış ve ardından bir yoğunlaşma devresi olarak hazırlanan Hani Direniş Şehitleri Eğitim Devresi'ne de katılarak Parti Önderliğimiz tarafından seçilen kamp yönetim komitesinde onurlu yerini almıştır.

Hüseyin yoldaş, Akademi ortamına adım attığı günden beri coşkusunu hiç eksiltmemiş biri olarak yoldaşça ilişkilerinde alçakgönüllü, moral verici ve görevlere koşmada hep azimkar ve önde olmuştur. Onun bu hareketliliği daha Akademi ortamına gelmeden önce bir süre kaldığı Yunanistan alanında da kendisini göstermiştir.

1988 yılının mayıs ayında Parti ile ilişki kurarak Yunanistan alanına geçen Hüseyin yoldaş, on yıla yaklaşan Partiden uzak bir yaşantının ardından Partiye ulaştığı bu alanda büyük bir devrimci coşkuyla Parti ilişkilerine girmek, Parti çizgisine ulaşmak, uzun zindan yıllarının eksikliklerini aşıp kendini yetkinleştirebilmek için olağanüstü bir çaba içerisine girmiştir.

Partimizin bu alanda sunduğu kısa süreli eğitim olanağından azami ölçüde faydalanmak, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelinen bu aşamasında sömürgeci zindanlarda biriken kinini boşaltacağı mücadele alanına bir an önce kavuşmak arzusundaydı. Bu iki aylık eğitim devresinde Partimizin teorik birikimini, yayınlarını adeta yutarcasına incelemekte ve bu arada okuma, araştırmalarını yoğunlaştırmaktaydı.

Hüseyin yoldaşı mücadeleye böyle teorik hazırlanışının yanında fiziki hazırlığını da yapmak için her sabah büyük bir şevkle ve günbe-

gün daha dinç bir şekilde spor alanında görmek de mümkündü. Bu hazırlıklarını ilerde gideceği ülke mücadelesinin bir hazırlık okulu olan Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde katılacağı eğitime bir ön hazırlık oluştursun diye büyük bir sabırsızlık içinde sürdürürken hemen hemen tüm konuşmalarında zindan şehitlerine bağlı kalmanın gereklerini vurgulamakta ve tüm bu çalışmalarını Partimizin değerli önderleri Mazlum, Kemal ve Hayrı yoldaşlar başta olmak üzere, tüm zindan ve devrim şehitlerimize bağlı kalmanın bir gereği olarak gördüğünü pratiğiyle de sergilemekteydi.

Ülkeye hazırlanmanın bu soylu çabaları yanında, bulunduğu alanda yürütülen tüm Parti-Cephe faaliyetlerine koşmakta; bildiri dağıtmaktan pankart taşımaya, sergilere katılmaktan mitinglerde slogan haykırmaya kadar, her faaliyette fiziki ve ruhi canlılığı ve şevkiyle en ön saflardaydı. Bunların yanında, zindan direnişçilerine duyduğu bağlılığın gereği olarak yazılar yazmakta, basın toplantıları düzenlemekte ve her alanda seslerine güç ve ses katmaya çalışmaktaydı.

Tüm bunların yanında Parti çalışmalarına maddi olarak katkıda bulunmak için en ufak fırsatta inşaatlara koşup çalışarak kazandığı birkaç Drahmi'yi Partiye ulaştırmaktan coşkun bir sevinç duyardı. Aynı sevinçle Akademi yaşamına katılan Hüseyin yoldaş, çok kısa sürede Parti yaşamına uyum sağladı. Zengin teorik birikimini Parti yaşamı ve eğitimiyle birleştirerek, hızlı bir gelişme gösterdi. Askeri ve siyasi derslerde olgun bir öğrenci, iyi bir gözlemci ve tüm birikimini yoldaşlarına aktaran bir eğitimciydi. Güçlü fiziki yapısıyla spor faaliyetlerinin göz dolduran başarılı bir simasıydı.

Kendisini geliştirip yetkinleştirmenin yanısıra bütün arkadaşlarının gelişmesini gözeten, büyük bir devrimci şevkle her arkadaşla ilgilenen, insana ilgi ve sevgiyi her zaman en önde tutan, Partiye ve yoldaşlarına hizmet için can atan, büyük bir hevesle çaba harcayan, bitmek bilmeyen bir enerji ve fedakarlığın sahibi, cesur, atak, inançlı, kararlı, gözüpek ve aynı zamanda olgun bir kişilik sahibiydi. Partiye ve Parti Önderliğine bağlılığın, ülke mücadelesine katılma azminin, kararlılık ve inancın simgesiydi.

Grup komutanlığının her anında fedakarca bir hizmet anlayışıyla hareket eden, bunu devrimci militanlığın ve devrimimize katkıda bulunmanın olmazsa olmaz koşulu sayan Hüseyin yoldaş, Akademimizin yönetiminde görev aldığı kısa süre içinde Partimiz ve Parti Önderliğimizin kendisine layık gördüğü bu görevi yerine hakkıyla getirmek için Partiye ve yoldaşlarına örnek bir çalışma gösterme azmi içindeydi. Yönetimdeki tüm arkadaşları grup faaliyetlerine daha fazla katılmak, yoldaşlarla daha yakın bir ilişkide olmak doğrultusunda gece-gündüz demeden çaba göstermeye sevketmekteydi. Pratik her faaliyetin içinde yer alarak her tür görevden başarıyla çıkmaya azami çaba harcamış, bu doğrultuda örnek bir devrimci pratik sergilemiş ve bunu şehit olduğu son anda bile görevinin başında olma, yoldaşlarının eğitimiyle ilgilenme meşguliyeti içinde bulunma pratiğiyle de bir kez daha kanıtlayıp sergilemiştir.

Yedibuçuk yıl gibi uzun bir zindan pratiği yaşamış biri olarak Hüseyin yoldaş, zindan pratiğinden almış olduğu dersleri Parti Önderliğine yazdığı bir raporunda şöyle dile getirmekteydi:

"Cezaevi öncesi yaşamımda çocuksuluğu yaşça-başca aşamamış, duygusal yönü ağır basan bir yapıdaydım. Fakat zindan süreci benim için baştan başa yenilenme ve kendimi çok daha olgun, zorluklar içinde pişmiş, dost ve düşmanını iyi tanımış, onlara karşı nasıl davranılması gerektiğini öğrenmiş bir insan durumuna getiren bir süreç oldu. Bu süreçte duygularım bilincimin potasında eridi, yoldaşlarıma karşı sevgi-saygı, düşmanlarıma karşı kin ve nefrete dönüştü. Doğrularda inatçı ve sabırlı olmayı öğrendim. Zamanı boş şeylerle çarçur edip harcamak yerine yoğun ve düzenli bir çalışma ile değerlendirip kazanmayı öğrendim. Her şeyden önemlisi, bir insanın nasıl gerçek anlamda proleter devrimci bir kişiliğe ulaşabileceğini öğrendim. Bütün bunları yaşadığımız korkunç pratiklerde, düşman tepemize vura-vura aklımıza soktu. Çünkü biz; devrimciliğin gereklerinden uzaklaştıkça darbeler yiyorduk, devrimciliğin gereklerine sarıldıkça da biz düşmana darbeler vuruyorduk. Bundan daha öğretici bir pratik olamazdı. Bu sayede kafamızı da doğru kullanmayı öğrenmiş olduk. Bütün psikolojik özelliklerim bu temel üzerinde şekillenmiştir..."

Hüseyin yoldaş bu satırları Parti Önderliğine yazmakla büyük bir özeleştirel değerlendirmesini de yapmış oluyordu. O kişinin kendi özünü eleştirmekle daha da yücelip gelişeceğini bilince çıkarmış olduğundan hata, eksiklik ve yetmezliklerini dile getirip bunları sözde ve pratikte mahkum etmekten kaçınmazdı. Yine bu özeleştirel yaklaşımı doğrultusunda Parti Önderliğine, şehit olmazdan bir ay kadar önce yazdığı başka bir raporunda kendi gerçekliğini ve ülke mücadelesine bir an önce katılma azmini şu onurlu sözlerle dile getirerek yoldaşlarına örnek teşkil ediyordu:

"Bu süre içinde bende olumlu gelişmeler olduğuna inanıyorum. Uzun zindan yıllarından sonra Parti ortamına ve Parti yaşamına kavuşmak benim için başlı başına büyük ve inanılmaz bir devrimdir. Sömürgeciliğin en azgın saldırı ortamından devrimci yaşamın en yüksek düzeyde, direkt Parti Önderliğinin kontrolü altında temsil edildiği devrimci bir ortama ulaştım. İnsana en büyük yaşama arzusu veren, devrimci inanç ve amaçlarına uygun düşen bir mücadele vermektir. En gerçek özgürlük ortamına ve devrimci yaşama ulaşmaktır. Ben, özlemini duyduğum ve her devrim esirinin de bir an önce ulaşabilmeyi en çok arzuladığı bu ortama ve şartlara ulaştım. Parti Önderliğinin konuşma ve tahlillerinde ortaya koyduğu çok zengin belirlemeleri kavrıyorum. Bende büyük bir derinleşme ve meseleleri daha iyi görüp tahlil yapma yeteneğini oldukça güçlendirdi. Parti yaşamını daha yetkin bir şekilde özümseme ve bunların ışığında eski 'amatör devrimcilik' alışkanlıklarının kalıntılarını yenme gücü bulduğuma inanıyorum. Kendimde sonsuz bir güç ve enerji biriktirmişim, kendime büyük bir güven geliştiğini gözlüyorum. Parti üslup ve hitabeti açısından önemli gelişmeler olduğunu hissediyorum. Bütün bunlar bende önemli bir yetkinleşme sağlıyor.

"Daha fazla gelişebilmem için Parti-Cephe-Ordu yaşamımızı en yüksek bir mücadele azmiyle temsil etmem, Partinin bizden beklediği gibi 'her an namluya hazır bir mermi' olmam gerektiğine inanıyorum. Birçok acılar içerisinde piştim. Devrimci mücadelenin en amansız koşullarında en yüksek, en kırılmaz bir moralin, azmin ve kararlılığın temsilcisi olacağıma inanıyorum. Bu arada gelecekte şehitlerimize layık bir devrimciliğin temsilcisi olabilmek için asla boş durmamam, zamanla amansız bir yarış içerisine girerek gelişmemi her yönden daha da güçlendirmem için elimden gelen azami çabayı sarfediyorum ve edeceğim de.

Ülkemiz devrimci gerçekliğinin iyi bir temsilcisi olmak için her yönden güçlü bir devrimci formasyona ulaşacağıma, ulaşma sürecinde olduğuma da inanıyorum."

Bu denli şevkli ve ülke mücadelesine katılma azmiyle dopdolu biri olarak Hüseyin yoldaş, her yönüyle gelişmeye elverişli, ülke mücadelesine güçlü kazanımlar sağlayacak bir nitelikteydi. Bir devrimci için çok genç sayılacak bir yaşta, hem de ülke pratiğine hazırlanma okulunda aramızdan ayrılmış olması, mücadelemiz açısından büyük bir kayıptır. Ancak kayıplarımızın büyüklüğü, kazanacağımız zaferin de büyüklüğüne delalet olduğundan O'nu şehitler kervanına katarak mücadelemizde ve yüreklerimizde ebedileştirmekten büyük bir onur duyuyoruz.

O'nun anısını o çok arzuladığı, fakat gitmeye ömrünün yetmediği vatan topraklarında, o yüce Kürdistan'ımızın her karışı şehit kanıyla sulanmış dağlarında sömürgeci-faşist düşmana, O'nun kini ve azmiyle, coşkusuyla öldürücü darbeler vurarak yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Hüseyin yoldaşın anısına bağlılığın gereklerini mücadele yoldaşları olarak bizler, her an ve her yerde yerine getirmeye kararlıyız.

Partimizin ve Parti Önderliğinin ışıklı yolunda şaşmadan bundan sonraki sürece daha güçlü, daha kararlı ve daha azimle katılacağımıza, Partimizin Akademide sağladığı eğitim olanaklarını en iyi bir biçimde kullanarak yetkin devrimci militanlar haline geleceğimize; Partiye, Parti Önderliğine, zindan direnişçilerine, dağda savaşan gerillaya, Kürdistan halkına ve devrim şehitlerine, şehit Hüseyin yoldaşın huzurunda söz veriyoruz... Hüseyin yoldaşın anısı, yolumuzu aydınlatan sönmez bir meşaledir. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

— Ji serxwebûn û azadiyê bi rumettir tiştek nine!
— Şehidên PKK bemirinin!
— Bijî serxwebun, bimre kexwarî!
— Kanımızın son damlasına kadar
Hüseyin yoldaşı mücadelemizde yaştacağız!
— Yaşasın Önderimiz APO!

Mücadele arkadaşları
8 Ekim 1988

Kela Memê Direnişinde Şehit Düşen Ferhan yoldaşın Anısına

Bilindiği gibi, 12 Eylül askeri-faşist darbesi esasında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ve önder gücü PKK'yi ezmek amacıyla işbaşına oturtulmuştu. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ezici darbeler almış, olumsuzluk ve yanlış yöneliminden dolayı, halen de aldığı darbelerin etkisinden kendisini kurtarabilmiş değildir. Fakat, PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş hareketi izlediği doğru taktik ve yaptığı hazırlıklardan dolayı, faşist-sömürgeci rejime karşı direnişi zindanda, dağda ve yurtdışında sürdürmeyi başarmıştır. Bu nedenle de düşmanın da, dostun da saygınlığını kazanmıştır.

Örgütler düzeyinde olduğu gibi kişilikler düzeyinde de karşı-devrimin gemiyi azıya aldığı yıllar sınav yıllardır. PKK ve PKK militanlığı bu sınav yıllarından örgüt ve kişi düzeyinde sınanmıştır. Ve bundan başarılıca çıkılarak, Partimizin doğru stratejik, taktik hattına, özgür gelecek toplumun yaratılmasındaki yaratıcılık ve doğruluğa ulaşılmıştır. 1982 yılından sonra yurtdışına çıkan PKK militanlarının çoğu eksiklik ve yetersizliklerini tamamlayarak ülke içine yeniden devrimci direnişi yükseltmek, zindanlarda PKK önder kadrolarının başta Mazlum, Hayri, Kemal olmak üzere başlattıkları direnişi ülkemizin dağlarında sürdürme, mücadeleye süreklilik kazandırmak için ülkeye yeniden dönerler. İlk üslendikleri alan direnişi başlatabilecekleri, süreklilik kazandırabilecekleri bir konuma sahip ülkemizin kalbi diye tanımladığımız Hakkari ve Botan alanlarıdır. Bu alanlarda kitle ve coğrafya adeta ulusal kurtuluş için insanı isyana davet eder. Kitlede milli değerler güçlüdür, coğrafya Büyük İskender'i bile yenilgiye uğratacak kadar sarp ve asidir.

1983 yılında öncü gruplarımızın çoğu Botan alanında en stratejik yerlerde faaliyet yürütmek için keşif ve istihbarat çalışmalarına girerler. Bu alanların başında bilindiği gibi Eruh gelir. Coğrafya ve kitlesiyle adeta yeniden ulusal direniş için mükemmel bir alandır.

Akın akın Eruh'tan insanlar katılır. İşte son olarak şehitler kervanına katılan Ferhan yoldaş da ülkemizin bu şirin beldesinde mücadeleye katılır. Ferhan yoldaş yaralandığı 8 Eylül 1988'de Kelê Memê (Uludere'de) çatışmasında kahramanca 24 saat direnmiş, bir top mermisinin kendisinin mevzisine düşmesiyle birlikte yaralanmış ve ağır yaralı olarak yoldaşları onu çatışma alanından kurtarıp bir mağarada korumaya almışlar. Burada bir hafta kalarak, ulusal kurtuluşta düşmana teslim olmama gibi soylu bir direniş içinde şehit düşmüştür. Bir hafta sonra, bir grup yoldaşı Ferhan yoldaşı almaya gittiklerinde, onu aşırı kan kaybından çok bitkin halde görürler. Sadece su isteyebilmiş ve **"Berxwedan jiyane"** sloganını atarak yoldaşlarının omuzu üzerinde şehitlik mertebesine ulaşmıştır.

Ferhan yoldaş, ülkemizin ve halkımızın adını dosta-düşmana duyuran 15 Ağustos Atılımına en ön saflarda katılmıştır. Kürt insanına ve PKK direnişine yakışır örnek bir savaçılık sergilemiştir.

Şehit düştüğü güne kadar manga komutanlığı, takım komutanlığı ve bölge yönetiminde sorumluluk üstlenerek mücadeleye değerli katkılar sağlamıştır. Ulusal kurtuluşta önemli bir özellik, kişinin kendi sözüne bağlı olabilmesidir. Partimizin III. Kongresi'nden sonra özeleştiri veren saflarımızdaki bazı kararsız, kaypak unsurlar sözlerinde durmamışlar; sözleri eylemle bütünleşmemiştir. Fakat Ferhan yoldaş, verdiği sözünde durmuş, onuru çiğnetmemiştir.

1988 yılında en ön saflarda düşmanın tüm baskı ve dayatmalarına rağmen, mücadelenin pratik, örgütsel, siyasal çalışmalarına önemli katkılarda bulunmuştur.

Ferhan yoldaş!

Sizinle birlikte şehit düşen Bedri ve Cemil yoldaşlara da, sizden önceki şehitlerimize verdiğimiz sözü sizlere de veriyor, rahat ve müsterih yatmanızı diliyoruz. Er ya da geç Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan'ı kuracak; adınızı ülkemizin dağına-taşına kazıyacak ve gerektiği yerde sizin son sözünüz "Berxwedan jiyane" sloganını haykırarak yolunuzdan yürümesini bileceğiz!

— Berxwedan jiyane!
— Yolumuz şehitlerimizin yoludur!

Mücadele arkadaşları
25 Eylül 1988

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi Bagok Direniş Şehitleri Eğitim Devresi, Diploma Töreninde Yaptığı Konuşma:

Partiye Katılım Doğru Bir Temelde Olmalıdır

Bagok Direniş Şehitleri Eğitim Devresinin Değerli Adayları

Eğitim devreniz, bizim için son derece önemli bir evreye denk geldi. Her bakımdan üzerinde iyi düşünülmesi gereken ve önemli sonuçlar çıkarılabilecek bir dönemdir. 1988 Yaz Eğitim Devresi, geçmişin kazanımlarını ileri taşırmada ve yeni döneme sağlam bir geçişi sağlamada içten ve dıştan gelen bütün olumsuz dayatmalara rağmen önemli bir adım oldu.

Eğitim devremiz, düşmanın bütün özel savaş uygulamalarına ve yine bununla bağlantılı bir şekilde uydu güçlerin karşı faaliyetlerine rağmen, mücadelemizin dişe diş bir direnişle yürütüldüğü bir döneme denk geldi. Bu dönemin omuzlarımıza yüklediği maddi ve manevi sorumluluğu üstlenmek, tüm devrimci yeteneklerimizi ayaklandırarak karşı koymak, Partiyi bir adım daha ileri götürmek için tüm gücümüzle üzerinde yoğunlaşmamız gereken bir dönemdir.

Günler kolay geçmez, hele haftalar ve aylar daha da kolay geçmez. Mesele; gününü gün eden, başarısız bir topluluk olarak yaşamak değildir. Böylesi bir yaklaşım çok yetersiz olduğu gibi, bize de yakışmayacak bir durumdur. Hele halkın, bağımsızlık ve özgürlük savaşında son derece yüklü görevleri olanların asla kabul etmeyecekleri, her şeylerini ortaya koyarak böylesi bir tarihi anda süreci ileri doğru götürecekleri açık olan bir durumdur. Bu ise, o kişilerin böylesine soylu davalardaki ciddiyetini, yürütme gücünü, ileriyi fethetme azim ve kararlılığını gösterir ki, bizim için bundan başka istek ve çaba olamaz.

Ulusal direniş savaşımızın bu aşamasında çok yakınen tanık olduğumuz gibi düşman özel savaşı en uç noktaya vardırdı. Özel savaşın gerek teknik donanım ve gerekse de nicelik açısından geçmişle kıyaslandığında kendisini yetkinleştirdiğini görüyoruz. Bu, Türk egemenlik sisteminde varılan son aşamadır. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, Türk egemen sınıflarının klasik sol muhalif güçleri de Kürt isyanlarını klasik ordu gücü ile ezdiğini biliyoruz. Türk egemen sınıflarının benzer bir yöntemle, 80'lerin ortalarında 87'ye kadar bizim üzerimize de geldi. Bu dönemde, bize dayatılan uzun süreli askeri-sıkıyönetim ile sonuca gitmek istediler, ama devrimci savaşımız bunu boşa çıkarma yeteneğini gösterdi. Klasik savaş methodu ile gelişmemizi önleyemeyeceğini anlayan Türk sömürgecileri, emperyalist ağababalarına da dayanarak mücadelemizi engellemek için elinden gelen her türlü çabayı göstermekten geri kalmadı. İçerde, hiçbir hukuki sınırlama gereği duymaksızın, her şeyi kısa bir vadede çözümlemek için hiçbir ahlaki kural tanımadan, savaş yasalarına uymadan halkı pasifize etmek, duyarsızlaştırmak için ne lazımsa onu yapmıştır. Sosyal yapı üzerinde her türlü demagoji, pasifikasyon ve terörle korkunç bir ekonomik sömürüyü gerçekleştirmiştir. Yoğun ekonomik sömürü ise, görülmemiş bir hayat pahalılığının gelişmesine yol açmıştır.

Yine, siyasi düzeyde burjuva demokrasisinin en ufak bir kırıntısı bile uygulanmamış, özel savaş yoğun olarak geliştirilmiş, bunun arkasında geniş bir sosyal, siyasal ve ekonomik birlik cephesi oluşturarak, bunu tüm topluma benimsetmek için bir uygulamayı geliştirmeye çalışmıştır. Bu yöntemde TC belli ilerlemeler sağlamakla birlikte, bu kendi içinde büyük çelişkiler de taşıyan ve uzun evrimde toplum ve rejim bünyesinde olumsuz etkilerini gösterecek olan bir gelişmedir. Özel savaşın planlayıcıları ve kurmayları kendileri açısından savaşın ilk aylarını hayati bir önemde değerlendiriyorlar. Ki, 1988 yılını bir bütün olarak bu şekilde değerlendirdiler.

Bu yıl içinde sağlayacakları başarılarla sert bir pasifikasyon ortamı yaratarak, kitlelerin uyanmış olan ulusal duygu ve demokratik istemlerinin üzerinde bir buldozer gibi geçmek istiyorlar. Kitlelerin bir daha sesini çıkarmaması için bu yöntemi dayatıp sonuç almak gibi son derece tehlikeli bir yönelim içerisindedir. Eğer bunun önlemi alınmasaydı, Cumhuriyetin o ilk yıllarındaki sert bastırma yöntemlerinden daha ileri düzeyde bir olumsuzluğu getirmesi içten bile olmayacaktı. 12 Eylül faşist rejimini Kürdistan somutunda daha da yenileyerek başlatmak istiyorlardı. Özel valilik ve özel kolordu sistemi Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve Genelkurmay Başkanlığının en üst düzeyde yaptıkları birleşik toplantılarla 12 Eylül kendi içinde bir düzenlemeye yöneldi. Buna 12 Eylül'ü Kürdistanlılaştırmak da diyebiliriz. 12 Eylül'ü Kürdistan'da daha sürekli kılmak için bir yönelim içerisine girildi. Böylece Türkiye'de ayrı bir baskı sistemi, Kürdistan'da ise ayrı bir baskı sistemi geliştirilmesi gibi, cumhuriyetin yeni döneme göre düzenlenişine tanık olduk. Bugün, bu özel savaşın hala çıplak zor ve şiddetle yürütülen dönemini yaşıyoruz.

Özel savaşın kurmayları 1988 yazını kendi lehlerine olan başarılı bir sonuçla kapatmak için yoğun çaba içerisindeler. Bunun için de özel savaş uygulamalarını daha da geliştirmek istiyorlar. Ama gelinen noktada kendilerine sınırlı bir başarı sağlamak için özel savaşı en azından bir-iki yıl daha uzatmak gibi bir durumla karşı karşıyalar. Özel savaş bir anlamda da bizim direnmemiz sonucunda kendi ömrünü böylesine uzatmak durumuna giriyor. İşte bu uzatmada aynı zamanda rejim açısından olumsuzlukların peşpeşe gelişeceği bir süreçtir de. Evren-Özal kliğine burjuva yasaları çerçevesinde biçilen sürenin sonuna doğru gelmekteyiz.

Evren-Özal kliğine tanınan sürenin sonuna doğru geliş, son derece icazetli olan muhalefetin (burjuva siyasal partiler, sendikalar, bütün meslek ve diğer kitle örgütleri) ve hatta kendisini kör sanacak kadar vurdum duymazlaşan solun, PKK'nin direnişinin tasfiye edilmesi için oluşturdukları açık ve gizli yükümlülüklerinde aşılmaya da yüz tutmasını beraberinde getirmektedir. Özel savaşın kısmi bir desteği olan bu durumun yavaş yavaş açılması önemli gelişmeleri de doğuracaktır. Özel savaşın bu kadar sınırsız desteklenmesinin ve hiçbir demokratik kuralla izah edilmeyecek bir boyun eğme ve uzlaşmanın çirkinliği daha da açığa çıkacak, teşhirini hızlandıracaktır. Böylesi bir gelişmenin kaçınılmazlığını anlayan güçler sürenin artık kendileri açısından dolduğunu, bunun fazla ilerlemesi halinde kendilerinin teşhir ve tecritlerinin de gelişeceğini bildikleri için yeni bir arayış ve alternatif peşinde koşmaktalar.

Evren-Özal kliği görülmemiş uluslararası desteğin, bölge gericiliğinin yardımı, özellikle de ülke içinde sınır tanımayan uygulamalarının ve basın-yayın kuruluşları vasıtası ile sağladıkları desteğin açıldığı görülmektedir. Başta ABD olmak üzere, Avrupa ve Ortadoğu gericiliği böylesi bir rejimi desteklemenin artık kendileri açısından pek de anlamlı sonuçlar vermediğini görmekteler. Bu rejimin on yıl boyunca bu şekilde desteklenmesinin kendileri açısından ciddi sakıncalar yarattığını kavrıyorlar. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu tür rejimler darbelerle işbaşına gelmekteler, belli bir düzenleme yaptıktan sonra geriye çekilmeleri gerekir. Bu sürenin uzaması durumunda ise kesin gelişecek olan devrimdir. Devrimin gelişmesi de dolayısıyla bu rejimlerin çıkarlarının sarsılmasıdır. İşte bu nedenle rejime verilen desteğin sonuna gelinmektedir. Daha az bir sarsıntı ile bir geçiş dönemini yaşamak istiyorlar. Gerek erken yerel seçimler veya olası bir erken yerel seçim bu geçişin araçları olarak düşünülüyor. Buna cumhurbaşkanlığı seçimini de ekleyebiliriz. Böylesi bir geçişin sağlıklı yapılması hususunda aslında hepsi anlaşmış durumdalar. Bu bakımdan da devlete güvenerek bu süreçten sonuç alacaklarını hesaplıyorlardı. Bu hesaplarının başarıya gitmemesi durumunda, bunlar tam anlamı ile sıkışmaktalar.

Bütün bu gelişmeler değerlendirildiğinde sürecin sancılı bir gelişme dönemine girdiğini görmekteyiz. Partimiz, rejimin hayal ettiği tasfiye olur beklentisini boşa çıkarmakla kalmamış, gelişimini daha da derinleştirmiştir. Yine, Partimiz rejimin beklentisinin aksine daha uzun süreli bir gelişmeyi de güvenceye alan bir durumun bütün olanaklarını yaratmıştır. Öyle görünüyor ki, rejim bünyesinde iki türden gelişme bundan sonra daha hızlı bir şekilde ortaya çıkacaktır. Türkiye'nin bütün iç ve dış politikaları Kürdistan'da yürütülen özel savaşa göre ayarlanmaktadır. Sömürgeci rejim bu özel savaşı kazanmak için ekonomik, siyasal ve askeri yapısını buna göre ayarlıyor. Yine, bu konuda sınırlı bazı burjuva demokratik adımların atılmasına bile dikkat gösteriliyor. Bütün yönelimlerini özel savaşa göre sürdürmek için, kendilerine ters düşebilecek başka bir eğilime bile şans tanımıyorlar. Bu, başta Evren-Özal kliği olmak üzere özel savaş kurmaylarının da egemen kılmaya çalıştıkları bir yaklaşımdır. Bu ise tüm halkın özellikle de orta sınıfların daha da yoksullaşması ve düşürülmesi demektir. Düzenin egemen kliğini en çok destekleyen sanayi ve ticaret odaları bile, bu kliğin politikasını darboğazda görmekteler. Yine, mali politikasını da bunlar kendileri için son derece sakıncalı olarak görmektedirler.

Kürdistan'da görev yapan özel savaş uzmanları, ordu içerisinde hızla yükseltilmektedirler. Bunlar, ordu eğitim kurumlarından Milli Savuma Bakanlığının çeşitli kademelerine kadar yükselme olanağı bulmuşlardır. Özellikle de Diyarbakır'da görev alan bütün kolordu komutanları önemli görevlere getirilmişlerdir. Örneğin Kemal Yamak Kara Kuvvetleri Komutanlığına, Kaya Yazgan Genelkurmay İkinci başkanlığına, Hayri Endül ise Milli Savunma Bakanlığı müsteşarlığına getirildi. Burda görev yapan diğer ordu komutanları ise, bugün ordunun en önde gelen subayları olarak orgeneralliğe doğru tırmandırılıyorlar. Bu örnekler de gösteriyor ki, özel savaşı yürüten subay ekibi, bugün militarizmin en yönetici kesimlerine getirilmişlerdir. Böylesi bir gelişme kesin olarak Evren-Özal kliğinin yönlendirmesi temelinde ortaya çıkmaktadır. Özel savaşın yönetici kliği bu görevlendirme ve atamalarla birlik-

Veli YAŞAR

Mustafa KAPLAN

Ayten TEKİN

Mehmet Musbah YAVUZ

Mustafa Yaşar TALAY

Cevat YAVUZ

Bagok Direniş Kahramanları

nı biz, bir defa kurmay düzeyinde, komutanlık düzeyinde kabul etmeliyiz. Şimdi eskiden bir emekleme dönemindeydik. Çok ağır koşullar altından geliyorduk; ama, şimdi koşullar biraz olgunlaşmış, tecrübe birikmiştir. Ülke içinde, dışında bu okullarda özellikle görüyoruz ki, sağlam bir kurmay kafası ile savaşı tüm yönleriyle gözden geçirme, yönetme sanatına ulaşmak zor değildir. İşte bunu kendimize yedireceğiz. Eğitimin temeli burasıdır diyorum. Yapıya bakıyoruz, kendini haddinden fazla darlık içinde tutuyor. Tabii, bunun altında her türlü yetmez kişilik yatmaktadır. Bu ilerlemek için değil, durmak için binbir bahane uyduran, her devrimde istenilen, yay gibi gerilen kişilik yerine karmakarışık, ikircikli kendi başına bela olmuş bir kişiliği yaşamakla elbette kurmay olunamaz, komutan olunamaz.

İşte biz bunu burada kapsamlı bir biçimde eleştirdik. Bizim eleştirimiz her ne kadar buradaki faaliyetlerin geliştirilmesine ilişkinse de, bir bütün olarak ve daha çok da ülke pratiğinde yürütülen silahlı savaşıma ilişkindir. Onun önünü aydınlatmak, onu bir adım daha ileriye götürmek istiyoruz. Bir bütün olarak bu konuda Parti kadrosunun savaşımını her düzeyde ilerletmek için, ne lazımsa onu geliştirmek istiyoruz. Bu önemli savaş herhangi bir biçimde değil, bu konuda görevlerin yerine getirilmesiyle kazanılır. Ben bütün anlayışı-

kesin kararlı olmak gerekir. Bundan sonra devrimciliği hangi alanda yürütürsek yürütelim, yeterliliğe ulaşılmalıdır. Bu yeterliliğe ulaşmak için, biz artık bu aşamada sözümüzü kesin vermek durumundayız. Ve bu söz veriş kesin bir uygulama olmalıdır. Birçok çalışmalarımızı boşa çıkaracak bir militan olmaktansa köşemize oturmanın daha iyi olacağını belirtmek isterim. Böyle yoldaşlarımız olmazsa daha iyidir. Dikkat ederseniz, en amansız koşullarda biraraya geliyoruz. Hepiniz yaşamınızın en değerli anlarını sarfediyorsunuz. Bunun karşılığı ne olmalıdır? Uyuyan, düşmana her türlü malzemeyi sunan ve özellikle iflah olmaz kariyerist, düşkün, komplocu unsurlara gelişme imkanı veren bir yaklaşım tabii ki olamaz. Ne kadar iyiniyetli olunursa olunsun, Partiyi tutarsa tutsun, Partiye en büyük zararı veren kişiler olmaktansa, Partili olmamak daha iyidir. Böylesine Partili olmaktansa, bu işten vazgeçmek daha iyidir. Çünkü, başta kendimiz olmak üzere, tüm emeklerimizin boşa gitmesine yol açıyor. Ve Parti içinde bu tip boşa çıkarmalarda sanıldığından daha fazla zarar verir.

15 Ağustos Atılımının 4. yılını geride bıraktığımız bugünlerde özel savaşın her düzeydeki sürdürülüşü ve bizim durumumuzu böyle ifade edebiliriz. Ve biz, 5. yılı ulusal direniş savaşımımızın yeni bir aşaması haline getirmeliyiz. Buna ulaşmak mümkündür. Bu, daha ustaca, profesyonelce hazırlayabileceğimiz bir aşamadır. Gerçekten büyük Parti tecrübemiz, küçümsenmeyen Parti mevzileri, iyi savaştırılırsa önümüzdeki dönemin kesinlikle lehimize gelişmesi işten bile değildir. Özel savaş önümüzdeki dönemde, tam başarıya ulaşamadığından ötürü biraz daha ömrünü uzatmak istiyor. Bu belki de '90'lara kadardır. İşin askeri yönüne daha çok ağırlık verecek ve buna bağlı olarak ekonomik, sosyal, siyasal yönü sürdürmek isteyecektir. Askeri yönü geliştireceğimiz devrimci savaşımla geriletilebilinir. İşte, en çok planladığı geçmiş bir yılın deneyi var. Bize kayıplar verdirdi; yüze yakın yoldaşımızı bu savaşta kaybettik, ama bunun beş katı kadar bir kayıp biz de onlara verdirmeyi bildik. Ve bundan daha da önemlisi bütün savaş mevzilerimizde, sadece tutunmakla kalmadık; gücümüzü siyasal olarak da arttırdık. Yeni mevzileri devreye sokarak, bu mevzilerin cephe gerisini de geçmiş bir yıl içinde, daha önceki yıllara kıyasla ileri dü-

te, bugün Türkiye'nin en kilit noktalarına yönetici olarak getirilmişlerdir. Her ne kadar böylesi bir gelişmeden rahatsız olan ordu çevreleri var ise de, bunlar ya tasfiye edildiler ya da ikinci plana düşürüldüler. Yine, sivil muhalefetin de bundan rahatsızlıkları olsa da, bunlar gerçekleri göremeyecek ve onurlu bir tavır koyamayacak kadar zavallıdırlar. Buna rağmen, bu kesimlerde bir rahatsızlığın başladığını da söyleyebiliriz.

Evren-Özal kliği ömürlerini ikibin yılına kadar uzatmak istiyorlar. Ama bugün 1990'lara kadar bile kabul edilemeyeceklerini görüyorlar. Muhalefet; referandum, yerel seçimler bahane edilerek, sahte bir temelde de olsa tali sorunları gündemleştirip bir tartışma yürütüyor. Yine, kendi eğilimlerini geliştirmenin kaçınılmaz olduğunu da anlamaya başlıyorlar. Bu yoğun çekişme ortamı giderek daha da kızışacaktır. Bu ortamda gerileyecek olan Evren-Özal kliğinin özel savaş eğilimidir. Buna karşı ileryecek olan ise ne kadar tali ve halkın beklentilerine cevap vermese de, özellikle de doğru bir devrimci muhalefetin gelişimini engelleme, bunu hedefinden saptırmaya yönelik olarak bir burjuva muhalefeti gelişecektir. Bu, bütün bu özelliklerine rağmen, yine de çelişkilerin kızışmasına yol açacaktır. Bu da mevcut kliğin yürütmek istediği eğilimin sıkıntılara girmesi demektir. Rejimin böylesi bir iç sıkıntı içerisine girmesi, önümüzdeki süreçte daha da yoğunlaşarak gelişecektir.

Partimizin direnişine karşı oluşturulmak istenen birliğin bundan sonra yürütülmesi son derece zor görülmektedir. Demek ki, birçok gelişmenin özünü yakalamak istersek, tüm bastırma ve saptırma girişimlerine rağmen, böylesi bir çelişkinin için için kaynayıp sürdüğünü görmek zor olmayacaktır.

Böylesi gelişmeler karşısında, mevcut durumun yönü hangi tür gelişmelere bağlıdır? Gelişmelerin alacağı biçim ve yön, bundan sonra bizim faaliyetlerimizin kendi iç düzenlemesine bağlıdır. Gerek özel savaşı daha da geriletmek, onun daha da vahim bir boyut kazanacak olan sonraki uygulamalarını boşa çıkarmak, iç çelişkilerini geliştirerek teşhir ve tecritini hızlandırmak, gerekse de demokrasi güçlerinin sağlıklı bir temelde ortaya çıkışına fırsat ve imkan açmak büyük önem taşıyor. Bütün bunlar, yakın dönemde mücadelemizin önemli siyasal sonuçları olarak gelişecek ve ortaya çıkacaktır.

İçerisine girdiğimiz süreçte, Partinin direniş hattı içerisinde kalarak, ulusal direniş savaşımızın ana planlamasını geliştirmesini de başardık. Her mücadele döneminde, bu dönemin özelliklerine göre mücadele çizgisi yetkinleştirilmeli, onun taktik düzeyi koşullara adapte edilmeli ve bu koşulların ortaya çıkardığı görevler iyi saptanmalıdır. Bu görevlerin başarılması için de uygun örgüt ve mücadele biçimleri hazırlanmalı, özellikle de örgütün sorumlu yönetim kadrosu çok önceden kendisini hazır hale getirmeli ve böylelikle de arzu edilen çalışmalara cevap vermelidir. Biz görevleri bu temelde ortaya koymaya ve açığa çıkarmaya çalıştık. Yine, Parti çizgisinin daha da derin bir çözümü için veriler sunduk. Bütün bunların nasıl bir eğitim temelinde gerçekleştirilmesi ve nasıl bir militanlaşma ile karşılanması gerektiği hususunda, yoğun bir tecrübe aktarımı ve canlı bir eğitim ortamını sağladık. Bunda da başarılı kılmak için büyük bir özen gösterdik.

Buna rağmen, kadro yapımızın gelişimi ağır olmaktadır. Siyasal duyarlılık yeterince gelişmemiştir. Siyasal duyarlılık, olası siyasi gelişmelerin kokusunu önceden almayı, bunun pratik üzerine ne gibi etkiler getireceğini önceden hesaplamayı gerektirir. Yine böylesi dönemlerin nasıl bir örgüt ve yönetim kademesi ile karşılanacağını da bilmek gerekir. İşte, bütün bu konularda içerisine düşülen sığlık, darlık, yüzeysellik, derin olamama, gelişmeleri kapsayacak irade gücüne ulaşamama, karar ve yürütme başarısını gösterememe, daha kapsamlı başarılara ulaşmamızı engellediği gibi, aslında rahatlıkla önlenebilecek kayıpların verilmesinin de iç nedenidir. Biz böylesi bir yaklaşımın aşılamamasının sancılarını çektik, halen de çekiyoruz.

Bu hususu biraz daha derinleştirirsek, görülecektir ki, biz bu faaleyeti, gelişmeleri karşılayacak kadar verimli kılmak için aylardır yoğun bir çaba sarfediyoruz. Bu çalışmalara en üst düzeyde müdahale ediyor ve her bir toplantıyı kongre düzeyinde zirvesel bir biçimde ele alıyoruz. Ama bütün bu çabalarımız Parti çizgisini her koşul altında sürdürebilecek, militanların örgütlülük konusunda gösterdikleri zayıflıklara çarpıyor. Düşmanın mücadelemize verdiği kayıplarda arzu edilen gelişmeyi gösteremeyen bu yapının etkisi büyüktür. Biz yaptığımız değerlendirmelerde bu sorunları birçok yönüyle ortaya koymaya çalıştık. Gerek bu devreye katılan arkadaşlara gerekse de daha önceki devrelere katılan arkadaşlara yönelik olarak, yaptığımız değerlendirmelerde, bu konuda gerçekleri çok açık bir şekilde ortaya koyduk.

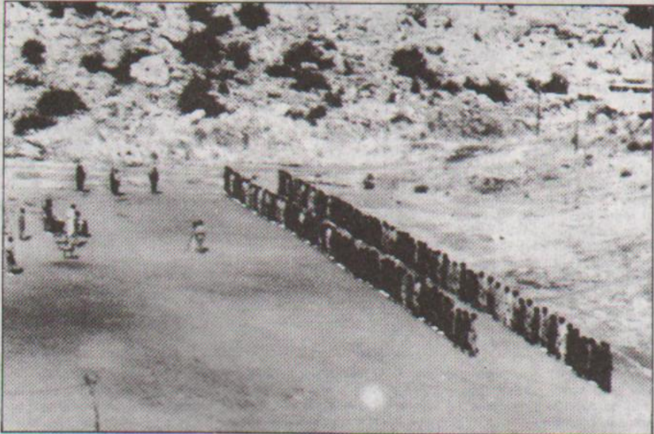
Buna rağmen, hala amatörlüğün yaygın etkileri yaşanıyor, içinden gelinen toplumsal yapının etkileri tam olarak kırılamıyor. Bu da devrimci savaşımızın önündeki en önemli iç engel olarak ortaya çıkıyor.

Sadece, sizlerin içinde yer aldığı son devre için değil, bütün Parti faaliyetleri için, bazı çözümlemeler geliştirdik. Sorumlu kadro yapımız, bu değerlendirmelerden azami bir sonucu çıkarmalıdır. Hayatınızı ortaya koyduğunuzdan en ufak bir şüphemiz yoktur. Şimdiye kadarki pratik de göstermiştir ki, Akademizden mezun olanların önemli bir kısmı sonuna kadar kahramanca direnmesini bilmişlerdir. Bu, sürekli olarak yüceltmemiz gereken olumlu bir özelliğimizdir. Üzerinde düşünülmesi gereken diğer bir husus ise, bu olumlu özelliğimizi başarı üstüne başarı getiren bir gelişme ile tamamlayamıyoruz.

Burada bir çelişki sözkonusudur. İşte bu çelişkinin içinde bütün toplumsal gerilik, bunun yansımaları ile özel savaşın dolaylı etkileri sözkonusudur. Bütün bu etkilerin parçalanması gerekiyor. Bazen özel savaşın dayattığı savaş koşullarına düşüldüğü görülmektedir. Bunların bize dayattığı bir çerçeve var. Bu çerçeveyi bilgisi dahilinde oluşturuyor, istediği zaman üzerine varan, savaşım ve örgütlenme tarzını buna göre geliştiren bir durum sözkonusudur. Bu durumu iyi görmek ve tedbirleri de buna göre almak gerekir. Savaşımızı bu dayatmaların dışına çıkarmamız zorunludur.

Savaşı, özel savaşın istediği biçim ve kapsamda değil, devrimin istediği biçim ve kapsamda geliştirmek için ustalık göstermek gerekiyor. Zaten burada öğrenilmesi gereken temel ders de budur. Halk savaşımını kendi yasaları çerçevesinde yürütmek, böylelikle halk savaşını en iyi, en uygun bir biçimde dayatarak özel savaşı boşa çıkarmak gerekiyor. Askeri eğitimimizin temeli de burasıdır. Şimdi biz, özel savaşı her yönüyle bilince çıkarmaya çalışıyoruz. Bu, üzerinde yoğunlaşmamız gereken önemli bir alandır. Bundan daha önemlisi, halk savaşımızı kendi yasaları çerçevesinde gelişimini sağlamaktır. Burada rastgele savaşılmaz, sıradan bir direnişçilik biçiminde başarı sağlanmaz. Hatta her üç aylık dönem için ayrı ayrı planların geliştirilmesine ve bu konuda çok yüksek çalışan beyinlere ihtiyaç vardır. Gerçekten bir özel savaş yürütülüyorsa, halk savaşında da kurmaylığın oluşması gerekir. Halk savaşınızın buna çevrilmesi gerektiğini çok açık ve yoğunca tekrar vurguluyorum. Bu konuda yetmezliği fazla uzatmak, bunu da kendi kendini bile tanımaz üsluplarla sürdürmek doğru değildir. Ulusal direniş mücadelemizin soylu bir aşamasındayız. Halkımızın direnme yeteneğine sahip olduğu ortaya çıkmıştır. Partimizin bu direniş önderliği kesinleşmiştir. Buna layık olmasını bilmek, buna denk düşen bir kişiliği tutturmak gerekir. Bunun aşağısını kabul etmek Partiye ters düşmektir. Bundan ısrar etmek düşmana dolaylı veya direkt geniş başarı imkanı vermektir. Hiçbirimizin de buna hakkı olmayacağı açıktır. Son zamanlarda Parti içinde ve daha çok da eleştirdiğimiz yetmezliği, zamanında doğru bir işleyişle gelişmelere karşılık vermeye, yetersiz devrimciliği iyi kullanan Parti karşıtı ögelerin nasıl sonuç aldıkları ortadadır. Her zaman söyleriz ki, halkın içinde nasıl düşman sonuç alıyorsa, benzer bir köleliğin Parti içinde yaşanması, bu ögelere başarı imkanı veriyor. Ve bu eğer aşılmazsa, böylesine sonuçlara yol açmaktan kurtulunamayacaktır. Bu noktada,

zeyde güçlendirdik. Halkın daha da genişleyen bir desteği, daha aktif taraftarlar, daha geniş savaşıma katılımı sözkonusu olmuştur. Bu gelişmeler neyi yansıtıyor? Devrimci savaşımın gelişebileceğini gösteriyor. 62.000 kişilik özel savaş kuvveti -ki bu yalnız en vurucu, en çok güvendiği özel savaş birlikleridir-, düzenli ordunun diğer bütün birlikleri, sivil güçler, geniş bir istihbarat ağı, polis gücü hepsi devrededir ve bunların sayıları yüzbinleri aşar. Bu dönemde düşman çok üstün teknik hava gücünü yine top, bazoka, napalm ve savaş yasalarına aykırı olan gaz bombalarını kullanmaya kadar gitti. Bunda öyle istedikleri sunucu elde edemediklerini, başarılarının sınırlı olduğunu kendileri de söylemektedirler. Yapımız, pratikte derinliğine duyarak, bu yılın üzerine gitmemesine rağmen, savaş ne düşmanın istediği tarzda sonuçlandı, ne de bizim önderlik düzeyinde tasarladığımız başarı derecesine ulaştı. Buna rağmen, terazinin kefesi bizden yana ağır basan bir gelişme sözkonusudur. O halde, gelişme yönlerine bakacağız, gelişme yönlerinin son derece dikkatlice bir değerlendirilmesini yapacağız, neyi nasıl geliştirmemiz gerektiğini belirleyeceğiz. Savaşın örgütlenişi, yönetilişi geliştirilmesi sorunu, savaşa nasıl güçlü yaklaşılması gerektiğini de gösterecektir. Yakın deneyim bu konuda derslerle doludur. Yine olumsuzlukların nedenleri çok nettir. Eğer bunlar iyi irdelenir, sonuçları geleceğe iyi aktarılırsa, görülecektir ki, devrimci savaşımız önümüzdeki dönemde rahatlıkla gelişecektir.

Buna elverişli dış çerçeveyi de eklemek gerekir. İran-Irak savaşı bizim için aleyhte değil, daha dengeli, daha rahat gelişebilmek için bir çerçeve sunuyor, dış ortam sağlıyor. Ortadoğu bölgesindeki diğer çelişkiler, savaşımlar ve yine bizim bu alanla da ilişkilerimiz de bu imkanların savaşın hizmetinde gelişmesine olanak veriyor. En azından bunlar önümüzdeki dönemde etkisini böyle sürdürmeye devam edecekler. Ülke içindeki gelişmelerden bahsettik, rejimin bünyesindeki çelişkiler en açık bir biçimde bu dönemden ortaya çıkacak, rejimin kuvvetlerini biraraya getirme, onları tek vücut halinde götürme mümkün olmayacaktır. Bu da kesinlikle devrimci savaşın, muhalefetin Türkiye'de de boyutlanması kadar, bizim de çok daha rahat gelişmemizin diğer bir çerçevesini oluşturacaktır.

Halkımızın savaşa katılımı da her zamankinden daha fazla gelişim gösteriyor. Cephe örgütünün geliştirilmesi, halkın siyasal birliğinin devrimci tarzda en ileri bir düzeye getirilmesi sözkonusudur. Bu konuda hemen hemen herkes, birçok iş yapabilir. Gerilla savaşımız işte böylesine iç ve dış koşulların kendine sunduğu olanakları iyi kullanırsa, bütün iş komuta kademesinin kendisine kalır. Komuta kademesi de bütün bunları iyi işlerse, kesinlikle savaşımı geliştirecektir. Gelişecek devrimci savaş, özel savaşı geriletmesi oranında onun ekonomik, sosyal, siyasal desteklerini de önemli oranda kesecek ve bunu zayıflatacaktır. Kendisinin oynayacağı siyasi, kitlesel çerçeveyi daha da genişletecektir. İşte bu bizde halkın devrimci-demokratik iktidarına -ki bu ulusal bağımsızlıkla halkın demokratik devriminin içiçe gelişmesi anlamına gelir- halkın iktidarının adım adım, parça parça sağlanması biçiminde olur. Daha şimdiden bu konuda halkın kendi öz yönetimi doğrultusunda gelişme sağlaması demektir. Türkiye için bu halkın muhalefetinin ve demokrasinin genel anlamda gelişmesi anlamındadır. Ve bunlar da Türkiye koşullarına göre küçümsenmeyecek, halkların çıkarları temelinde olan gelişmelerdir. İşte, bizim karşımızda böylesine soylu amaçların elde edilişi vardır. O halde, bu çalışmalarımızda biz bu amaçların geliştirilmesine hizmet edecek bir durumu yaşadık. Bu konuda katılım, fedakarlık gösterildi, her ne kadar arzulanan düzeyde olmasa da, ağır gelişme biçiminde olduysa da, bir katılımdan bahsetmek gerekiyor. Değişik alanlarda, koşullardan gelen bir adaylar topluluğu sözkonusudur. Çoğu yurtseverliğe yeni gözünü açmaktadır. Çoğu dar aile, ilkel bir sosyal çerçevenin dışına çıkmamış bir yapıdan gelmektedir. Daha özgürlüğü yeni yeni tatmaktadır. Özgür ilişki, özgür yaşam çok yeni bir olaydır. Ulusal inkarcılığın bu çok daha katmerli olan yabancılaştırma etkisinden kurtulmaya çalışmaktadır. Ortaçağ kalıntılarının, bu insanı düşüren, iliklerine kadar çürüten etkilerini yaşıyorlar. Biz bunlarla akıllı bir mücadele vermek istedik. Sizlerden sabırlı olmanızı, ama gelişmeleri çok anlayışla ele almanızı istedik. Bu konuda kendinize işte, "çok iyi biliyoruz, yeterliyiz, hazırız" demekten ziyade, güveninizi yitirmeden, cesaretinizi kırmadan, fakat gelişmelerin hiç de o kadar kolay olmadığını bilerek şansınızı -ki, bu dönem onur vaadeden, herkese nasip olmayacak bir gelişme dönemidir- iyi değerlendirerek karşılık vermenizi ısrarla istedik. Ve başta ileri ögeler veya bu konuda belli bir mesafe almış olanlar dahil olmak üzere, hemen hemen hepsinin elden geleni göstermesini istedik, vurguladık. Zannedildiğinden daha fazla buna ihtiyaç var dedik. Bu konuda kendi tecrübemizi tüm yönleriyle özetlemeye çalıştık. Akıllı, duyarlı olmanızı istedik ve halen de bu konuda çok ısrarlıyız.

Çözmek istediğimiz problemler asırlıktır. Aşmak istediğimiz engeller dağ gibidir. Güveniniz hiçbir zaman değil sarsılmak, sonuna kadar daha da pekişmelidir. Yine çözüm gücünüzün sınırlı, çok ufak delici bir özellik göstermesi yerine, en sert engelleri bile delebilecek kadar keskin olmasını istiyoruz. Bunlar sağlanmadan ileriye yönelişin sürekli ve olası bütün beklenmedik engelleri aşması zordur. Onun için bu biçimde iddialı olacağız. Varsa yanılgılar, PKK'ye yaklaşımdaki muazzam yetersizlikler, belki şimdi aşamadınız ama, hiç olmazsa bundan sonraki hayatınızda aşmalısınız. Kendinizi rahavete, sürecin dondurucu etkisine terkederek değil, bunu daha amansız bir biçimde yüklenerek aşmalısınız. Bu konuda her zaman söylüyoruz, devrimciler sadece mevcut yasal düzeni parçalamakla kalmazlar, kendilerinde yüzyıllardan beri ulusal, sınıfsal baskılardan ötürü atıl kalmış dumura uğramış yetenekleri özenle bileyerek sonuç alabilirler. Devrim biliminin bize öğrettiği gerçek budur, buna bağlı kalmalıyız. Yüzeyselliğe, birbirimizin şu veya bu durumuna takılarak ölçüler geliştirmemeliyiz. Ölçülerimiz tarihi çerçevede ve geleceği kurtarmada, tabii sadece bu konuda, bu doğrultuda, bu kapsam ve biçimde bir istek yaratmıştır. Sizi temel ulusal kurtuluş gerçeğine yöneltmiştir. Ulusal kurtuluşun çağla ilişkisini ve halkımızın içinde bulunduğu koşullara göre, nasıl geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Siz başlangıç için ihtiyacınız kadar gerekli bilince kavuşmuşsunuz. Hangi önderlikle zafere gideceğiniz, başarıya gideceğinizi Parti çözümlemelerinde gördünüz. Parti gerçeğimiz konusunda yaptığımız değerlendirmeler, öncüyü bütün yönleriyle derslerimizin temelini teşkil edecek bir biçimde öğretmeye çalıştık. Parti gerçeğimizin doğru kavranması, doğru uygulanmasını baş sıraya, derslerin temeline oturttuk. Ulusal kurtuluş, halk özgürlük hareketi ancak böylesine bir öncünün sağlam oluşumuna, onun kavrayış ve uygulanmasına bağlıdır. Ki, her zaman sizin bunu görmeniz, bu konudaki katılımınızı arzulanan seviyede gerçekleştirmeniz şarttır. Parti deyip geçmemek gerekir. Ve bu konudaki bilincinizin sınırlı olduğunu kabul etmemiz gerekir. Parti gerçeğini biz tüm yönleriyle ortaya çıkarmak istediğimizde, bunu sizler gerçekten sınırlı bir kavrayış düzeyinde ele aldınız. Ve Parti silahıyla iyi savaşmayan, iyi silahlanmayan bir devrimcinin, Kürdistan koşullarında hayatta kalması zordur. Kendimizi bu konuda aldatmamak gerektiğini özenle dile getirdik. Dolayısıyla bunun için yeniden bir başlangıç yapılmıştır. Bu silah üzerinde kendinizi yetkinleştirmeyi sürdürmelisiniz. Burada metod verilmiştir, yaklaşım tarzı sunulmuştur, belgelendirilmiştir de. Bundan sonraki süreçte bireysel incelemeyle, pratik faaliyetinizle (sürekli yetkinleştirirseniz) bu silahı koruyacaksınız ve tabii ki, bu silaha hakkını verenler de bu görevlerini başarıyla yerine getireceklerdir.

Askeri eğitimin temel amacı halk savaşımızın yasaları üzerinde de kapsamlı ele aldığımız konulardı. Yine bunun için fiziki dayanıklık, askeri eğitim, beden eğitimi nasıl ele alınmalıdır? Sınırlı da olsa bu konuda da bir eğitim görülmüştür. Bununla en azından bir gerillacının yaşamı aydınlatılmıştır. Bir gerilla nasıl yetişir? Bir gerilla savaşçısı, komutanı hangi özelliklerle bu işe başlamalıdır? Bu soruların yanıtı da küçümsenmeyecek bir biçimde açığa çıkmıştır. Sadece burada bir aydınlanma sağlanmıştır. İlerde içine girip çok daha güçlü bir gelişmeyi sağlayacağınız görülüyor.

Şöylesi bir yanılgı var: "Teorik olarak biliyoruz, o halde hallettik" deniyor. Teorik olarak bilmek işin, kısmen aydınlanmasına hizmet eder. O da tam değil ve bunun asıl yönünün pratik olduğunu çok iyi bilmeliyiz. Pratik kendisi bu konuda en yaman okuldur. Ve kesinlikle o okuldan geçmedikçe biz gerillacı olunmayacağına inanmalıyız. Ve bu da hepimizin bir amacı, bütün mücadelemizi, mücadele biçimlerimizi beslemek durumunda olduğu bir savaş biçimdir. Dolayısıyla pratiğe katılım çok güçlü ve bütün bu faaliyetlerimizin bir sonucu olmalıdır. Öyle değerlendirilmeli ve bu temelde başarılmalıdır. İşte bu gerçekler temelinde bu devreye katılan yoldaşlara seslenirken, bu söylenenlere ve daha önceki konuşmalara tekrar dikkatlerinizi çekiyorum.

Yine, bu devreyi '88 yılı şehitlerimizin canlı, taptaze anılarına bağlılığın bir gereği olarak güçlendirmeye çalıştık. Ki, şehitlerin önemli bir kısmı bu okulumuzdan yola çıktılar. Verdikleri sözün gereklerine göre yaşadılar. Şüphesiz onlar dilediklerí kadar savaşımı yaşamadılarsa da, onların sağlam ardılları olarak, anılara bağlılığı yaşamımızın temel gereği sayarak, birisinin yerine onlarcasını savaşa katarak, karşılık vermeye çalışıyoruz. Bu anlamda bu devre, anılara bağlılığın gereğini kesin olarak yerine getirmek durumundadır. Devrenin sonunda onların yolunda yürümek için gerçekten bilenmiş, iyi dersler çıkarmış olarak bir yönelim yapacağız. Daha gelişkin, gerçekçi planlamalarımız sözkonusudur. Bunların hayata uygulanması için daha fazla iddia ve imkanlar sözkonusudur. Bunları değerlendirdiğimizde, şehitlerimizin anısına yüksek bir bağlılığı göstereceğiz. Onların kaybından duyduğumuz derin acıyı kesin bir intikam ruhuna dönüştürerek yola çıkacak ve aynı zamanda sağlam bir pratik uygulamayla buna karşılık vereceğiz. Bu konuda sabırlı, olgun davrandık, ama bu demek değildir ki, intikamımız bilenmemiştir. Pratik yırtıcılığımız daha da gelişmemiştir. Hayır, bilakis bu konularda gelişme çok yoğundur. Biz şimdiye kadarki pratiğimizde bunu hep böyle söyledik ve gereklerini her zaman yerine getirdik. Şüphesiz şimdi de sözkonusudur. Hiçbir halk, hayvanlara bile uygulanmayacak bir statü altında kalarak yaşamayı "yaşam bu" diye kabul edemez. Mensup olduğumuz halka dayatılan bu her yönden hayvanlaştırıcı rejime, değil ona tahammül etmek, onu kendimizi tanıdığımızdan beri, onu Parti silahımızın en az donanımlı, en az olanaklarla çok büyük zorluklar ortamında ortaya çıkardığımız döneme kıyasla zulmü yırtarak karanlıkları aydınlatarak geldiğimiz bu aşamada şüphesiz daha da kabul edemez ve onu adım adım anladığı yöntemle parçalamak için elbette her şeyimizi ortaya koyacağız. Elbette bundan başka insan ölçütü tanımayacağız. Ve elbette, bu konudaki duyarsızlıkları af etmeyeceğiz. Bu da son derece anlaşılır bir husustur.

Halka ve onun tüm ulusal kimliğine, insan olma vasıflarına, adını bile söylemeye yasaklar koyan vahşi bir rejimi af etmemek çok anlaşılırdır. Hepimizin temel bir yaşam ilkesinin de bu olacağı ortadadır. Her kim ki, bu ilkeye ters düşerse ve bunun için de çeşitli bahaneler bulursa, ne sıfat taşırsa taşısın, onu hor göreceğimiz, alçak sürüsünden birisi olarak değerlendireceğimiz açıktır. Hiç kimse uir kişiye, bir halka "niye köleydin, niye köle doğdun" diye suçlama yapamaz. Ama yine hiç kimse sürekli bir köleliği yaşayan bir halkı da "lanetli, alçaltılmaya müstehak" bir halk olarak değerlendirmekten kurtulamaz. Bu sıfata layık olmamak için, köleler sürüsü gibi yaşamayı kabul etmemek gerekir. Her türlü yetenekle, onunla savaşmak gerekir. İşte bizim temel savaş yasamız kaynağını burdan alıyor. Biz insanlığa bağlıyız. İnsanca yaşamanın bütün dünya halklarının insanları için olduğu gibi, bizim için de bir hak bir meşruiyet olduğunu kabul etmelidir. Hiçbir koşul, içinde bulunulan ortam böylesine bir savaşı geliştirmekten bizi alıkoyamaz. Ve ben size sık sık kendi pratiğimden bahsettim, yalnız ve yalnız dedim ki, insan olmanın gereklerini gördüğüm, bildiğim oranda, içine girdiğim bu yolun kaçınılmaz olduğunu gördüm, eğer insan olarak da kalmak istiyorsam, bu yolda gelişmekten başka bir çarenin olmadığını söyledim. Yine insanlık biliminden çıkardığımız yegane sonucun da bu olduğunu vurguladık. Ve bu sizler için de geçerli bir doğrudur.

Dışımızdan bize dayatılan yaşam hayvanca yaşam yoludur. En kötüsü de bunun dolaylı yollardan içimizden de hortlatılmak istenmesidir. Bunlara öfke duyduğumuz kadar bunları yerle bir etmemiz gerektiğini de görüyorum. Değil bunlarla birlikte yaşamak, bunların sınırlı bir belirtisinin görüldüğü yerde amansızca ezilmesi de insan olmamızın, insanlık kavgamızın çok zorunlu bir gereğidir. Eğer bütün bunlarda anlaşmış isek, bu konuda hepiniz kendinizi yetkin görüyorsanız, o halde bu yolda birlikte, yoldaşça yürüyebiliriz. Böylesine yoldaşça yürümek, yürüyüşlerin en şereflisidir. Biz sonuna kadar varız. Sizi de bu temelde, bu biçimde, bu özde sonuna kadar yürümeye tekrar çağırıyoruz.

Devreniz tamamlanırken atılacağınız yeni pratik dönemde üstün başarılar dileğimizi yineliyor devrimci sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz.

30.8.1988

PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN:

"Bu maraton sonsuza kadar da devam etse, bunda varım..."

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, bir grup Türk ve Avrupalı gazeteci ile, Haziran ayında röportaj yapmıştı. Geniş yankı uyandıran bu röportajlar serisi PKK'nin gerek Türkiye, gerekse de dünya kamuoyuna tanıtılmasında önemli bir rol oynadı. Milliyet gazetesinde yayınlanmaya başlanan röportaj, yayının ikinci günü durduruldu. Kamuoyunda yarattığı büyük ilgi faşist Türk devletini tedirgin ederek, korkuya sürükledi. Bunun üzerine röportaj yayını, bizzat Başbakanlık tarafından durduruldu. Bu, PKK'nin görüşlerinin kamuoyuna ulaşması karşısında, faşist rejimin yüzünü gizleyemeyeceği gerçeğine karşı devletin duyduğu büyük tedirginliğin sonucu olarak yapıldı.

Büyük yankı uyandıran röportajın tüm metni gazetemize de ulaştı. Kamuoyuna tam yansıma olanağı bulamayan röportajın bir bölümünü bu sayımızda yayınlamayı uygun gördük.

M.A. Birand: *Siz diyorsunuz ki, kim ne yaparsa yapsın ben bu yolda devam ederim. TC için, onun bileceği iştir, benim bir çizgim, ideolojim var diyorsunuz.*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Burada bir açıklama yapıyoruz. Şimdiye kadar çarpıtmalar ve yanlış değerlendirmeler bir hayli fazla oldu. Bu bir açıklamadır. Biz Türkiye kamuoyuna saygılı olduğumuzu göstermek zorundayız... Kamuoyuna bir rapor sunmak istiyoruz... Aslında her raporun bir sonucu vardır. Dikkatli izleyenler aslında çok sonuç çıkarabilirler.

M.A. Birand: *Gücünüz ne kadardır?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bu konuda kesin bir rakam belirlemek olanaksız. Potansiyel gücün çok fazla olduğu açıktır. Kitle ile olan ilişkilerimiz yoğundur. Köylülüğün tam desteğini tespit etmek zordur. Köylülüğün içten desteği oldukça fazladır. Kentleri de gözönüne getirdiğimizde güç daha da artar. Kaldı ki kentlerde güç sürekli olarak artmaktadır. Yine üniversite gençliği ve gençliğin diğer kesimleri de tamamı ile Partiye akmaktalar.

M.A. Birand: *Bunların daha sonra kopma durumu olabilir...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bu konuda kesin olarak çok ciddi bir arayış başlatılmıştır. Meseleyi gündeme biz çok ciddi olarak koyduk. Bu insanların öyle ilgisiz kalacağı söylenebilir mi? Hemen hemen her aileden bir şehit verildi. Her köyde, her kentte eylemler konuldu. Şimdi küçümsenmeyecek sayıda bir taraftar kitlesini, bu eylemler ortaya çıkardı. Bütün bunların da hangi koşulda yaratıldığını belirtmek gerekir. Başlangıçta durumun zayıflığına rağmen gelişmeler sağlandı.

M.A. Birand: *Peki başlangıçtan bugüne kadar çok mesafe aldınız mı?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Size göre az mı mesafe aldık? Bu kadar geniş bir dış ilişkiye ulaşmak, kitlesel olarak uluslararası sistemi zorlayan bir gelişmeye varmak az şeyler değildir. Kitleler içten içe yaşadıkları korkuyu aşıyor, tarafsızlıktan mücadelemize doğru kayıyor. Kesin olarak belirtilebilir ki, tarafsızlık durumundan taraflılığa doğru, yani bizim tabanımıza doğru bir kayma yaşanıyor. Bu çok önemli bir durumdur.

M.A. Birand: *Size korktuklarından dolayı hiç değilse bir bölümünün destek verdiği söylenebilir mi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Hayır. Burada bir yanılgı var. Eğer ordunun korkusu olmasa bize çok büyük bir desteğin verileceğini çok iyi biliyorum. Bu konuda geçmiş tecrübelerimiz vardır. Bu konuda çok büyük bir katılım da olabilir. Halk bizden korkmaz, korkmasına da gerek yok. Bazı bölgelerde böyle çarpıtılmış durumlar olabilir, ama kesin eğilim bu değildir. Bunlar olsa olsa istisnai şeylerdir.

M.A. Birand: *Mesela timleriniz köylere giriyor, "şunu şunu vermezseniz canınıza okuruz" diyorlar...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Şimdi birtakım haksızlıklar olabilir, ama bunlar belirleyici değildir. Özellikle grupları eğittiğimizde bu tür yaklaşımlar tamamen tasfiye ediliyor. Halka bu şekilde yaklaşmak suçtur. Bu konuda doğru yaklaşım saflarımızda gelişiyor. Varsa, yanlış yaklaşanlar düzeltilecek; kaldı ki bunlar düzeltiliyorlar da. Halka yaklaşımda kesin olarak iknadan sapılmasını biz bir yargılama konusu olarak ele aldık.

M.A. Birand: *Birliklerinize şu eylemi yap diyor, bir yerde hareket yönü veriyor musunuz?*

PKK G. S. A. ÖCALAN: Birliklerimize şu veya bunu yap demekten ziyade, biz genel anlayış ve doğrultuyu vermekteyiz. Bana göre, birliklerimizin asıl ağır görevleri eğitim görevidir. Bu ise, temelinde örgütlenme ihtiyacını giderir. Bir önceki sorunuzda belirttiğiniz, "birliklerimizin çok vurmalarından rahatsızlık duymuyorsunuz"dan ziyade bu birliklerimizin önünde bulunan esaslı görevlere değineceğim. Yani birliklerimizin çok önemli örgütsel görevlere de varabileceklerini söylemek istiyorum.

Bugün halk kitlelerinin durumu örgütlenme açısından oldukça elverişlidir. Birliklerimizin halkın bu kadar uygun durumuna denk düşecek bir örgütlenmeyi geliştirememelerinden duyduğumuz bir rahatsızlık mevcuttur. Bizim için önem arzeden hususun kendisi de budur. Bu konuda çok yoğun uğraşlarımız vardır.

Silahlı birliklerimizin esas olarak görevi ise, eylem ve propaganda özgürlüğünü yaratmaktır. Bu birliklerimizin önünde bulunan görevlerin bu şekilde anlaşılması gerekir. Birliklerimizin görevleri konusuna yaklaşımımız böyledir. Silahlı bu birimin, önünde bulunan propaganda ve örgütleme görevini gerçekleştirmesi için sadece dar bir eylemcilik sınırı içerisinde kalmasını kabul etmiyorum. Böylesi gelişmelerin ortaya çıkmaması için de yoğun olarak tedbirlerimizi almaktayız.

M.A. Birand: *Yani silahlı eylemle çok uzun bir mesafe gidilemeyeceğini mi söylüyorsunuz?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Tek başına silahlı eylemle fazla bir sonuç alınmaz tabii. Ne sonuç alınır? TC'nin silahları çok daha fazladır. Mücadelenin politik örgütlenme yanı çok büyük öneme haizdir. Ve dikkat edin; böyle bir önderlik olmazsa, bu kadar kitle ilişkisi yaratılamaz. Türkiye'de de öyle silahlı gruplar çıktı, çok kısa bir sürede tasfiye oluyorlardı değil mi? Yani dikkat edelim, bir çizgi olayında ısrarlı olmak gerek. Bizde de bunu iki günde bitirmek isteyenler çıktı. Sadece silahlı bir mücadele yürüten bir grubun ömrü taş çatlasa 6 ay olur. Ama işler hep doğru siyasi örgüt anlayışına uygun yürütülürse, bu sürekli gelişim kaydeder. Şimdi sizin o silahlı eylemciler grubu olarak dediğiniz bizim buradaki bütün çabalarımızın özünün sadece silahlı eylem olduğunu belirtmek çok dar bir yaklaşım olur. Bilakis, politik mücadeleye çok büyük bir değer biçme olgusu var. Siyasi eğilim birincildir, hatta biz silahlı mücadeleye şu fonksiyonu vermek istiyoruz: Siyaseti, siyasal gelişmeyi korumalı, kollamalı ve gelişmesine yol açmalıdır. Savaş daha iyi yürütülmelidir bize göre. Gerilla kurallarına daha uygun bir savaş düzenine geçmeli. Bunlar da üzerinde durduğumuz ve başarmak için de yoğun bir şekilde içerisine girdiğimiz durumlardır.

"... Hemen hemen her aileden bir şehit verildi. Her köyde, her kentte eylemler konuldu. Şimdi küçümsenmeyecek sayıda bir taraftar kitlesini, bu eylemler ortaya çıkardı. Bütün bunların da hangi koşulda yaratıldığını belirtmek gerekir. Başlangıçta durumun zayıflığına rağmen gelişmeler sağlandı..."

M.A. Birand: *Silahlı eylemi niçin kullanıyorsunuz?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Gerilla eylemi, silahlı eylemdir. Tabii biliyorsunuz, devrimci siyaseti, hatta ideolojik gelişmeyi korumamız bile buna bağlı... Silah doğru devrimci politikayı sürdürmenin bizde daha ilk dönemlerden beri doğal aracıdır.

M.A. Birand: *Silahlı eylemlerinizin bundan sonraki aşaması ne? Birçok açıklamalar, sözler oldu: "Bundan sonra kentleri vuracağız, turistik yerleri vuracağız, devlet binalarını vuracağız..." vb.*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Savaşın eskisinden daha geri bir konuma düşmesi beklenmemeli. Özel savaş yönetiminin bazı iddiaları var. Bunu geçenlerde basına da yansıttı. Biz bu konuda gerçekçiyiz, bizde şimdiye kadar her yıl bir önceki yıldan daha ileri bir aşamayı teşkil etti. 1984 pratiği, '85 tarafından aşıldı; '85 de '86'da aşıldı. Hem eylemlerin niceliği, hem niteliği açısından '86 yılı '87 tarafından aşıldı. 1988'de de '87 aşıldı. Bu yılda, şimdiye kadar meydana gelen çarpışmaların çapı gerçekten büyüktür. İlk kez, bu derecede günboyu süren çarpışmalar meydana gelmektedir. Çarpışma alanlarına yüzlerce asker gönderilmesine rağmen, bunlar günboyu devam eden çatışmalar oldu.

M.A. Birand: *Bir üçgene sıkışmış gibi bir durumunuz var...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Hayır; üçgen değil. Botan bölgesi bizim için sadece bir bölgedir. Üçgen dediğiniz yer orası. Ancak çalışmalar var. Diğer bütün bölgeler de hemen hemen silahlı-silahsız temsilcilerine kavuşmuş durumdalar.

M.A. Birand: *Hayır; çünkü bir taraftan şöyle bir manzara var: Hem bölgede sıkışma, hem de mesela gece bir çobanın öldürülmesi, yani böyle meralara çok saldıran...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Yok. O bir görüştür...

M.A. Birand: *Doğrulaması olmayan...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Diyeceksiniz ki, orada bir daralma, tıkanma olmayacaktı. Meralara sıkışma, çok sarp yerlerde ancak barınabilme... O yönde bir seyir olmamakla birlikte grupların hareketi eskisinden daha az değil. Botan'daki durumu biraz izlemek gerekiyor. Hareket kabiliyetleri kesinlikle eskisinden daha fazla. 1985'teki hareket biçimimiz, bizim acemiliğimizden oldu. Devletin o zaman tedbirleri de az değildi. Daha fazlaydı. Bütün ordu aynı yoğunlukta çalışıyordu. Şimdi ben biliyorum ki; gruplar var, dağlarda durmuyorlar. Öyle yüksek dağlarda da değil. Çoğunun da yakın köyleri vardır. Köylerden çıkmıyorlar bile. Yanlış bir tutum oluyor. Yani grupların köylerin çok yakınında olması, bir köyle ilişkide olması, köylerde hareketin etkinliğinin artışı bambaşka bir olay.

M.A. Birand: *Yani şehir hedefiniz mi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Gerçi o tespitler yapılıyor. Şehirlere yönelik PKK ne oldu, ne yaptı, bu konuda gözlemleriniz var mı?

M.A. Birand: *Yani şehirde ben göremiyorum. Yani şimdi silahlı eylemle, silahsızı birbirinden ayıralım.*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bu silahlı gücün olduğu bir ortamda şehirler hep öyle kalabilir mi?

M.A. Birand: *Biraz güç görüyorum. Şehirlerdeki durumu bir operasyonda...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Hayır; ama bizim silahlı gücümüz daha yerleşmiş durumda. Onların müdahalesiyle şehirlerde de katılım oranı çok arttı. Yüzlerce savaşçı saflarımıza akmaktadır.

M.A. Birand: *Yani siz girebildiniz mi şehirlere?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Girilmiştir. Çok şehire her gün giriliyor da, daha önemli şeyler gelişemez mi; kitle potansiyeli, psikolojisi nasıl bu konuda; veya şunu diyorum: Devletin şehirlerdeki emniyet tedbirleri, önleyici gücü ne kadardır? Fazla değildir. Kitlemiz o kadar basit de değildir. Boyuneğmesi ne kadar kolaysa, bu işe katılması da o kadar kolaydır. Kaldı ki, kitleler bu konuda önemli bir potansiyel güçle de doludurlar. Devletin hakimiyetinin kırıldığı noktada mücadelemize daha yoğun olarak katılmaktadırlar. Yani, bu konuda güçlü olan taraf kitleleri de yanına almayı başarır. Bu durum ise, gelişmelerin yönünün bundan sonra nasıl olabileceğini ortaya çıkarmaktadır.

M.A. Birand: *Ama bir yerde ne oluyor; siz gelip, mesela gruplarınız bir yere müdahale ediyor veya vuruyor, sonra devlet gelince siz çekiliyorsunuz. Yani bu nereye gidecek, anlatabilir muyum?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bazı potansiyel gelişmelere ulaşmamız gerekiyor.

M.A. Birand: *Ne gibi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Gerek köylerde ve gerekse kentlerde potansiyel bir güve ulaşmamız gerekir. Biz gerçekten arzu ettiğimiz örgütlenmenin henüz gerisinde kalan bir aşamasındayız.

M.A. Birand: *Yani daha iyi örgütlenemediniz mi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Evet arzu edilene ulaşmış değiliz. Diğer bir şey de kitlelerin gelişen ilgisi örgütsüzdür.

M.A. Birand: *Yani gittikçe bu şekilde mi örgütleneceğinizi söylüyorsunuz?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Örgütlenmeye hizmet edebilir. Ama sadece o değil. Örgütlenmeyi geliştiren birçok tohum serpiliyor. Ona biraz bakmak gerekiyor. Kitlede çok büyük tartışma ve ilgi sözkonusdur, değil mi? Ona sonuç vermek gerekir. Bu tohum serpmeye benziyor. Şimdi burada bir yeşillik yok, fakat tohum serpilmiş. Biraz yağmurun, yağması, nemin olması tohumu yeşertecektir. Bugün bu konuda hem yağmur hem de tohumu yeşertecek nem mevcuttur. Kesin bir şekilde ortamın yeşermeye elverişli olduğunu söyleyebiliriz.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, M. Ali Birand'la

M.A. Birand: *Yani Türk güvenlik kuvvetlerini yenebileceğinizi, yenebilmeyi düşünüyor musunuz?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bu güçler çerçevesinde, Türk ordusunu sadece askeri yolla yenme konusunda öyle aşırı iddialarda bulunmak yerinde değildir. Yalnız bizim de şu anda Türk ordusunu hemen yeneceğiz diye bir iddiamız da yok. İki ordu karşı karşıya gelir, ya onlar kazanır, ya biz kazanırız. Bu, gelişmelerin ortaya çıkaracağı bir durum, baştan beri biz mücadele eden bir halk gerçeğine ulaşmayı hedefledik. Siyasal bir gücü olan ve bunu savaştıran bir halk gerçeğine ulaşmayı temel aldık. Şimdi bu amaçlarımıza ulaşıyoruz. Bugün Kürdistan'da ulusal sorunla ilgilenildiği, tartışıldığı kadar dünyanın bir başka ülkesinde ilgilenilmemektedir. Bir de gelişmeleri hep Türk ordusunu yenecek misiniz, yenemeyecek misiniz biçiminde kıyaslamamak gerekir. Ulusal sorunun Türkiye ortamına koyulması bir orduyu yenmekten de önemlidir.

M.A. Birand: *Yani şunu mu diyorsunuz; bizim amacımız Türk ordusunu zaten yenemeyiz, amacımız da o değil?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Hayır, hayır. Başlangıcında, Türk ordusunu püskürtelim, atalım demek, bizim sadece gruplarımızın eylemini vurgular. Ama bu konuda her gün artan sayıda siyasal gelişmeler var. Geneli etkilediği gibi, silahlı mücadeleyi de etkiliyor. Silahlı mücadelenin iş yapma olasılığı yüksektir, bunun daha da gelişeceği açıktır. Kentte, köyde birçok alanda gelişip yaygınlaşır. Eğer Türkiye şöyle bir beklenti içindeyse bu, yanılgıdır: İşte, "ordu var, güçlüdür, bu orduyu kimse yenemez, PKK de istediği kadar öyle ordu kursun yenemez..." Hayır, böyle beklentiler yanlış. Bizim silahlı mücadeleden beklentimiz sadece bu değil. Bir defa o kadar çok sayıda asker vurma diye bir düşüncemiz baştan beri yoktur. İstesek bugünkünden daha fazlasını vurabiliriz. Başlangıçta böyle bir emir vermiş olsaydık binlerce asker ölürdü. Hatta arkadaşların asker vurmama biçiminde bir kuralları da vardı. Uzun süreli takip ediliyordu. "Eğer asker vurmak takipse, biz yüzlerce vurabiliriz" diyorlardı. Başlangıçta ve şimdi de öyledir. Yüzlerce askeri vurabiliriz. Aslında asker peşinde değildik, peşinde olduğumuz şeyler daha değişikti. Örgütleme yapmak; önümüzde gericiler varsa bunları, ordu birimlerini yönettiği için subayları vurma temelindeydi çalışmalarımız. Askeri, gerekirse kazanmak daha uygundur.

M.A. Birand: *Yani sizin konuşmanızdan şunu çıkarıyorum: Biz silahla vurarak, silahlı gücümüzü göstererek taraftarı arttıracağız diyorsunuz...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Silahlı propagandanın etkisi kesindir. Kürdistan'da silah tutkusunu biliyorsunuz. Bir gereksinmedir. Silah, güç, etkinlik kurmayı sağlar. Gerilla otorite kurmalıdır. Çok özgül bir işlevi vardır. Bunu genelleştirirsek, elbette silahlı bir grubun da çok etkileri var. Propaganda yapar, itibar toplar, güç toplar...

M.A. Birand: *Yani amacınız bir yerde silahlı birliklerle insanlardan taraftar toplamak mıdır?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Önemli bir gerekçedir. Bugün devlet bunu farkedince, "ben de size silah vereyim" diyor.

M.A. Birand: *Onu soracağım: Bir taraftan da sizin büyük baskınıza rağmen, korucu sayısı da gittikçe artıyor. Yani bu sizin için bir başarısızlık değil mi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bakın, koruculuk çok tehlikeli bir gelişmeyi 1985'te gösteriyordu. Şimdi devlet tüm gücünü seferber ediyor. Ancak sayı "12 bin kişi kadar" diyor, değil mi? 12 bin değil, bunun bir sene içinde 100.000'e tırmandırılması gerekiyordu. Eğer gerçekten devlet bula bula ancak bu kadar kişiyi bulabiliyorsa, muazzam bir etkisizlik içinde, muazzam bir tecrit, muazzam bir desteksiz ortam içindedir. 12 bin kişi nedir? 12 bin kişiyi nüfusa bağlarsak bu çok cuzi bir sayı. Üstelik çoğu korucu, hemen şöyle diyor: "Mecbur olduk, silah aldık, alıyoruz." Gerçekten yüzde yetmişbeşi bu şekilde aldı. "Zorlandık" diyorlar. Gazetelerde çok çıktı: Mesela, bütün Lice'de korucular geliyor, ağlıyorlar, bir yere toplanıyorlar. "Zor altında almışız. Kesin katkımız yoktur. Aman yapmayın, aman etmeyin" diyorlar. Koruculuğu gönüllülüğe vursak, gerçekten çok sınırlı bir sayı kalır. Hamidiye Alayları'nın bundan on kat daha fazla sayıda insanları vardı.

(...)

M.A. Birand: *Kaç yılda ne kadar mesafe almayı beklerdiniz? Çünkü sürekli böyle yürümez, yani daha on sene bu şekilde sürmez.*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Devlet için de aynı soru var, değil mi? Aynı sorular onlar için de geçerlidir. Onlar ne kadar bu işi sürdüreceklerini biliyorlar mı? Yani, bu görünüş biçimiyle ne kadar sürdürecekler. Başka türlü sürdürebilir mi?

Biz daha çok hedef vurararak, biraz da orduyu karşı karşıya getirdik. Kırk bin bin kişilik ordu gücünü Maval dağına çıkarıyor, her seferde intihar edenler, dökülenler, çoğunluktadır. Genelkurmay umarım bunları bir gün açıklar. Bir yaprak hışırtısı olduğu zaman her tarafı tarıyorlar; ertesi gün kalkıp bakıyorlar ki, eşek ölmüş, inek ölmüş... Bu paniklerinden birbirlerini bile vurdular. Siz de biliyorsunuz bunu. Bunlar doğru açıklansa sayı kesin yüzleri aşar. Karanlıkta "çıt" diye ses çıkıyor, sabaha kadar kurşunlar eksik olmuyor. Şimdi kaç tim birbiriyle çatışmış, yanlışlıkla kaç asker kaç askeri vurmuş?.. Herhalde bu çok daha yaygındır. Şimdi vuruyorlar dağlara, birlikler birbirlerinden kopuyorlar. "Çat" diye birisi bir şeyi çaktı mı, saatlerce çatışmalar devam ediyor. Şimdi biz bu konuda biraz daha akıllı olsak, birlikleri yanıltarak karşı karşıya getirme çok gelişebilir. Gerçi önleyebilirler de, ama bu durumları var. Savaşta bizim yol almamız için bu da bize çok güçlü bir avantaj sağlıyor.

M.A. Birand: *En büyük avantajınız bu mu?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bu çok avantaj sağlıyor. Diğer konularda da birçok avantajımız vardır. Bundan sonra da değişik avantajlar çıkacaktır. Ama, bunu tek başına bir avantaj gibi almamak gerekir. Bu sadece bir tanesidir. Daha önemli avantajlarımız da vardır. Bunları ne kadar öğrenmek isterdiniz, bilemiyorum.

M.A. Birand: *Halktan destek almazsanız, bunu sürdürebilir misiniz?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: İmkansız. PKK bir halk hareketi olmazsa, bu mücadeleyi sürdürmek imkansızdır. İşte, o zaman sizin dediğiniz yalnız yaşama ortaya çıkar ki bu çok önemli bir noktadır. Yani eğer halk da bizi yalnız bıraksaydı, bir gün bile yaşamamız mümkün olmazdı. Burada halkın büyük desteğini farketmek gerekir. Çok candan, çok güçlü bir destek. Bir de militan yapının direnme durumu gözönüne getirilirse, bunlar bize kırk tane devletin yapacağı destekten daha da az olanak sunmuyor. Halkın desteği çok önemli bir olaydır. Biz halkımızın gücünü daha fazla görebiliriz. Çünkü; Kürdistan halkının dışa karşı bir illegal durumu vardır. Sizinle konuştuklarında içindekini kesinlikle dışa vermez. Bu konuda da yanılmıyorum. Çok iyi biliyorum, kesinlikle bu konuda böylesi bir politikanın sahibidir.

M.A. Birand: *Ne bileyim, mesela kurtarılmış bölgeniz var mı? Düşünüyor musunuz? Aşiretlerle ilişkileriniz ne durumdadır?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Şimdi aktüel gelişmelerin yönüne bakıldığında, evet '88 için önemli bir dönemeç olduğunu ben de kabul ediyorum.

M.A. Birand: *Bu yıl bir kere, ne bakımdan önemli bir dönemeçtir?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Eğer biz taktiğimizi yürütme imkanı bulamazsak, tabii kitlenin beklentileri de ters tepebilir. Bu durum da bir daralmaya götürür. Bu konuda sizler gelişmelerin gerçek boyutlarını bilmiyorsunuz. Yani hareket eskiye göre, geri düşmemenin tedbirlerini aldı. Bu senenin tedbirleri 1987'ye oranla kesin geri düşmeyecek biçimde düzenlenmiştir.

M.A. Birand: *Neye göre bunu karşılaştırıyorsunuz? Yani eylem sayısına göre mi; kıstas ne?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Tedbirler var; çünkü hareketin birikimi bir defa bunu mümkün kılıyor. Yani oluşmuş destekler var. Mesela hiçbir bölgede savaşçı güç tasfiye olmadı. Kayıplar verildi ama, tasfiye olmadı. Kitlenin desteğinde hiçbir zaman azalma olmadı. Kentler devreye giriyor. Bir yurtdışındaki emekçilerin desteğinde gerileme yok. Kadrolarda bir yetkinleşme, pişme var. Siyasal ilişkilerde giderek PKK'yi daha bir ciddiye alma durumu var. Şimdi bütün bunlar çok açık ki, durumu bizim için geriye doğru değil, kesin bir şekilde ve çok güçlü bir temelde doğru götürmenin işaretleridir. Devletin değerlendirmelerinde de bu durum böyle ele alınıyor. Yani tümü ile artık taktiklerin çatışmasına bağlı. Yalnız devlet alacağı tedbirleri almış. Yapacağını yapıyor. Mesele, bence bizim yapıp-yapmayacağımıza bağlıdır. Devlet aslında bir savaşçı taraf olarak, elinden geleni yapmıştır. Daha fazlası bana son derece lüks ve çok anlamsız da geliyor. Diyor ya, bu çizginin uygulama gücü biraz kendisine bağlı, çizginin uygulama gücünü biz kendimiz ilerletirsek, savaşı geliştirebiliriz. O da bize bağlıdır. İnanır mısınız, devletin engellemesini ben yüzde beş bile görmüyorum. Kesinlikle ve yüzde doksanbeş bizim durumumuza bağlı, yani iç eğitimden tutalım, taktik önderliği hakim kılmaya kadar bize bağlıdır. Dolayısıyla bir geriye düşme olmamakla birlikte ileriye açılımı da sadece devletin tedbirlerine bağlamak yerine, diyebilirsiniz, Partiniz bu kapsamlı gelişmeleri yetkince örgütleyebilecek mi? Yurtdışında, yurtiçinde bu görevlere hakim olabilecek kadrolarınız çıkabilecek mi? Bu yeteneği gösterebilecek misiniz? Bu daha çok belirleyicidir. Tüm gücümüzle bunu yapmaya çalışıyoruz.

(...)

M.A. Birand: *Tamam, ama bugün bir mücadele sırasında dahi, bir İran-Irak Kürdüyle, bir Türk Kürdü birleşmediği, anlaşamadığı bir dönemde geniş bir federasyonu düşünmek?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Hayır, hayır. Daha kolayı var; örneğin, bir Güney Kürdistan, Irak'la bunu daha kolay yapabilir. İran'dakiler de İran'la bunu daha kolay yapabilir.

M.A. Birand: *Herkes kendi...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: O daha kolay gerçekleşebilir. Ama bu, Kürtler arasında elbette daha yaygın ilişkilere yol açar. Şimdi daha da fazla; diyelim bir halk veya bir demokrasi akımı gelişir ve bu bir Avrupa birliğini, bir Sovyet federasyonunu, bir Yugoslavya'yı ve bir İsviçre'yi gözönüne getirir. Arap Birliği, Afrika Birliği de vardır. Niye Ortadoğu'da böyle bir şey gelişmesin; değil mi? O kadar birbirine yakın, içiçe geçmiş halkların, ulusal, toplumsal gelişmelerine en uygun bir araç böylesi bir siyasal sistem olabilir. Şimdi kaldı ki, bu sınırların oluşumunda pek de halkların çıkarları, ulusal bağımsızlık çıkarları bile fazla gözönüne getirilmemiştir. Bu konuda tarihe bakmak gerekir. Türkler sürekli, "İşte Kürtler burada federatif bir devlet kurarlarsa, benim sonum gelir" diyorlar, değil mi? Son tahlilde ortaya ne çıkıyor? Bu yönlü sürekli bir politikası var. Sürekli peşinde koştuğu bu politikasında şimdi ufacık bir delik çıkıyor; "vah bütün canavarlar birleşelim, yiyelim bunu" diyor. Bunun ahlak adına fazla savunulacak bir yönü yok. Neden TC, oluşturduğu sistemden ufacık bir delik açılınca bu kadar rahatsızlık duyuyor. Bilirsiniz bazıları Türkiye'nin desteğini, himayesini aramaya kadar gidiyorlar. Şimdi Türkiye ne istiyor peki? Belki de onlar daha fazla petrol üzerinde hak tanımışlar, belki de o sözü vermişler. Böyle şeye yatkındırlar. Diyelim Türkiye hala niye bağnazlık ediyor! Burada son

"... Bu, tohum serpmeye benziyor. Şimdi burada bir yeşillik yok, fakat tohum serpilmiş. Biraz yağmurun, yağması, nemin olması tohumu yeşertecektir. Bugün bu konuda hem yağmur hem de tohumu yeşertecek nem mevcuttur. Kesin bir şekilde ortamın yeşermeye elverişli olduğunu söyleyebiliriz..."

derece bağnaz, yine körce bir yaklaşım var. Diyor ki, "ben şunu düşünüyorum, suçlarım büyük, aslında ben çok sert bir politikayı uyguladım, Kürtlerin ağzı açılmış, benim işlediğim suçları, günahları görürlerse, bunlar vahşidir, beni mahveder." Bu yaklaşımın kendisinde fazla politik çözümleyici yol yok. Bir gün bunlar gözönüne getirilir. Kaldı ki, benim de en çok üzerinde durduğum nokta: Güney Kürdistanlılar olmadan da, hatta onlara rağmen de, bizzat yanıbaşımızdaki milyonların gözünü açtık, direnişi geliştirdik. Bunlarla denemek istediler, görüşmeler yaptılar, başaramadılar. Özal'ın şöyle bir sözü vardı: "Yahu, bunlar bize söz verdiler, önleyeceklerdi. Demek ki, bir şeyler hazmetmedi; yoksa adamlar isyan halindedir" diyordu. Şimdi şunu kanıtladık. Yani onun orada işlediği otonomi çıkarı içindir. Hareketlenme açısından yanıbaşındaki milyonlarca insanın geldiği bir zemin var.

(...)

M.A. Birand: *Bizde adı yok. Gerekse sizin bu söylediklerinizle ortadaki yaklaşım veyahut bilinen şey çelişir. Yani sizler daha çok Türkiye'den toprak parçası alıp kendi devletini orada kurmaya çalışansınız...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Benim önderlik ettiğim eylemi bu kadar sığ ele almak, tam o köylü kafalıların işidir. Örneğin birdenbire parçaladık, bunun üzerine hemen bir devlet kurduk. Bir defa yaklaşım bu kadar sığ, bu kadar hayalci olamaz. Yani ortada bizim yüzde doksandokuz dokunduğumuz başka şeyler var. Şimdi sanıyorlar ki, biz bir devlet olsun da nasıl olursa olsun diyoruz. Türkiye'de öyle bir gelenek var; "bir devletimiz olsun da, nasıl olursa olsun." M. Kemal'in devlet deneyiminde de bu var: "Türk devleti olsun da, nasıl olursa olsun" imajı güçlüdür. Türk nüfusu bir tehlike içinde olursa, onu koruyacak tek organ devlettir imajı yansıtılmıştır. Bunun için devletçilik müthiş gelişmiştir; "devletin olsun da, nasıl olursa olsun" yaklaşımı egemendir. Ben bunu bilmiyor değilim. Devleti korumak milliyeti ve kültürünü değiştirir. Devlet önemli bir olay. Fakat devlet her şey demek değildir ve bir de "nasıl olursa olsun, bir devlet" benim idealim değildir. Devletin biçimleri kadar muhtevası da çok önemlidir. Şimdi bunlar önemli, siz bu soruları geliştirmelisiniz. Bu sorular düşünceye yol açar, düşünme de bazı çözümlere göster gedir. Ve bunlar çok önemli sorunlardır. 15 milyonu aşkın insan var, bunlar doğru dürüst bir sömürge rejimi altına bile alınmış değildir. Bölge valiliği, özel yönetimin başı Kozakçıoğlu'nun uygulamalarını belki gördünüz. Ne kadar sizi memnun etti, bilemiyorum. Bakın, polis kafası gerçekten ne gibi sonuçlar almak istiyor? Şimdi, birtakım tedbirler alıyorlar, şöyle diyor; "İşte silahlar alıyoruz. İnsan vuruyoruz, değdi mi yapışıyor, içinde patlıyor." "Tamam der, al alabileceğin kadar." Ne edecek? Bütün gücünü buna verir. Yani burjuva anlamda bir savaş yürütülse bile, bu kadar çağdışılığa düşülmez. Bu konuda devlet zayıftır. Böyle çağdışı yöntemler ile ne yapmak istiyor?

Birçok çevre, en başta da özel yönetim bizim zor durumda olduğumuzu iddia ediyor. Yine, bazıları bizim her an biteceğimizi, bitmek üzere olduğumuzu sanıyor. Ben bilakis, bu konuda devletin durumununun çok zayıf olduğunu görüyorum.

M.A. Birand: *Ne zaman siz?..*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Kesinlikle siz bu durumda yeneceğinizi iddia edemezsiniz. Kendisine saygısını yitirmemiş bir Türk yöneticisi hiçbir zaman bu durumla iftihar edemez. Ve öyle PKK'nin "teröristliğine, ayrımcılığına" bel bağlayarak da keyfini rahat çatamaz. Bugün bizim mücadelemiz gerçek sorunların neler olduğunu gözönüne getirdi. Bu konuda çabalarımız ilerde daha da yoğunca olacaktır.

Şimdi şu söylenebilir: Gerçekten yürekli ve dürüst olan Türk yöneticileri bu konuda duyarlı olamazlar mı? Bu sorunlara karşı ilgi duyamazlar mıydı?

Bugün özel savaş yöneticileri, 15 milyonu aşkın Kürt nüfusunu katlederek, bitirmekten bahsediyorlar. Bu konuda da iddialı görünüyor. Böyle bastırma, katletme yöntemi ile ne kadar ilerleyecekler. Bu kadar nüfusu tutuklamak, katletmek başarılabilinir mi?

Bu çağda böylesi bir katliam gerçekleştirmek güçtür. Rejim bugün kendi halkına bile bir şey vermiyor. Bir yığın insanı ortaya atmış ve bunları dilediği gibi kullanıyor. Bu insanların öğrenmesine, başını kaldırmasına bile fırsat tanımıyor. Oysa bu insanların sırtında Türkiye'de işler yapılıyor. Çile çeken kesim bunlardır.

Yine bizim halkımıza da hiçbir hak tanınmıyor. Hatta bastırılarak, ulusal kimliklerine sahip çıkışları bile engellenmek isteniyor. Toplum adeta, kimliğine sahip çıkamayacak kadar korkak bir hale getirilmek isteniyor. Öyle ki, kimliğinden bahsetmesi bile engellenmek isteniyor.

M.A. Birand: *Bu insanların kimliğine kavuşması, olumlu bir duruma gelmesi, sizin için kazanmak anlamına mı gelir? Yani kazanmak nedir sizin için?*

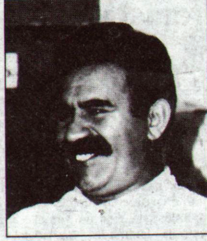
PKK G.S. A. ÖCALAN: Elbette, insanlar yaşadığı topraklar üzerinde en coşkulu bir tarzda maddi-manevi alanda yaşamını gerçekten kazanırsa olumludur. Bizim için devrim, devlet ve insanlık da bu gelişmenin yaratılmasına bağlıdır.

M.A. Birand: *Yani o zaman ben mücadeleyi kazandım mı demektir?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bir anlamda yeni bir uyanışın, ilerlemenin temelini atıyoruz.

M.A. Birand: *Toprak değil yani?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Şimdi dediğim gibi, toprak sorunu, şu anlamda ifade edilir. Bu insanlara kendi kaderlerini özgürce tayin sahası gerekli. Ondan önce, dediğim gibi, bunun için büyük insan faktörünün, bilincinin, yüreğinin ayaklandırılması gerekir ve "illa Türklerden ayrılacağız" gibi bir düşünceyle yola çıkılmıyor. Dikkat edilirse, bizim baştan beri sorunu koyuşumuzda, kesin bir ayrıcalık olayı ile bu işe girişilmemiştir. Hayır, yazılar değerlendirilirse, yüzde doksanı aşkın içerik; sosyal ilişkiler, ekonomik ilişkiler, siyasal ilişkilerde bir canlanma bir ivme var. Daha çok bunlar hakim değil midir? Yani siz bu sonuca varabilirdiniz. Gerçekten Türk yazarları niye bu sonuca yaklaşmıyorlar? Dünyayı inceliyorlar, küçük halkların pratiklerini inceliyorlar. Bu kadar tarihsel, kendilerini yakınen ilgilendiren bir olay var; bunu da incelemek gerekir. Hiçbir şey yapamıyor, Parti kuramıyor, mücadele edemiyorsanız, inceleme cesaretini göstereceksiniz. Ben sırf bunun için eylemi yüz kat daha geliştirmeyi düşünüyorum. Yani asker sopasıyla bu işin halledilemeyeceğini belirtmeliyim. Çünkü çok ciddi bir ahlaki meseledir. Bu çok önemli. Çoğu öyle sanır ki; "PKK'nin düşünceyle, fikirle ilişkisi yok, yalnız silahlı biçimde terör yapar." Televizyon ve basında verilen görüntü de bu. Hayır, alakası yok, bizim günlük olarak burada oluşturmak istediğimiz ilişkiler çok farklı durumların olduğunu ortaya koyar. Sorunu ortaya çıkarma gücünü gösterdiğimiz için büyük memnuniyet duyulması gerekirdi. Bir de derin bir korkudan kurtulunuyor. Nedir bu? "Yahu, bunlar bir gün başkaldırırsa" endişesi kalkıyor. Bugün oyun oynamak isteyenler de ortaya çıktı. Bunlar gelişmelere kötü bir biçimde yaklaşıyorlar Olumlu yaklaşımlar önemlidir, geliştirilmesi gerekir. Nedir bunlar? Başkalarının fazla müdahale etmediği, kendi özgür bilinciyle insanın soruna sahip çıktığı ve fazla sopaları, silahları konuşturmadığı, bir çözüme cesaret etmektir. Söyleyeyim; bunu devlet büyükleri yapmalı demiyorum. Hayır, onlardan fazla şeyler beklemeyeceğiz. Biz bu işleri halkla, halklarla yapıyoruz. Bu işe daha çok nereden bakmak gerekiyor? Ama diyeceksiniz halktır, onun demokrasi kültürü ne halde? Kendi kaderini seçmede, Türk halkı da belki bizden daha az şartlandırılmış bir durumu yaşıyor.

"... Bu gençlik, kesinlikle bu maraton sonsuza kadar da devam etse bunda varım anlamındadır. Bu kendi sorumluluğum altında devam edecektir. Bunu kesinlikle başarabilecek gücüm vardır. Ne kayıplar, ne döneklik, ne de çok körce bir zorbalık bunu durdurabilir. Kanıt; çok sınırlı olanaklardan neler yaratıldı... Tek bir sopamız olmadığı durumdan bugün nereye geldik..."

M.A. Birand: *Bir yerde özetlemek gerekirse, şöyle bir görüntü çıkıyor ortaya. Yanılıyor muyum bilmem. Yani, diyorsunuz ki, "benim hedefim, kazanmaktan anladığım şey, Türkiye'den bir bölüm toprağı alıp, orada devlet kurup onun başına geçmek falan değil. Ben, yaptığım bu mücadelede, Kürt halkının temel haklarının verilmesi, onlara insan gibi muamele edilmesi, onların belirli düzeyde, herkesin hakkı olan hakkını..." O mu?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bağımsızlık olayını, dikkat ederseniz çok kapsamlı ele aldık.

M.A. Birand: *Evet...*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Bir sosyalizmin bağımsızlık anlayışı, bir Batı sistemi içindeki bağımsızlık yaklaşımı, bütün bunlara yerinde değer biçtik. Bunları yerli yerine koyduk ve bağımsızlık anlayışımızı belirttik. Yine, Ortadoğu'daki ilişkilerde, bağımsızlık konusundaki hassasiyeti koyduk. Siz buna "çok büyük yalnızlık" dediniz, değil mi? Ben öyle dar ele almam. Bazı değerlerin kendimizde incelenmesini epey koyduk. Bu zenginlik ve güçlenmeyi yaratıyor. Bağımsızlık olayını dar bir çerçeveye sıkıştırmamak gerekir. Daha önce de belirttim, bir devlet olsun da nasıl bir devlet olursa olsun gibi bir anlayışımız yok. Temel aldığımız, halkımızın çıkarlarıdır. Şimdi tarafların durumları çok ciddi Türklerin konumları ele alınarak incelendiğinde konumlarının çok ciddi olduğu görülecektir. Sahipsizliklerinden öteye, çok kötü bir durumda bırakılmışlardır. Kürtler ise, böylesi bir duruma razı edilmişler. Buna onay vermiş demeyeceğim, meşru görmüş de demeyeceğim, ama o konuma getirilmişlerdir. Türkler de bu sorun karşısında o kadar çağdışı bir konumda kendilerini tutuyorlar ki, meseleyi halledelim adı altında, aslında her türlü tehlikeye açık bir yaklaşımı taşıyorlar. (...)

M.A. Birand: *Bir yerde çıkış yolu nedir? Sizin silahlı eyleminizi sürdürmenizin anlamı nedir? Daha ne kadar gider?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Yine, kesinlikle yalnız başına bize bağlı değildir. Benim için, "şöyle vuruldu, böyle yaptı" türünden şeyler deniliyor. Ama görüyorsun ki sağlamım ve çok gencim. Sanıyorum siz de bunu başta söylediniz. Bu gençlik, kesinlikle bu maraton sonsuza kadar da devam etse bunda varım anlamındadır. Bu kendi sorumluluğum altında devam edecektir. Bunu kesinlikle başarabilecek gücüm vardır. Ne kayıplar, ne döneklik, ne de çok körce bir zorbalık bunu durdurabilir. Kanıt; çok sınırlı olanaklardan neler yaratıldı... Tek bir sopamız olmadığı durumdan bugün nereye geldik. Bu çok şeyi açıklar... Sorunların çözülüş durumuna göre, özellikle politikanın gücüne inanarak, politikanın yüceltici, birçok sorunun çözümünde esas alınması gereken bir metod olduğunu bilerek hareket etmeli. Türkiye halkı da bizim bu yaklaşımımıza gerekli karşılığı vermelidir. Bunların içinde de sağlam politikacılar çıkmalı, politikanın bir yücelik sanatı olduğu kabul edilmeli, sorunlara gerçekten politik yaklaşılmalı. Böyle yaklaşılırsa, biz de kesinlikle karşılık veririz. Ve bu iyi bir sonuçlanış, çözümleniş olabilir.

(...)

M.A. Birand: *Türkiye'deki duruma, sorunlara baktıkça ipin üzerine veya kılıcın üzerine yürürken, zaman zaman başaramıyoruz diye düşündüğünüz oluyor mu?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Kesinlikle böylesi bir duygu içerisine girmedim.

M.A. Birand: *Hiç girmediniz mi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Yok.

M.A. Birand: *Hiç mi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Böylesi bir durum içerisine girmediğimi kesin olarak belirtebilirim. Tam tersine, karşımıza engeller çıktıkça bizde bir celallenme gelişir. Bize dıştan dayatılan engeller karşısında, bende bir büyüklüğü, yiğitliği sergileme durumu gelişir. Bütün bunlarla da ayakta kalmayı başardık. Böylesi bir gelişmeyi yaratmayı, sorunların üzerine yürüme gücüne borçluyuz. Yoksa tek yönlü kalınır. Gerek iç ve gerekse dış engeller ne kadar anlamsız biçimlere bürünürse kişideki büyüme de o oranda gelişir. Büyük mücadele de buradan ortaya çıkar ve gelişir. Son yıllarda içten ve dıştan gelen muazzam dayatmalar bende çok güçlü bir direnme imkanı ortaya çıkardı. Bu tür dayatmalar bundan sonra da olacaktır. Fakat bütün bunlara karşılık verdiğimi söyleyebilirim.

M.A. Birand: *Hiç karamsarlığa düşmediniz mi?*

PKK G.S. A. ÖCALAN: Yok. Gerekli karşılığı verebilme olayını yaratabildik. Öyle işleri bırakma olmadı. Bugünü kurtarmanın bile büyük çabaları ve hesapları içinde olduk. Hani şöyle bir söz vardır: "Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi geniş düşün, yarın ölecekmişsin gibi bugünü kurtar." Ben de ölmeme ile birlikte yarın ölecekmişim gibi çalışıyorum. Bütün çalışmalarımda ve tedbirliğimde bu vardır. Yarın son olabilir, uzun süre yaşama durumu da var. İşte, bu konuda zor olanı başarmak, bizi ilerleten bir husustur da.

PKK ZİNDAN DİRENİŞİNDE 10. YIL

14 Temmuz Direnişi ve Bunu Ortaya Çıkaran Gelişmeler

"...14 TEMMUZ, ... BİZ SAVAŞ ESİRLERİNİN, ÜLKE İNSANLARININ, PARTİLİ SAVAŞÇILARIN DİRİLİŞ RUHU VE BAYRAĞI OLMUŞTUR"

Muzaffer AYATA

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Her şeyi bitirdim, artık istediğimi yaparım rahatlığı içinde olan düşmanın suratına hiç ummadığı, beklemediği bir anda halkımızın ve Partimizin güçlü bir şamarı olarak indi. Sarsılan düşman, direnişin patlak vermesini engellemek, önlemek ve sindirmek için can havliyle saldırıyordu. Bu daracık alanda halk gerçekliğimizle sömürgeci-barbar güç arasında binlerce yıllık tarihin hesaplaşması gerçekleşiyordu. Düşman bizi kişiliksizleştirip ihanet ettirerek Diyarbakır'dan ülke sathına ihaneti yaymak, PKK'nin tarihsel çıkışını boğmak, Kürdistan halkını tarihe gömmek hesabındaydı. Kürdistan halkının kahraman evlatları, düşmanın bu hesaplarının bilincinden hareket ederek onun tarihsel niyetlerinin aracı olmak yerine, direnişin ve başkaldırının sembolü olma, ulusal kurtuluşun ve bağımsızlığın umudu olma yolunu seçtiler. Peşpeşe ölümü ülkemizin topraklarına düşen iyinin, güzelin, ilerinin, geleceğin tohumu oldular.

Daha önceleri savunma aşamasında eylem konulması şeklindeki düşünce, doğal olarak bu gelişmeler sonucu ileri alınmak zorundaydı. Artık esas savunma beklenmeyecek, yaptırılan itiraf ve saldırılara karşı ana gruplarda cevap verildikten sonra son grup olan Urfa grubunda eylem başlatılacaktı. Ki eylemin biçimi belirlenmiş, ölüm orucu şeklinde kararlaştırılmıştı. Başlatılan bu saldırı ve itiraf furyası günlerinde mahkeme salonları tam bir areneya dönüşmüştü. Düşman istediği şekilde hazırlattığı ifadelerle, ruhunu satmış bu hainlerle, zayıf unsurları Partiye ve halka karşı konuşturuyor, saatler boyu, günler boyu konuşma süresi tanıyordu. Bu saldırılara karşı söz istediğimizde mahkeme, ya söz vermiyor, ya oyalıyor, ya da söz vermek zorunda kaldığında konuşmayı kesiyor, bağırıp çağırıyor, tehdite başvuruyor, salondan dışarı atıyordu. Buna rağmen salonlar yalın kılıçların çekilip vuruştuğu yerlerdi. Salonda başımıza gelebilecek her türlü belayı unutuyor, gözümüz Partiyi ve davayı savunmaktan başka bir şeyi görmüyordu. Ne yazık ki hainlerin tüm saldırıları basında işlenirken, aleyhimizde kamuoyu oluşturulurken, bizim savunmalarımıza, **verdiğimiz cevaplara yer verilmiyordu.** Öyle ki bazı hainlerin, örneğin Yıldırım Merkit'in ihanetini mahkemede Partiye saldırma şeklinde açığa vurduğu gün, yetkililer, salona yabancı basından muhabirler getirmiş, Yıldırım Merkit onlara dinletirilmiş; bu saldırılara cevap için söz isteyen Hayri'ye tüm ısrarlarına rağmen söz hakkı verilmemişti.

Hazırlanan tüm itiraflar okunduktan ve meydan tümüyle düşmana bırakılmadıktan sonra, tasarlandığı gibi Urfa grubunda eylem başlatıldı. Bu denli yoğun itirafa zorlama, itiraf yaptırma, basın ve TRT'de aleyhimizde kampanya yürütülmesi, arkadaşların ölümü kucaklamaları; bu işin artık böyle gitmeyeceği düşmana da, mahkemelere de kendisini hissettirmişti. Onlar da bunun beklentisi içerisindeydiler. Urfa grubunda 14 Temmuz'dan önceki 2-3 duruşmada Hayri söz istediği halde söz hakkı verilmedi; konuşturulmadı. Celsenin biteceği 14 Temmuz günü Hayri söz istemiş, mahkeme heyeti görmezlikten gelerek celseyi kapatmaya çalışmış, ancak Hayri'nin müdahale etmesiyle söz hakkı vermek zorunda kalmıştı. Duruşma yargıcı, *"Celseyi kapatıyoruz, kısa kes"* diyerek kürsüye çağırdı. Hayri cezaevindeki vahşeti özetleyerek, savunma hakkımızın tamamen ortadan kaldırıldığını, PKK'ye yönelik komploya değinerek, herkese zorla itiraf yaptırılmaya çalışıldığını, okunan itirafların bunun ürünü olduğunu, bu konuda her yolun mübah görüldüğünü, kendisinin dahi hücrede yazı yazarken koğuşlardan getirilen arkadaşlara gösterilerek "itiraf yazdığı" şeklinde lanse edildiğini, tüm bu vahşet ve PKK'ye yönelik komployu protesto etmek için ölüm orucuna başlayacağını söyleyerek; devamla, ***"Bu benim son duruşmam olacaktır. PKK saflarında Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi için yıllarca mücadele verdim. Kişisel hiçbir beklenti ve hesabım olmadı. Daha fazlasını yapamadığım için mezar taşıma 'Bu adam halkına karşı borçlu gitti' diye yazın"*** dedi. Ayrıca o gün büyük bir uzak görüşlülükle söylediği ve bugün daha çok güncelleşen, bazı ruhsuz, satılmışların üstüne atlamaya hazırlandığı otonomi, özerklik gibi ulusal kurtuluş mücadelesine ihanet ve onu satma telkilesine parmak basarak, yalnız dünü değil, bugünü de büyük bir öngörüyle görebildiğini gösteriyordu. Hayri son söz olarak, ***"Kürdistan bağımsızlık ve ulusal kurtuluş mücadelesinden yana olan her güç ve kuruluşun, kurtuluşun silahlı mücadeleden geçtiğini bilmesi ve silaha sarılması"*** isteğiyle sözlerini noktaladı.

Duruşmalar boyunca mahkeme heyeti Hayri'yi çok iyi tanımıştı. Onun varlığına tahammül edemezken, güçlü ve ezici kişiliği karşısında saygılı, ölçülü olmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı. Hayri'nin şakasının olmadığını, kararından dönüşünün ve eylemi bırakmasının, artık bu kadar olup bittikten sonra sözkonusu olamayacağını çok iyi kestirebiliyorlardı. Hayri'nin konuşmasından sonra duruşma yargıcı, *"Ölüm orucuna başlamana gerek yok, savunma olanağının yaratılabilmesi için ilgili yerlere yazılı bildirimde bulunacağız"* dedi. Hayret! Daha düne kadar *"Bu sorunlar bizi ilgilendirmez, sizinle idare arasında idari bir sorundur"* diyen mahkeme heyeti, savunma olanağının yaratılması için girişimde bulunacağını söylüyordu. Bunu onlara söyleten içine girmiş oldukları çıkmaz ve karşılarındaki büyük kararlılık ve sarsılmaz iradeydi. Hayri'nin cevabı ise, *"Bu konuyu size defalarca bildirdik. Ne dikkate alındı, ne de değişen bir şey oldu. Böyle bir girişiminizden memnunluk duyarım. Ancak bir şeyin değişeceğine inanmıyorum ve kararımı değiştirmeyeceğim"* oldu. Hayri'nin ardından Kemal PİR de söz istedi. Artık bent yıkılmıştı. Mahkeme heyeti bu işin Hayri'yle sınırlı kalmayacağını, ama gizli tutmanın da mümkün olmayacağını anlamıştı. Yine de Kemal'e söz vermek istemedi: *"Ne söyleyeceksin, söyleneceklerl Hayri söyledi"* dedi. Kemal de, *"Onun dışında söyleyeceklerim var"* dedi. Mahkeme söz vermeyince yerinde, ***"Bugüne kadar kalmamalıydık*** (önceki şehit arkadaşları kastederek), ***önce biz ölmeliydik"*** deyip kendisinin de ölüm orucuna başlayacağını açıkladı. Kemal diğer arkadaşların kendisinden önce ölmelerini bir türlü içine sindiremedi, kabullenemedi. Bu adımda da en önde olmak istiyordu. Bunun kızgınlığını hep açığa vuruyordu.

Yaşamının baharında halkımızın ve Partimizin direnişçiliğinin, iyiye ve güzele tutkusunun sembolü, militan savaşçı kişiliğiyle Ali ÇİÇEK yerinden fırlayarak kürsüye gitti. Yer almış olduğu eylemleri açıklayıp ölüm orucuna başlayacağını, öleceğini belirtti. Üç arkadaşın daha katılımıyla 6 kişiyle tarihi büyük **14 TEMMUZ ÖLÜM ORUCU,** yukarıda belirtilen koşulların ürünü olarak bu şekilde başladı. Ölüm orucunun açıklanması arkadaşlarda büyük bir heyecan yaratmıştı. Beklenen adım atılmıştı. Mahkeme dönüşü ölüm orucunun başladığını duyunca Akif YILMAZ da ölüm orucuna katıldı.

Ölüm orucuna katılan arkadaşlarımız kitleden tecrit edilerek 35'in karşısındaki 36. koğuşa (hücrelere) götürüldüler. Orada tutulan bir grup veremli ve gözaltından gelen arkadaşları ordan aldılar. Bu arkadaşlar üst üç kata, birbirinden uzak hücrelere yerleştirildiler. Birinci kata ise onlar arasındaki konuşmaları idareye aktarmak için Kurmanci ve Zazaca bilen Mehmet Celal Bucak'ın adamlarından, idarenin uşağı birisini yerleştirmişlerdi.

Aylardan beri tecritlik ve konuşma yasağından ötürü konuşup sohbet edemeyen bu arkadaşlar, günlerce bol bol sohbet edip bunun tadını çıkararak bildikleri, sevdikleri türküleri söylediler. Hayri'nin, Kemal'in coşkunluğuna diyecek yoktu. İnsanlık ve tarih, kutsal **değerler ve halka bağlılık yolunda ölüme böylesi sevdalı kahramanlara çok az tanık olmuştur.** Kemal gür ve coşkulu sesiyle her gün her saat ölüme yaklaşırken, *"Oh be direnişin allahı varmış"* deyip duygularını açığa vuruyordu.

Birkaç gün sonra eyleme katılan başka arkadaşlar da oldu. Düşman, direnişi hiç muhatap almıyor havasını sürdürüyordu. Ama eylemin cezaevinde estirdiği bir hava vardı. İdare işkence ve vahşeti kısmen yumuşatmış, tutsaklara normale yakın yemek vs. vermeye başlamıştı. Bunun nedeni ise kitledeki olası patlamayı engellemek temkinliliğiydi. Direnişteki arkadaşlara yetkililerin uğradığı yoktu. Eylemi kırmakla görevlendirilen ve en çok uğraşan cezaevi doktoru Orhan Özcanlı'ydı. Arkadaşlara ilk birkaç gün, içmek için su verilmemişti. Yaz sıcağında eylemi kırmak için susuz bırakılmışlardı. Daha sonraları ise plastik bidonlardan su verilmiş; gün boyu değiştirilmeyen pis ve sıcak sular içiliyordu. Fareler hücrede cirit attıklarından bidonların içine düşüyor; onlar da aynı suyu kullanıyorlardı.

Hücrelerin en çekilmez yanı ise, ortalıkta cirit atan yüzlerce farenin varlığı ve onların ağır kokusunun hücreye sinmesiydi. Öyle ağır ve bunaltıcı bir kokuydu ki, insanı sersemleten ve tiksindiren cinsten bir şeydi. Sudan bile tiksinilir olunmuştu. Düşman, ölüme doğru yol alan bu insanlara sigara dahi vermiyordu. Kir, pas içinde taş gibi, kokuşmuş bir döşek altlarına verilmişti. Hayri'ye döşek dahi verilmemiş; beton üzerine serdiği battaniyede yatıyordu. Sivrisinekler vızıldayıp yılan gibi sokuyorlardı. Düşmanın, eylemi kırma çabaları ve bütün bu olumsuz koşullar, arkadaşların kararlılık ve moral gücünü zerre kadar etkilemiyordu. Erişilmez bir kararlılık ve moralle yüklüydüler.

Eylemin 20. gününden sonra, idare gelerek, ne istediklerini yazıp vermelerini istedi. Hayri ortak bir yazı hazırlayarak, vahşete son verilmesini, hakkımız olan savunma olanağının yaratılmasını, doğal ihtiyaçlarımızın baskı ve işkence unsuru olarak kullanılmamasını, zora dayalı emir-komuta ilişkisine son verilmesini, avukat ve ailelerle görüşme hakkının tanınmasını vs. şeklindeki temel talepleri bildirdi. Düşman bir daha uğramadı.

Bol sohbetli, coşkulu günler birbirini izliyordu. Vücudun biyolojik faaliyeti giderek ağırlaşmasına, bedenin günbegün erimesine rağmen onun içindeki cevher, inanç, azim ve halka adanmışlığın kalesi dimdik ayaktaydı.

Düşman, eylemi ciddiye almıyormuş havasını vermesine rağmen büyük bir tedirginlik ve beklenti içindeydi. Eylemin 40. gününde düşman bu suskunluğuna son vermek zorunda kaldı. İşkenceci başı Esat Oktay ses yayın cihazından, birkaç kendini bilmezin açlık grevine gittiğini ama gizlice yemek yediklerini, onları kendi kurallarına uyduracaklarını, bu davranışlarını cezalandıracağını vs. söyleyerek tüm cezaevi kitlesi önünde eylemi ne kadar ciddiye aldıklarını itiraf ediyordu. Şunu da belirtelim: Cezaevi Müdürü Binbaşı Birol Şen, vahşet uygulamasının —Esat'la— ortak yürütücüsüydü. Esat Oktay'ın konuşmasından sonra bir grup arkadaş daha ölüm orucuna başladık. Bizlerl de alıp Hayri onların bölümüne götürdüler. Düşmana eylemin sürekliliği gösteriliyordu. Hayri onların yanına gittiğimizde yeni bir coşku yaşandı. Bol bol olan sohbetlerimiz doyumsuzca sürüyordu. Uzun süre aynı hücrelerde yanyana olmamıza rağmen, beraber defalarca ölüme gitmiş can yoldaşların konuşamaması, tartışamaması bizim için en ağır olanı, en çok zorumuza gideni ve bizi kahredeniydi. İşte bir araya gelmiş, adeta içimizde yüzyıllarca biriktirdiklerimizi döküyorduk. Onların fazla konuşmamasına rağmen bizler türkülerimizle, kafamızdan geçenleri dile getirmemizle bu susamışlığı, bu hasreti gideriyorduk. Hayri'yle en çok konuştuklarımız geriye kalan arkadaşların ne olacağıydı, ne yapılması gerektiğiydi. Halen net ve berrak düşünebiliyordu. Yaşamlarının son günlerinde arkadaşların, halkın ve Partinin sorunları kafalarını meşgul eden yegane sorunlardı. *"Düşma-*

"... İnsanlık ve Tarih kutsal değerler ve halka bağlılık yolunda ölüme böylesi sevdalı kahramanlara çok az tanık olmuştur...

nın böyle kayıtsız olduğuna bakmamak gerekir. Biz ilk başlayanlar öldükten sonra, sizlerle görüşmeye, anlaşmaya yanaşacaklardır. Eylem kadrosal olduğu için cezaevindeki bu statükoyu değiştirmek olanaklı görünmüyor" diyordu. Onun en çok düşündüren de siyasi savunma yapan kadroların durumuydu. *"Eğer siyasi savunma yapan ve 35'e toplanan arkadaşlara karışılmaz, siyasi savunma yapmalarına müsaade edilirse anlaşma yapılabilir"* diyordu. Salt kadrolar ve siyasi savunma yapanlar için kararlaştırılan böylesi bir ayrı statünün uygulanmasının mümkün görülmediği şeklinde Akif'le düşüncemizi belirttik. O, *"Savunmalar işi kotarılıp ve itiraf adı altında ihanete zorlamaktan vazgeçilirse, anlaşılmalıdır"* diyordu.

Ölüm orucunun 43-44. gününde yine eylemi bırakmamızı telkin etmek için uğraşan doktora, Kemal, bizlere sigara verilmesini söyledi. Ne hikmetse bize bir miktar sigara getirdiler. Az miktarda da olsa arkadaşlar son günlerinde sigara içtiler.

Bir sabah uyandığımızda Kemal sohbete başladı: *"Şu anda sigara içiyorum, hayatım boyunca sigaradan hiç bu kadar tat almamıştım."* Daha sonra ise, ***"Bazı bedbahtlar bizim yaşamdan bıktığımızı söyleyecekler, oysa biz yaşamı seviyoruz; öyle bir seviyoruz ki uğruna ölmesini bilecek kadar"*** diyerek insanca yaşama nasıl baktığını ifade ediyordu. Onun en çok içerlediği, bugünlerde de unutmayıp dile getirdiği, kendisine ajan denmesiydi. Bunu da hiç unutmamamızı istiyordu. DDKD ve Özgürlük Yolu'nun örgüt olarak kendisinin ajan olduğunu propaganda edip yaydığını belirtiyordu. Sonradan katılan bizler, 35'te ölüm orucunun yarattığı havadan dolayı bazı gazeteleri görebilir olmuştuk; idare gazete dahi vermişti. Bu ara İsrail Lübnan'a saldırmış, Beyrut'u kuşatmış, sonunda FKÖ, Beyrut'u terketmişti. Bu gelişmeleri onlara aktardığımızda, Filistinlilerin durumuna epey üzülmüşlerdi.

Düşmanın kayıtsızlığı sürüyordu. 1981 ölüm orucunun sonuçsuz kalmasından ötürü, bunun da böyle olabileceğine dair düşmanın bir ümidi halen vardı. Halbuki aklı başında bir insanın düşünebileceği bir şey değildi bu. 1981 direnişinin yenilgisi, ölüm orucunun sonucunun fiyasko olması, bizim için büyük bir deneyim olmuştu. Yetersizliklerimizi, eksikliklerimizi ve zaaflarımızı görüp bilince çıkarmış, bunu yeterince açıklığa kavuşturmuştuk. Bir daha aynı hatayı yapmamız sözkonusu olamazdı. Nitekim bu direnişimizin mirasından, deneyiminden çok ders çıkarmıştık. Çıkarılan bu derslerle tüm oyun ve komplolar boşa çıkarılarak ölüm orucu başarılı bir şekilde sürdü-

rülüp sonuçlandırıldı.

Kemal'in gözleri artık görme duyusunu kaybetmişti. Fakat bunu, düşmanın bilmesini istemiyordu. Düşmanın kulağına gider diye, bize dahi açıktan söylemiyor, sadece, *"Eskisi gibi göremiyorum"* diyordu. Yine doktor ona uğrayıp bir şey uzatınca, elini başka tarafa uzatmış olmasından, artık göremediğini anlamış, *"Senin gözlerin görmüyor"* demişti.

Sağlıklı bir insan dahi, 40-47 gün yatağa bağlandığında çekilmez sıkıntılar duyar, çoğu insan buna dayanamaz. Beton üzerinde battaniyeye uzanmak insanın dayanacağı bir şey değildi. Hele insanın bir deri bir kemik kaldığı, tüm sinirlerin ayağa kalktığı bu anda en ufak bir batma ve sıkıntı tahammül edilmez büyük acılara yol açardı. İki aya yakın bu şekilde yattığı halde Hayri'den bir gün olsun bu konuda bir yakınma, bir laf duymadık. Binlerce yıllık tarihimizden süzülüp gelen halkımızın sabrının, dayanıklılığının cisimleştiği bir abideydi O. Halkımızın ve devrimci değerlerin en iyi, en yüksek meziyetlerini şahsında toplamış; halka ve Partiye yağdırılan belaların en üst boyutta göğüsleyicisi ve direnişimizin dervişiydi O.

Kemal artık yerinden kalkamaz hale gelmişti. Su bidonu hücrenin önünde olduğu için, iki gün su da içmemişti. Gardiyanların kendileri de vermemişlerdi. Artık sesi çıkmaz, konuşamaz haldeydi. Hayri de kalkacak durumda değildi. İnanılacak gibi değil, ama bugünlerde bile gardiyanlar tarafından bizlerin hücrelerine, üstümüze su dökülüyor, yattığımız yerler ıslatılıyor, parmaklıklardan sopalar uzatılarak oramıza-buramıza vurularak hala rahat bırakılmıyorduk. Artık bitkisel hayatın eşiğine gelmiş Kemal, Hayri ve Akifleri yanımızdan alarak hastaneye götürdüler. Hastanede yetkililer kendileriyle konuşup eylemi bırakmalarını telkin ediyorlardı. Özellikle Hayri'nin kişiliği karşısında eziliyorlardı. Fakat söyleyecek bir şey de bulamıyorlardı. Ölüme yürümekten başka silahı olmayan bu insanlar karşısında tüm gücü ve kudreti elinde toplayıp istediği rahatlıkla kullanabilen devlet, acze düşmüş, hareket serbestisini kaybetmişti. Halka ve davaya böylesine bağlı, sarsılmaz inanç kaleleri karşısında acze düşmekten daha doğal bir şey olamazdı. Düşman, Ali ÇİÇEK'in kendinden geçtiği bir sırada koluna serum takmıştı. Kendine gelir gelmez tüm mecalsizliğine rağmen, serumu çekip atmıştı. Eylemi bırakmaya karşı verdiği cevap, ***"Asla!"*** idi. Ancak, Akif'in de artık gözleri görmüyordu, yerinden kalkamıyordu. Yanımızdaki masaya konulan su bardağını zor uzanıp alabiliyordu. Düşman bir gün bardağa su yerine şerbet bırakmıştı. İlk yudumda ağzının tatlandığını hissedince bardağı kırmıştı. Hayri, ölene kadar şuurunu yitirmemiş; yanında bulunan arkadaşa ne yapmamız ve ilişkileri nasıl yürütmemiz gerektiği konusunda düşünce ve talimatlarını son bir kez daha bildiriyordu.

İşte bu halk kahramanlarımız, halka, insanlığa ve davaya olan inancın doruğunu, tarihte eşi az görülecek biçimde sergileyerek, birbiri ardına ölümü kucaklıyorlardı. Teslimiyetten sonraki sohbetlerimizden birinde Kemal, teslim oluşumuzla ilgili şöyle demişti: *"Biz artık dünyadan koptuk, gerisine düştük; dünya dönüyor, artık onu yakalamamız, kucaklamamız çok zor."* Evet dünyayı yakalamaları belirttiği gibi çok zordu, ama en ileri ve görkemli adımlarla onu yakalamış ve kucaklamışlardı. Bu zor işi başarmışlardı.

Hayri'nin ölüm orucunu açıklayıp cezaevine döndüğü günde, bir altındaki katta arkadaşa coşku ve sevinçle, "Başardık... başardık... 6 kişiyle başardık!" diyerek ölüm orucunu duyurması, ölümün zaptedilerek eylemin başarıyla sonuçlanacağının ilanıydı zaten.

Parti ve halk şehitlerimize 7 Eylül 1982'de ilkin Kemal PİR, 12 Eylül 1982'de Hayri, 15 Eylül 1982'de Akif ve 17 Eylül 1982'de Ali ÇİÇEK katılmıştır.

14 Temmuz direnişinin sonuçlarına geçmeden önce şu noktaya değinelim: Diyarbakır'da yaşananlar, Nazi kampları ve Saygon zindanlarından aşağı değildir. Oralarda kitlesel katliamlar da uygulandığı için insanlığın dikkatini yeterince çekmiştir. Diyarbakır'da ölümlerin oranı o kadar yüksek değildir. Bunca vahşette 50-60 kişinin ölümü oldukça az sayılır. Gerçi yüzlerce sakat, hastalıklı insan ardarda kalmıştı. Bu vahşeti yaşayanlar genelde sağlığını yitirmiş; çoğu insan fazla yaşayamayacak, birkaç yıl içinde yaşamını yitirecektir. Diyarbakır'da özellikle anlaşılması gereken, düşmanın fiziki imhadan çok siyasi kişiliksizleştirmeye tabi tutması, siyasi imhasını sağlamasıdır. Bu fiziki imhada, mücadeleyi tasfiye etmede daha etkili bir imhadır. Yüzlerce, binlerce insan öldürülürse toplumda teslimiyet, pasifizm yerine kin ve öfke dalgalanır; bu rejim için potansiyel bir tehlike yaratır. Ama siyasi imha böyle değildir. Bitirdiği insanlar dışarı salındığında da korku, yılgınlık ve tükenmişliği topluma yayacaklardır. Rejimin ömrünü uzatmada bu yol daha etkili olduğu için, birincil görev olarak Diyarbakır zindanında düşman bu yolu seçmişti. Tabii siyasi bitirme ortamını yaratmak için gerekirse öldürmekten de geri kalmıyordu.

14 Temmuz Ölüm Orucunun İçte ve Dışta Yarattığı Sonuçlar

Düşman artık bu işin şakaya gelir yanının olmadığını görerek, daha fazla ölümü göze alamayarak anlaşmaya oturdu. Temel istemlerimizden savunma hakkının tanınması, yazılı savunma için olanak tanınması, bundan vazgeçilmemesi; doğal ihtiyaçların baskı unsuru olarak kullanılmaması-bunların kabul edildiğine dair söz verildi. Ayrıca eğitim ve marş haftada tam gün yerine, haftanın üç gününe, günde üç saate indirilecekti. Kimseye işkence yapılmayacaktı. Bu sözler üzerine ölüm orucuna son verildi. Bu, biz tutsaklar açısından büyük bir başarıydı. Düşman sözle de olsa işkence yaptığını itiraf etmiş, dışarda ve zindanda kendini en güçlü hissettiği bir dönemde, onu ölümleriyle döven bir avuç direnişçi tutsak karşısında dize gelmiş, "her şeyi bitirdik" dedikleri bir anda anlaşmaya oturmak zorunda kalmıştı. Bizler, halk ve Parti için zindanda başaşağı gidiş sona ermiş, süreç tersine çevrilmişti. Savunma hakkının tanınması, hele bunun yazılı olarak hazırlanabilmesi ve zorla yaptırılan itiraflara son verilmesinin bizim için önemi çok büyüktü. 14 Temmuz eylemi düşmanın, Kürdistan halkını, PKK şahsında zindan karanlıklarında tarihe gömmek, ihanet ve teslimiyeti ülke sathına yaymak, halkın kurtuluş umudunu yok etmek gibi hiance plan ve komplolarını boşa çıkardı. Düşman verdiği sözlere bundan sonra da uymamıştı gerçi. Eylemin güç ve bileşimi de teslimiyet statüsünü, emir-komutayı parçalayacak düzeyde değildi. Eylem bir avuç kadronun yürüttüğü, kadrosal bir eylemdi. Kitle, kazanımları korumak ve geliştirmek, ancak kitlesel bir direnişle mümkün olabilirdi.

Düşman kısmen de olsa anlaşmayı, 35. koğuş için uyguluyordu. Genelde siyasi savunma hakkı tanınmış, itirafa zorlamaktan da vazgeçilmişti. Bu da bizim için çok önemli bir başarı ve kazanımdı. Katılım ve kapsam bakımından 14 Temmuz büyük ölüm orucu teslimiyet statüsünü kırmaya güç yetirememişti; ama bunun tüm zeminini hazırlamış, temellerini atmıştı. 14 Temmuz eylemi dışarda ve zindanda Parti ve halk tarihimiz için büyük bir kilometre taşıdır. Cezaevi kitlesine, düşmanın geriletilebileceğini, anlaşmaya oturtulabileceğini göstermiş, ölüm oruçlarına ve direnişe olan inançları güçlendirmiştir. Teslimiyetin ihanete, direnişin zafere götürdüğünü tüm somutluğuyla gösteriyordu. Kitlemizin ve kadrolarımızın direnişe, kurtuluşa, Parti ve halka olan inancı pekişmiş, güçlenmiş; teslimiyetin kurtuluş ve rahat etmek; direnişin ise işkenceye davetiye çıkarmak doğrultusundaki düşünceleri tuz-la-buz etmiş; direniş, düşünce tarzının temeli haline getirilmiş ve kafalara kazınmıştır. Bu temelde kitlenin direnişe ve kendine olan güveni gelmiş; tümden olmazsa da korku, panik, yılgınlık, karamsarlık yerini cesarete, kararlılığa bırakmıştır. O, korku ve yılgınlık atmosferini dağıtmış, sağlıklı düşünmenin yollarını açmıştır. Korkunun yerini cesarete terketmesi, yeniden kitlesel direnişin boy vereceğinin vurgusu olmuştur. Bu çerçevede kendine gelen, zorla itirafa sürüklenmiş bireyler, tutumlarını mahkum ederek, itiraflarının nasıl ve ne şekilde gerçekleştiğini ortaya koyarak, düşmanın bu politikasını teşhir etmiş, itiraflarını geri almış, kendi olumsuz tutumlarını alçaltarak Partiyi yüceltmişlerdir. Birkaç hain dışında çok sayıda insanın itiraflarını geri alması, düşmanın itiraf ve ihanet ettirme politikasını fiyaskoyla sonuçlandırmıştır.

Bizim için varlık sorunu olan örgütlenmenin temelinin atılmasını sağlamış; en büyük sonuçlardan birini bu alanda göstermiştir. İhtilalci bir çizginin önderliğinin direniş ve savaş ortamında ortaya çıkıp kendini kabul ettireceği bilinen bir olgudur. İşte bu direnişler cezaevi önderliğimizin ve örgütlenmemizin çekirdeğinin şekillenmesini ortaya çıkarmıştır. Bu çekirdek ve önderlik etrafında direnişçilerin örgütlenmesi, kitlemizin örgütsel ağ içine alınması mümkün olmuştur. Zindanda da düşmanın PKK'yi dikkate alması, muhatap olarak tanıması yanında, diğer siyasetler ve kitleler nezdinde de PKK'nin saygınlığını arttırmış, önderliğini kabul ettirmiştir. Eylemin, içerdeki daha birçok olumlu etkilerinin yanında, dışarda da sonuçları ve siyasi kazanımları büyük olmuştur.

Faşist cuntanın içte tüm muhalefet odaklarını sindirip susturduğu böylesi bir ortamda, Diyarbakır zindanının susturulamayan yegane alan ve muhalefet odağı olduğu, halka ve düşmana gösterilmiştir. Düşmanın dış dünyadan izole ederek vahşetini gizli tutma çabalarını da büyük oranda sonuçsuz bırakmış, Türk devletinin çirkin işkenceci yüzünü açığa çıkararak, dünya insanlığının bilgisine —kısmen de olsa— sunarak teşhirini sağlamıştır. Kan içici vampirlerin işkenceci yüzlerinin teşhir edilmesinde en büyük işlevi, Diyarbakır zindanındaki direnişçilerin, özellikle 14 Temmuz ölüm orucunun gördüğünü söyleyebiliriz. Artık zindanlar için kısmen de olsa bir kamuoyu oluşmuş, dünya kamuoyunun gözleri başta Diyarbakır olmak üzere zindanlara çevrilebilmişti ve cezaevi gündemin ilk sıralarını işgal etmeye başlayacaktı.

Partimizin geriye çekiliş taktiği uyguladığı, bolca sorunların olduğu; teslimiyetin, kaçkınlığın zemininin güçlü olduğu böylesi bir ortamda, belli bazı sorun ve yetmezlikleri kullanarak Partinin direniş çizgisini tasfiye amacıyla ortaya çıkan komplo hareketine karşı verilen mücadelede 14 Temmuz direnişi şiar ve bayrak olmuştur. Direniş çizgisini tasfiye amacıyla ortaya çıkan sapmaların tasfiyesinde büyük rol oynamış; bu tür sapkınlık ve anlayışların gelişmesi önünde en büyük engeli teşkil etmiştir. Düşmanın kurtuluş hareketimizi yok etme komplo ve planlarını bertaraf ederek Kürdistan halkının kurtuluş umudunu ayakta tutmuştur. Kürdistan'da yeni ve güçlü bir direnişçi kişiliğin mayası ve tohumu olmuştur. 14 Temmuz eylemi Partimizin ve halkımızın çok büyük bir tehlikeyi atlatmasını sağlayarak, Partimizin ulusal kurtuluş mücadelesinde önder rolünü bir kez daha temsil ederek, dost ve düşmana göstermiştir. Düşmana indirdiği güçlü darbelerle direnişçiliğin ve Partimizin prestij ve saygınlığını yükseltmiştir.

14 Temmuz eyleminin yarattığı sonuç ve etki, parmak bastığımız bu konulardan daha geniş boyutlu ve kapsamlıdır. Cezaevinin ulusal kurtuluş mücadelesi tarihimizde bir çığır olduğunu tekrar tekrar görmemiz, anlamamız gerekir. 14 Temmuz, Kürdistan'da Hakiler, Cuma Tak'lar, Salih Kandal'lar ve diğer direniş şehitlerinde ifadesini bulan kahramanlığı, direniş çizgisini; 12 Eylül sonrası PKK'nin geri çekiliş ve toparlanma döneminde her türlü sapma ve komplonun tasfiyesinde oynadığı önemli rolü; direnişin Kürdistan topraklarına taşırılması ve şanlı 15 Ağustos Atılımıyla silahlı savaşımın yükseltilmesini, Kürdistan'da kahramanlığın giderek kitleselleşmesini, mücadelenin sökülmemecesine ülke topraklarına yerleşmesi ve Mahsumlar'la birleşmesini ve günümüzde daha bir boyutlanarak Kürdistan halkının cepheleşmesini ve ordulaşmasını birbirine ekleyen, birleştiren halkalardır.

PKK olgusuna bakarken; mücadelenin hayat damarı olan bu şehitleri ve direniş halkalarını görmek gerekir. PKK ve çizgisi, bu ruh ve temelde ifadesini bulmuştur. Varlığımız; kanlarımız, acılarımız, büyük fedakarlığımız üzerinde bina edilmiştir. Toprağa düşen her kahramanın direnişi destansı bir romandır derken, dile getirilen bu gerçekliğimizdir. Herkesin anlaması ve kavraması gereken bu husustur.

Diyarbakır zindanında Mazlumların, Ferhatların başlattığı sürecin ardından gelen 14 Temmuz, zindan tarihimizin yeni bir dönemi, Eylül direnişiyle bütünleşen bir halkasıdır da. 14 Temmuz'un yarattığı ruhun ve değerlerin üstüne daha fazla yatamazdık. Onlara bağlılığımız ve layık olma anlayışımız buna engeldi. Bu ölümsüz insanları daha da ölümsüz kılmanın yolu, onların yolunda yürümek, direniş bayraklarını yere düşürmeden elden ele taşıyarak, daha da yükseklerde dalgalandırmaktan geçiyor. Çünkü onlar proletaryanın ve halkımızın kurtuluşunun ve proleter enternasyonalizminin cisimleşmiş ifadeleriydi. Başka türlüsü, onları ve temsil ettikleri ruhu, çizgiyi anlamamak olur. Onların izleyicileri olan biz savaş esirlerinin, zindanlarda direniş ruhunu hep ayakta tutup arayış ve hazırlıklarımızı sürdürerek Eylül 1983'te bir grupla başlattığımız ölüm orucu, 5 Eylül'de cezaevindeki başkaldırışı ve patlayışı getirdi. Bu, zindan koşullarında toplumsal bir başkaldırı ve bir devrimdi. Yıllardır sömürgecilerin bitirmeye, kişiliksizleştirmeye çalıştığı ve bu yolda epey de mesafe aldığı, Kürt ve Kürtlükle ilgili her şeyin silinip süpürülmeye çalışıldığı günlerde binlerce insanın, "Kahrolsun sömürgecilik!!", "Yaşasın PKK!" diye haykırarak, vahşeti, işkenceyi lanetlemesi ve teslimiyet statüsünü paramparça etmesi, cezaevinde bir devrim demektir. Düşmanın yıllarca uyguladığı; onlarca insanın ölümü, yüzlercesinin onulmaz hastalık, ve aklı dengesini yitirmesi pahasına yaratmak istediği her şey tuzla-buz olmuş, tüm hain komplo ve planlar fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Cezaevindeki yapımız daha da güçlenmiş, kitlemizin kendine olan güveni daha bir artmıştı. Kürdistan'a yayılmak istenen teslimiyet ve ihanet ruhu yerine direniş, başkaldırı ruhu taşırılmıştı. Halkın devrime ve geleceğe olan umutları ayakta tutuldu. Ümitleri bitirilmeye çalışılan bir halkın ümitleri olmak, öyle kolay bir şey değildi. Kürdistan halkına ancak böyle güçlü çıkışlarla ümit olunabilirdi. Eylül'de Hayriler'in direnişlerinin boyutlandırılması, cezaevi burçlarında bu bayrağın dalgalandırılması ve bayrağın bugün Kürdistan'da yüzbinlerin elinde taşınması bu ruh ve anlayışın ürünüdür.

Düşman yaralı, kudurmuş bir hayvan gibi, bu görkemliliği ve ruhu içine sindiremedi. Ocak 1984'te daha vahşice bir saldırı başlattı. Saldırı zaptedilmez ruha çarptı. Beş şehit, çok sayıda yaralı ve sakat bedeliyle püskürtüldü.

Zindan direnişleri, Partililere, Kürdistan halkına mücadelenin ne olacağı mesajını yeterince vermiş; 15 Ağustos şanlı atılımıyla karşılığını bulmuştu.

Devrim Tarihimizin Manevi Komutanlarının Emrettikleri

Hayrileri, Mazlumları, Kemalleri, Ferhatları yitirmek bize onulmaz acılar verdiği gibi büyük kayıplardır da. Böylesi insanlar milyonlarca, yüzbinlerce çıkmaz. Parti ve halkımızın kaybının bu kadar büyük olmasının yanında, kazanımı daha da büyüktür. Onlar halkımızın başaşağı giden tarihinin çok kritik bir anında, bunun durduruluşunda ve tersine çevrilişinde temel dayanak oldular. Teslimiyeti, ihaneti, alçaklığı ve herlü düşkünlüğü aşarak ölümü kucaklamalarıyla iyinin, güzelin, aydınlık geleceğin zaptedici, müjdeleyicisi oldular. Büyük özgürlük yürüyüşümüzün manevi komutanları olarak, en büyük ve şaşmaz yol göstericilerimiz olmaya devam ediyorlar. Onların şahadetinde halkımızın kazandığı büyük bir miras ve direniş geleneğidir. Yine onların şahsında halka verilmiş sözümüzün onur olduğu, bu onurun çiğnetilmesine müsaade edilmediği; yine onlarda halkın kendisi için ölüme gidişi görmesi, kaybedilenin yanında, çağın yakalanmasıdır. Bu temel üzerinde yükselen halkımızın mücadelesi, ARGK'de ve ERNK'de ordulaşıp cepheleşerek, topyekün kurtuluşa yürüyor. Ulusal Kurtuluş ve devrim savaşımızı bağımsızlık ve devrimle taçlandırıp sosyalizme ulaştırmamız artık elimizin yetişmeyeceği uzaklıkta değildir.

"Kahramanlığın kendisi bile, adına yapılan davanın yürütülmesi için zorunlu araçlarla —örgütle— bütünleştiği oranda hedefine varabilir..."

Merhaba dost,

İlk mektubumu, yazacaklarımın çokluğu nedeniyle ayrıntıya girmeden, çok özet olarak yazmak durumunda kaldığımı belirtmiştim. Yine aynı mektupta uzun sürecek bir muhasebeye ihtiyaç duyduğumu da ifade etmiştim. Esasen ben bu muhasebeyi yaptım. Ama hesaplarımın yalnız bana kalması, yapmak istediğimi sonuçlandıramamam demektir. Bunun anlamı, benim Partiyle ilişkilerimi değerlendirmem, Parti karşısında görevlerimi ne oranda yerine getirebildiğimi anlayabilmemdir. Bu cümleyi yazmadan önce düşündüm. Şimdi de bu ibareyle tek başına karşılaşılsa, ilk etapta çok yanlış, yanılgılı sonuçları taşıyan bir yönelimin belirtisi olabilecek, en azından öyle algılanabilecektir. Ama her devrimcinin hayatının her anından sorumlu olması, güttüğü davaya, o davanın yürütülüş kurallarına ne kadar bağlı kaldığını gözlemlemesi; bunun hesabını vermesi, —bu hesabın verileceği yer bellidir— bu hesap verilmemişse, ortaya çıkan sonuçları kişi örgüt bütünleşmesi temelinde bir tartıya vurma olanağı olmaz. Vurulsa bile sağlıklı bir sonuca varılamayacağını düşünüyorum. Zira, her ne kadar devrimci, insan olmanın zorunluluğunu yapmaktan, bu nedenle de kendi davranışlarından, yapmak istediklerini yapabilme kapasitesinden sorumlu ise de, bir hesap verme-hesap sorma ilişkisi, almak için vermeyi gerektirir. Bu alma ve vermede şeylerin cinsi ve miktarı arasında bir özdeşlik, eşitlik veya aynılık aramak doğru olmaz. Devrimci örgüt ile birey arasında, bireyin örgütüyle bütünleşmiş olmasının hedeflenmesi, sonuç olarak alma-verme gibi basit bir ilişkinin de kalkması amaçlanır. Ancak biliniyor ki amaçlarına, elde edilmek istenene varmada alınacak yol —yürünecek süreç— bir dizi engelin her iki yanla aşılması sürecidir. Böyle olunca da varılmak istenen yerde uygulanacak kriter ve kuralın, yolda uygulanması istenebilir, uygulanabilir; ama her zaman beklenen sonucun alınamayacağı açıktır. O halde buna birey-örgüt ilişkisinde geçiş süreci de diyebilirsek, kendisine özgü birtakım yanlarının olması kaçınılmazdır. Böylesi bir ilişki baştan, her iki tarafça adeta mukavele imzalanmışçasına hesaplanmaz, öngörülmez. Ancak yaşanmış sürecin değerlendirilmesinde böylesi bir muhasebenin gerekli olduğunu düşünüyorum. Bu yazdıklarımın uygun zeminde konuşulmasının bile çok ciddi sonuçları olabileceğini, bu anlamda "kör" bir cesareti gerektirdiğini biliyorum. Ancak eğer, bir sorumluluk varsa, hesap verilme sorumluluğu duyuluyorsa, insanın neyi almak istediğini bilmesi gerekir, hesabının bedelinin ne olduğunu da bilmesi gerekir. Yazdığım her cümle adeta önüme yeni ve arkası karanlık olduğu aydınlatılmayı bekleyen birçok kapı açıyor. En azından bir devrimci ne olmayı bekleyebilir sorusu çok uzun yazmayı gerektirir. Eğer mektubumun başındaki cümlede olduğu gibi bu da tek başına alınacak olursa, bir devrimcinin her yaptığının karşılığında adeta bir iş-ücret ilişkisi hesabı yaptığı anlamı çıkabilir. Belki de iş-ücret ilişkisi vardır. Ama bu ücretin ne karın doyurma, ne geçim sağlama, ne de yaşamı idame ettirme ücreti olmadığı açıktır. Böyle olması da düşünülemez. Bir ücret bekleniyorsa o da bir devrimcinin, devrimciliğe adım atmakla özüne kavuşma uğraşında bir sıçrama yaptığı, tamamen insani ihtiyaçlarının karşılanmasıdır. Bunlar inandığı davanın başarısını görme mutluluğu, kendisinin bu davada yararlı olduğunu görme ve duyumsama rahatlığı, iş huzuru —bir bakıma rehaveti—, kendisinin parçası olduğu örgütün doğru yolda ve başarılı yürüdüğünü görme sevincidir. İşte beklenen ücret bu olabilir. Üstelik bu ücret o kadar küçük bir ücret de değildir.

Anlatmak istediğimden, devrimci-örgüt ilişkisinde karşılıklı bir bağıntı, bağlılık ilişkinin varlığını, var olması gerektiğini düşündüğüm sonucu çıkar. Bu bağlılığın gereğinin gerçekleşmesi koşullarının tümüyle ne kişiye ne de örgüte bağlı olmadığı açıktır. Ancak koşulların yaratılmasında en önemli görevin kendi dışındakine değil, kendilerine düştüğü de bir gerçektir. Bir de şu var ki, yine öngördüğüm devrimci-örgüt ilişkisi, insanın birey olarak ve tek başına büyük bir davaya adım atma gücünü kendinde görememesi olarak değerlendirilebilir, böyle bir bakış, bireysel insiyatif ve atılganlığı köreltir denebilir. İşte bu bakımdan yol daha zor, ama ikisi de birleştirildiğinde, dönemin ihtiyacını karşılayabilecek kişilik şekillenmesinin yaratılabileceğini düşünüyorum. Hatta ben, bugün ülkede gelişen mücadelenin varılan aşamasında, tek tek insanların kendi adlarına davayı yürütme cesaretini kendinde görmesinin gerekli olduğunu, ama bunun örgütle bütünleşmeyi önlediği oranda sakıncaları olacağını düşünüyorum. Kuşkusuz, yaşadığımız toplumsal gelişme aşaması; her alanda, toplumsal etkinliğin her dalında, kahramanlıkların sergilenmesini, böylesi bir kişiliğin toplumsallaşması gerektiğini hesaba katıyorum. Ancak, kahramanlığın kendisi bile, adına yapılan davanın yürütülmesi için zorunlu araçlarla —örgütle— bütünleştiği oranda gerçek hedefine varabilir, değeri oranında ürün verebilir diye düşünüyorum.

Bu durumun çelişkiyi içinde taşıdığı açıktır. Bir yandan insanın birey olarak sahip olduğu değerlere canlılık kazandırmak amacıyla, iki ayağı üzerinde durabilmesini sağlamaya çalışırken, diğer yandan onun ayağa kalktığı, kalkmaya çalıştığı aşamada, kendisini bütünün parçası olarak görmesini sağlama çabası vardır. Ama bizim toplum olarak ne kadar uzun ve zorlu yolu ne kadar kısa bir zamanda almamız gerektiği gözönünde bulundurulursa, buna normal bir gelişmişlik seviyesinde zorlama denebilecek, insanların kapasitesini en son sınırına kadar kullanması, zorlaması denebilecek şeyin bizde zorunluluk olduğu kabul edilir.

Bizde bu dönemde "kahramanlık", "anma", "komutanlık" vb. kavramlara yüklenen anlamın, derin içeriklerinin, bu kavramların içeriğinin pratiğe dökülmesi görevinin kendilerini beklediği insanlar tarafından kavranmasının gerekli olduğunu düşünüyorum. Bunların sadece ajitasyon işlevi yüklenmiş kavramlar olarak değerlendirilmesinin hedeflenen sonuca varmada ciddi engeller yaratacağı düşüncesindeyim. Toplumsal durumumuz bakımından siyasi ve silahlı bir STEHANOF hareketi yaratmakla karşı karşıya olduğumuzun, böyle bir dönemi yaşadığımızın bilince çıkarılması, görevi yüklenen insanlar için bir zorunluluktur diye düşünüyorum. Örneğin, Newroz'u allı-yeşilli elbiselerle kutlamak yerine, taşıdığı değerlere sahip çıkma ve geliştirme anlamında anmak durumunda olduğumuz da bununla ilgilidir. Kutlamayı, insanların ve toplumların kazandığı başarı ve zaferlerin doygunluğunu yaşama olarak görüyorum. Benim böyle bir doygunluğu yaşamak bir yana, çalışma azmimizi bileyecek, daha çok çalışmaya zorlayacak olan toplumsal geriliğimizin bilincine varmamız gerekmektedir. Bir şeyin, değerin, kişiliğin, günün anılması ona sahip çıkarak daha da geliştirmeyi, geliştirmek için daha çok çalışmayı gerektirir. Bu anlamda, tarihsel mirasın en küçük olumluluğunun gün ışığına çıkarılarak anılması, yani onun bugünün ve yarının başarılarına ve zaferlerine temel yapılması dönemini yaşıyoruz, diye düşünüyorum. Kahramanlığın toplumsal bir görev, tek tek kişilerin üstün yetenek ve cesaretlerine teslim edilen bir değer olmasının ötesinde, her insanımızdan öne atılması, en katı olanaksızlıklarda bile mücadele için olanakların yaratılması olarak bugüne denk düşen çok yerinde bir çabadır diye düşünüyorum. Bu kahramanlığın siyasi ve silahlı cephede yoğunlaştırılmasının, aynı zamanda örgüt kurma, yaşatma ve süreklilik kazandırma alanında da yaratılmasının aynı ölçüde bir zorunluluk olduğunu, bunun sessiz kahramanlığı, isimsiz kahramanlığı gerektirdiği ölçüde daha çok üzerinde durulması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü her devrim, kahramanlık basamakları üzerinde yükselir. Devrim için yola çıkmak kahramanlığa soyunmak demektir. Bunu değişik biçimde şöyle ifade etmek olanaklıdır: Kahramanlık insanın özüne, bulunduğu toplumsal koşullar içinde en çok yaklaştığı durumdur. Devrim mücadelesinde kahramanlığın toplumsal bir olgu durumuna gelmesi, her devrimin, eskiyen ve çürüyen sisteme göre insani öze doğru bir atılımı da ifade etmesi gerçeğinde yatar. Bizim için de sözkonusu olan budur.

Mektubumun uzayacağını biliyorum. Ama anlatmak istediklerimi yarım yamalak bırakmak da istemiyorum. Çünkü başta açmaya çalıştığım devrimci-örgüt ilişkisinden anlatmak istediklerim, ancak bu son yazdıklarımla birleştiğinde anlam kazanabilir. Özellikle alma-verme ilişkisinde, örgütün bireye verecekleri yanında —örneğin çalışma, eksikliklerini giderme, kendini yenileme, kendini gözlemleyerek yetersizliğini aşma olanağı— kişinin vermesi gerekenler çok daha fazladır. Çünkü, esasen örgütü yaratan, yaratması gereken de odur. Ancak insan faaliyeti öylesine bir canlılık içindedir ki, tek başına etkiden ya da tek başına etkilenmeden bahsetmek olanaklı değildir, daha doğrusu yanlış olur. Kişi, sözgelimi örgüt oluşturmaya çalışıyor, bu anlamda koşullar üzerinde etkide bulunuyorsa, bu faaliyet içinde bilinçli-bilinçsiz etkilenir, değişir. Öyle olmasa zaten gelişmeden bahsetmek mümkün olmaz. Devrimciliğimizin çocukluk döneminde belirleyici-etkileyici, içsel-dışsal faktörler şeklinde gelişmenin diyalektik bütünlüğünü koparmaya yol açan kaba anlayışın doğadaki ve toplumdaki olaylara uygulanması, şemalaştırmanın zorunluluğunu aştığı ölçüde yanılgıları taşıyacağı açıktır. Diyelim ki insanlar, toplumsal sorunlarla uğraşmakla, bu alanda bilinçlenmekle yükümlüdürler, insan olmanın gereği olarak toplumsal sorunların çözümü için düşünce üreten bir kişi ya da örgütün düşüncelerini de öğrenmekle yükümlüdürler. Ama bunun gerçekleşmesi, o insanın ya da örgütün kendi düşüncesini insanlara sunabilmesine bağlı olduğu açıktır. Bu anlamda, bir örgüt insanına sadece kendi ideoloji ve politikasını değil, onu varlığıyla bütünleştirecek bir çaba göstermekle de yükümlüdür. Elbette bunun önünde çok engel olabilir, hatta gerçekleşmesi için girilecek çaba, çok pahalıya malolabilir. Ama mükemmele varma amacı, çabanın eleştirisinin de mükemmele göre yapılmasını gerektirmektedir, gerektirmelidir. Bu işin bir yanıdır. Diğer yanı, bilinçle yola çıkmış insanın beklentisi ne olursa olsun, hedefine varmada, yani devrimciliğini yetkinleştirmede ne oranda başarılı olup olmadığının hesabını yaparken, kendini savunmak amacıyla başkasının yapmadıklarını-yapamadıklarını kalkan olarak kullanmaması gerektiğidir. Bu anlamda, bugün her Kürdistanlı devrimcinin hedefinin, önderlerinin sergilediği kahramanlıklara layık davranış ve tutumlar sergilemek olması gerekiyorsa, bunu yapamadığı oranda faturayı ilkin kendine çıkarmalıdır. Bu anlamda, örgütüyle bütünleşmesinin önündeki engeller ne olursa olsun, bunu gerçekleştirememenin hesabını kendine çıkarmalıdır. Bu bütünleşmede engel kişinin kendisinden kaynaklanabilir, dışardan kaynaklanabilir. Ama her halükarda şurası açıktır ki, insan bir engeli aşamıyorsa, bunun büyüklüğü ne olursa olsun öncelikle onu aşmaya gücünün yetmediğini kabullenmelidir. İşte ancak o zaman yeni olanaklar ve araçlar arayışı içine girebilir. Tabii ki burada önemli olan bir şey de engeli aşamamanın nedenlerinin doğru olarak bilince çıkarılmasıdır. Dereyi geçememenin nedeni olarak yüzme bilmeme ya da kayık olmaması nedenleri aranacağı yerde, dağcı kazmasının olmadığı üzerinde durulursa, kazmayı eline alan, derede boğulmaktan kurtulamaz. Bu çaba beraberinde yetkinleşmeyi getirir. Diğer bir deyişle ortalama insan olmanın aşılması çabasıdır bu. Ortalama insan olma anlayışının, mücadelenin geliştirilmesi bakımından olumsuzlukları bir yana, ortalamacılık siyasal düzeyde uzlaşmacılıktır. Bunun kişilik düzeyindeki ifadesi oportünizmdir. Haliyle böylesi bir yapıdan iyi bir devrimci çıkmaz. Uzlaşmacılık ile doğruyu aramayı birbirine karıştırmamak gerekir. Uzlaşmacı olmamak için her durumda çekişme ve çatışma yaratmak da uzlaşmacılık kadar olumsuzluklar yaratır. Doğruyu bilmek, doğru bir tavra sahip olmakla özdeş değildir. Bilinen doğruyu uygulamanın önünde iç ve dış birçok engel olabilir. Bunlar aşılamıyorsa, doğruyu bilmek bir şey ifade etmiyor demektir.

Yetkinleşmek, başka deyişle gelişmek demektir. İster toplum, ister birey düzeyinde gelişme, ihtiyaçların artması ve çeşitlenmesi sonucunu doğurur. Bu ihtiyaçların kişi düzeyinde giderilebilecek olanları vardır. Ama bazı eğilimler vardır ki, bunları yaratan gelişme isteği, güveni veya gelişmenin kendisi olduğu halde, bizzat gelişmenin önüne engel olarak dikilebilirler. Yetkinleşme, kişisel düzeyde kişinin kendine güvenini, başaracağına olan güvenini gerektirir. Bu güvenin diğer adı kendini beğenme, kendi özelliklerini olumlamadır. Bunun aşırı biçiminin, narsistlerde olduğu gibi, insanlardan, toplumdan, halktan kopmayı getirebileceği bilinir. Böylesi bir durumun sakıncalarının yanında daha büyük görevleri yapma isteği, daha yüksek mevkilere kavuşma isteğine dönüşebilir, yani kariyerizme kaynaklık edebilir. Kariyerizmin; halkın, ülkenin ve giderek örgütün çıkarını kendi çıkarının üstünde tutmaya, hatta kendi çıkarını örgütünün çıkarının bir parçası olarak görmeye ters, ona zarar veren ve eğitim eksikliğinden kaynaklanan bir hastalık olarak, tanımı olanaklıdır. Söylemek istediğim, ortalama insanı aşma çabasını genelleştirmenin, kariyeristleri ve mevki düşkünlerini yetiştirmeye dönüşebileceğidir.

Her olayın ve gelişmenin iki yanı olduğunu, zıtların birliği olarak olumlu ve olumsuz yanları barındırdığı bilinen bir gerçektir. Burada önemli olan gelişmenin olumlu yanlarının egemen olmasıdır. İnsan etkinliğinin yönlendirici olduğu her gelişmede olumluluk, görecelilik arzeder. Bunun başka biçimde ifadesi, önce neyin değiştirilmek, geliştirilmek istendiğinin sonra yönteminin saptanması ve bu doğrultuda etkinliğin gösterilmesi; ne, kim, nasıl sorularının cevabının bulunmasıdır. Bu da kişisel ve sınıfsal düzeyde değişen bir durumdur. Bunun içeriği, ihtiyaçların tesbiti ve önemine göre sıralanmasıdır. Hangi ölçekte olursa olsun, ister insanlık, ister sistemler, isterse toplumlar olsun, olanakların her ihtiyacın karşılanmasına yetecek düzeyde olmadığı gerçeği temelinde, ihtiyaçları sıralaması zorunludur. Her kişi ve sınıf ihtiyaçlarını bir sıralamaya tabi tuttuğunda, çözümü için yöntemini bu ihtiyaçları giderme programı belirleyecektir. Sınıflı toplumlarda bir sınıfın çıkarı, diğerinin hilafına gerçekleşebilir. Ama birinin çıkarı, toplumsal gelişmeye denk düşer. Bu bakımdan toplumun gelişmesi, bir kesimin çıkarına ters de düşebiliyor. İnsanlık açısından olumlu olduğu gibi, olumsuzluğun gözardı edilmesini sağlayacak bir durumdur da. Devrim mücadelesinde stratejik sorunların çözüm yönteminin doğruluğu, ara süreçlerde belirlenen yöntemin doğruluğunu beraberinde getirmez. Tersi durumda, ara süreçlerin her birinde yöntemler doğru da olsa, bu stratejik yöntemin doğruluğu anlamına gelmeyebilir. Sonuç olarak ortalama düzeyin üzerinde bir kuşak yetişmesinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişebilmesi için, daha da önemlisi her koşulda sürekliliğini koruyabilmesi için zorunludur. Ama diğer yanı, insanı yaşadığı sınıflı toplumun etkilerinden ayrı düşünmeyen, toplumumuz açısından kabileci dayanışma anlayışını, insani öze yakınlaşmanın ifadesi olarak devrimci bir sorum-

luluk ve dayanışma anlayışına çevirmede, geçeceği bilinç duraklarının dünyayı bugünkü gerçekliğiyle tanınmasının zorunluluğu gözetilerek, bunun etkilerinin özüne kavuşma uğraşında sapkınlıklara yol açabileceği öngörüsü, buna karşı eğitim ve aydınlatma zorunluluğunu daha çok dayatmaktadır. Bu durum her alanda kurumlaşmanın ve kurumların sürekliliğinin korunmasının önemini göstermektedir, diye düşünüyorum.

Mektubumun uzayacağını belirtmiştim. Belki anlatmak istediklerimi bu kadar ayrıntılı yazmama gerek yoktu. Ama yazacaklarımın, anlatmak istediklerim doğrultusunda anlaşılmamasının çok ciddi sonuçlara —tabii ki benim açımdan— yol açabileceği kaygısı mektubumu uzatmama zorluyor. En son, gelişmelerde olumsuz rol oynayabilecek eğilimlerin azalmasında eğitim ve aydınlatmanın önemli olduğunu belirttim. Bu, kişinin örgütüyle bütünleşmesi çabasıdır. Bu konuda eksiklik çoğunlukla kişiden kaynaklanmasına rağmen, bir bakıma insanın yeniden şekillendirilmesi faaliyeti olan devrimci eğitim en fazla örgüte sorumluluk yüklüyor. Örgütle bütünleşme, insanın kendine yabancılaşmasını aştığı ölçüde gerçekleşebilir. Bu bütünleşmenin gerçekleşemediği koşullarda, çok değişik biçimlerde olumsuz gelişmeler olabilir diye düşünüyorum. Böylesi bir arızanın, illegal çalışma ile legal ve yarı-legal çalışmayı birleştirme ve yönlendirme uğraşında da birçok olumsuzluk yaratabileceğini düşünüyorum. Legal çalışma koşullarına alışmış, ama örgütüyle bütünleşmemiş bir devrimci, koşullar gerektirdiğinde illegal çalışmaya geçmede zorlanabilir. Bunda dış etkilerin, yaşanan ortamın etkilerinin kişilerdeki sonucu olarak bireyciliğin gelişmesi, bencilleşmenin gelişmesi muhtemeldir. Bu bakımdan legal ve yarı-legal olanakların mücadeleye kanalize edilmesinde gözetilmesi gereken yalnızca bu olanaklar yoluyla yönlendirilebilecek kesimler değil, bizzat yönlendiricilerinin de bu çalışma tarzından etkilenme biçim ve sonuçlarıdır diye düşünüyorum. Bu konuda Türk solunun ve reformistlerin bize kalan mirasının olumlu denebilecek fazla yanının olmaması, konunun önemini artırıyor.

Mektubumda, devrimci-örgüt ilişkisi hakkında yazdıklarımın, sizleri, yani bütünleşme uğraşındaki kesimi eleştirdiğim sonucu çıkarılabilir. Böyle bir sonuç, anlatmak istediklerimin yanlış algılanması olur. Kendimi bütünün parçası gördüğüm oranda, eleştirileri kendime yönelttiğimi düşünüyorum. Bu, birbirinden ayrı düşünemeyeceğim iki kişiliğin karşılıklı durumlarını değerlendirirken birbirini eleştirmesidir diye düşünüyorum. Diğer deyişle bu benim bütünleşme çabamın devamıdır. Yapmak istediklerim de her devrimcinin Babuşkin olmayı amaçlamasını anlatmaya çalıştığım, olamadığım ölçüde kendimi yargıladığım düşünülmelidir. Kuşkusuz, Babuşkin olmanın ayırıcı özelliği, örgüte hizmet etmeyi görev almasıdır. Ama sorunun, yalnızca Babuşkinlerin özverisine sahip olmanın sağlanması olmadığını, o özveriyi elle tutulur maddi bir ürüne kavuşturmak olduğunun da hedeflenmesi gerektiğini düşünüyorum. Benim hakkımda —cezaevi öncesi— bilginiz olduğunu var sayarak fazla somuta girmedim. Örgütle bütünleşme üzerinde durmam, ilk mektubumda belirttiğim, çalıştığımın bile bilinmeyeceği derecede ilgisizlikle karşı karşı olduğum düşüncesine kapılmama yol açan —koşulları gözardı etmeksizin— gelişmeleri yaşamış olmamdır. Bunun, insanı her şeyi altüst edebileceği eğilimler geliştirmesinin eşiğine getirebileceğini hesaba katmak gerektiğini düşünüyorum. Burada sorun birilerin sorumluluk altına sokulması değildir. Belki de, başarıya olan güvenin, çalışma tarzının yetkinliğine olan güven biçimini almış olması nedeniyle, böylesi bir şeyin beklenmemesi, etkinin fazlalığına yol açmıştır. Aslında, işlerin öyle bir ilişki tarzıyla yürütülmesi zorunluluğu, nasıl bir dönemi yaşadığımızı göstermesi bakımından da üzerinde durulması gerekir. Hemen belirtmem gerekir ki kendi durumumla ilgili ortaya çıkan eksiklik, hata ve hatta suçları böyle bir durumun arkasına saklanarak geçiştirmek niyetinde değilim. Ya da bunları, koşulların zorluğuyla dengeleme amacında da değilim. Eğer bir eksiklik varsa, ya nedenini doğru saptayamadım ya da saptamama rağmen kapasitem onu aşmamı sağlayacak derecede, yeterlilikte değildi. Böyle bir yaklaşımı zorunlu görüyorum. Hareketin bugün, devrimcilere birçok olanak sunabilecek duruma gelmiş olduğu koşullarda, fazla sızlanmanın gelişmeye engel olabileceğini düşünüyorum. Bu nedenle de geçmişin defterini mümkün olan en kısa zamanda kapatmak niyetindeyim.

Sizinle düşüncelerimi paylaşarak, yaptığım muhasebeyi bu şekilde aktarmak isteği, mektubumu uzatmama neden oluyor. Çoğu kez, düşüncelerimi belirtirken, koşulların buna elverişli olup olmadığını düşündüm. Ama çok az ele geçen bir fırsatı kendimce değerlendirmekten de geri kalmak istemedim. Kuşkusuz belirttiklerimin doğruluğuna inandığım ölçüde, kendime uyguladığım kriterleri, bu anlamda eksiklerimi ifade etmiş oluyorum.

(...)

Mektubumu bitirirken selamlarımı ve sağlık dileklerimi yolluyorum.

Haydar Geçilmez
Antep E Tipi Cezaevi
24.7.1988

"Yaşam mücadelesinde onuru, umudu yaşatanlara sevgiler..."

Can dost...

Göndermiş olduğun 10.6.1988 tarihli mektubu daha önce almama rağmen, altta yazacağım nedenlerden ve engellemelerden dolayı geciktirerek bugün yazıyorum. Sana yazamadığım süre içinde yaşamımızda köklü bir değişimin olmadığını da belirteyim.

Bildiğiniz ve basından izlediğiniz kadarıyla cezaevlerinde son dönemlerde, yeniden bir hareketliliğin yaşandığına son iki ayda hepimiz tanık olduk. Aydın cezaevindeki tünel olayı ve sonrasında gelişen açlık grevlerini Mersin, Hatay ve Eskişehir açlık grevleri izledi ve bunlar çeşitli kazanımlar sonucu sonra erdi. Bu açlık grevlerinin birçok talebi ortak taleplerdi ve her cezaevi için geçerliydi. Çünkü bu taleplerin birçoğu tarafımızdan fiilen kazanılan haklardı. Adalet Bakanlığının Aydın olayından sonra tüm özel tip ve E tipi müdür ve savcılarının katıldığı toplantılardan sonra yeni genelgeler temelinde cezaevlerinde geçmişte idarelerin insiyatifine verilen yetkiler, bakanlıkça merkezileştirilerek tek tip cezaevi yönetimi amaçlanıyordu. Buna göre yapılacak düzenleme en az hakkın olduğu cezaevlerine uygun olarak düzenlenecekti. Bu temelde birçok hakkımız yeniden gaspedilmeye başlandı. Bu, gelişen tepki ve direnişin dozuna göre ayarlanacaktı ve başlangıç olarak da Aydın ve Eskişehir'den başlanıldı. Fakat ardarda gelişen direnişler ve toplu tepkiler sonucu bakanlığın getirmek istediği ziyaret kısıtlaması, radyo-teyp-kitap vb. TTE (Tek Tip Elbise) yasası uygulanamadan eski konumuna bırakıldı. Gelişen direniş ve kısıtlamalara karşı biz de açık ziyaret kısıtlamasının kaldırılması, hücre kapılarının TV kapanıncaya kadar açık tutulması, radyo-teyp vs. için toplu girişimlerde bulunduk ve çözüm istedik. Fiilen kullanılan ziyaret hakkının gaspı kaldırılınca toplu bir eylem de gündemden kalktı. Biz bir taraftan taleplerimizi sıralarken bir yandan da bakanlığa protesto dilekçeleri vererek Aydın açlık grevini iki günlük açlık greviyle destekledik; sorunlarımızın çözülmemesi halinde bizim de başlayacağımızı belirttik. Aydın'ı desteklediğimiz için bir ay mektup cezası verildi tümümüze; daha sonra bu ceza fiilen kaldırıldı. Haklarımıza yönelik kısıtlamalar fiilen kaldırıldı ve eskiye yeniden dönüldü.

İlkin Eskişehir'de başlayan kısıtlamalara karşı başlayan açlık grevinin haklarını kazanarak başarıyla sonuçlanması, bakanlığın diğer özel tiplere yönelimini engelledi. Eskişehir açlık grevi başlamadan önce 18 Haziran Babalar Günü'nde ziyaret kısıtlamasını protesto etmek için ziyarete çıkmadık. Ve temsilcilerin yaptığı görüşmeler sonucu sorununuzu çözümledik sözünü aldık. Babalar Günü görüşünden sonra başlayan Eskişehir açlık grevine birçok aile gibi bizim ailelerimiz de katıldı. Ailelerimizin açlık grevi 2 gün sonunda sorunların çözümü ile sona erdi. Açlık grevi sürdüren aileler içinde annemin ve Rıza Altun'un annesinin bulunduğu bir grup aile Ankara'da SHP kurultayına, genel başkan ve sekreterine, DYP başkanına ve Adalet Bakanına giderek sorunlarını anlatmışlar. Annem Ankara'da, Rıza gilin evindeyken ev aramasından sonra Rıza'nın annesini çeşitli iddialarla polis gözaltına almıştı. Sanıyorum hala da bırakılmadı.

Bu yıl bu 3. açlık grevi oluyor. Ailelerimizin daha önce Rıza'nın annesi ile birlikte Sağmalcılar önünde 2 gün... Buradaki (E tipindeki) arkadaşların aileleri ile birlikte 1 gün ve son Eskişehir açlık grevi. Cezaevleri bir dönemin tarihinin yazıldığı en keskin mücadele alanları oldular ve bu alandaki her gelişme yankısını geniş bir kamuoyunda buldu. Bu süreç içinde mahkeme salonları ve cezaevleri kapılarında yakınlarını bekleyen o ürkek, o sessiz, o bilinçsiz ailelerimiz bugün gelişen her eylemin organik bir parçası oldular. Ve her eylemimiz ailelerimizin de içinde yer aldığı bir boyuta yükseldi. Ülke gerçeğimiz ailelerimizi eğiten güçlü bir öğretmen oldu. Ailelerimizin birçoğu cezaevleri gerçeğinde kendi gerçeklerini açıkça yaşayıp öğrendiler. Cezaevlerinin işlevi farklı olmasına rağmen birçok defa farklı bir işlevi yerine getirmektedir. Bu basit çelişki bile ülkemizde yaratılan kurumların insanları kendi özbenliklerine kavuştuğunu, aslında kendi karşıtına hizmet ettiğini yaşam pratiğimizde göstermektedir.

Hüseyin Poyraz, Haydar Geçilmez, Kazım Yeşiltaş, Ferhan Güllü

Aile, alilelerimiz hepimizin ortak sorunlarını birlikte yaşadığımız, birlikte öğrendiğimiz insanlar, her açık görüşte yanyana gelerek sorunlarımızı, sorunlarını birlikte konuşup, sohbet ettiklerimiz, ülkenin her yanından yanımıza gelerek dışarıyı adeta birlikte yaşadıklarımız; insanları görülmeye değer ve gözler önüne getirilmesini nasıl bu satırlarla anlatayım... Bunu uzaktan her insanın görmesini çok isterdim. Ağlayanlar, gözyaşlarını gizlemeye çalışanlar, evlatları ile gurur duyanlar, yakınanlar, davaya bağlılığa hayran olanlar vb. vb. hepsi bu birkaç günde yanyana geliyor. Bundan dolayı açık görüşler beklenenlerin başında gelir her tutsak için. Çünkü o, dosttan, aileden ve en değerli varlıklardan haberdir, selamdır tutsak için... Bunu, yaşadıklarımızdan bir kesiti dile getirmek için yazıyorum sana...

Yaşamımızda köklü değişiklik yok, ama son olarak basının da yazdığı gibi bir faşistin şişlenerek öldürülmesi sonucu idare harekete geçti. Faşistlerin bölümünde meydana gelen olaydan sonra kapılarımız kapandı ve savcıların nezaretinde olay gecesi aramalar yapıldı ve buna tepki göstermiştik. Olayın ertesi günü kapılarımız açılmadı. Yeniden arama yapılacağı söylendi, bunu polis ve asker yapacaktı. Polisin aramasına tepki gösterdik ve savcılarla sert tartışmalarımız oldu. Polisin yalnızca kitaplarımıza bakacağı söylendi, bunu da kabul etmedik. Çünkü kitaplar yasal ve ancak cezaevi idaresi bakabilir dedik, polis girerse olayların büyüyeceğini anlayan savcılar, polisi koridorda bırakarak gardiyanlarla arama yaptılar. İki radyo bizlerin olduğu bölümlerde, faşistlerin olduğu bölümde de radyo, şiş vb. bulunmuştu (radyo yasak). Olaydan bir gün sonra yapılan aramadan sonra yaşamımız eski biçimine döndü.

(...)

Yaşamın engin ve sonsuz öğretisi içinde bulunan ve yaşama yön verme çabaları içinde olan insanların, yaşamı her yönü ile tanıyıp buna uygun yetkinlik sergilemeleri istenen, fakat her zaman gerçekleşmeyen bir olaydır. Bu, hele hele insanın birçok değerinin tahrip edildiği ve gelişmesinin önlendiği geri toplumumuz için daha fazla ve yıkıcıdır. Böylesi bir alanda eski değer yargılarından kurtulup, çağdaş değer yargılarına kavuşabilmek ve bunu istikrarlı bir şekilde sürdürmek her koşulda mümkün olamıyor ve bunun verdiği zararları hepimiz görmekteyiz. Buna tahammülü olmak bugün çok zor, tek dileğimiz insanlarımızın gereksinim duydukları yetkinliğe ulaşmalarıdır. Şairin dediği gibi; "Cüceliği aşalım, yetkinliğe ulaşalım." Bunun için yaşamın her insan tarafından anlamına layık davranılması ve buna kavuşulması en çok istem duyduğumuz şeydir.

İstenilen kişiliğe kavuşabilmek, insanlığın bugün çözümlediği bir olaydır. Bunu bizim yaşamamamız için herhangi bir neden olamaz. Bunun ölçüleri denildiği gibi çokça yaratılmış ve yaşanmıştır. "İyi niyet bir dava adamı olmaya yetmiyor" gerçeği, insanın nasıl bir çaba içerisine girmesini gösteriyor? Bu çaba başta ailenin en değerli insanları için geçerlidir. Bu çaba beklenendir. Bunu bizler de en içtenliğimizle bekliyoruz. Ve yaşam bunun doğruluğunu bize gösterecektir. Yaşamın zorluklarından ve kişisel eksikliklerden kaynaklanan hastalıkların, rahatsızlıkların açıkça berlirtilmesi ve bunun üzerine gidilmesi güzel bir yaşam için zorunludur. Bu olmadan yeniyi ve gelişmeyi yaratabilmek mümkün değil. Nasıl ki insanlık sorunlarını tespit etmek olanağına yükselmişse, çözümünü de mutlaka kendisi yaratmak zorundadır. Bunu gerçekleştirmede bu irade ve azime sahip olanlarca ancak yerine getirilebilir. Bizim toplumumuzda aile sorunlarının çözümü ve yeni bir kişilik daha zor ve daha sancılıdır. Bugünlere kadar gelebilen bir aileye sahip olan bizler bu zorlukların da aşılacağına yürekten inanıyoruz.

(...)

Satırlarıma son verirken selam eder, yaşam mücadelesinde onuru ve umudu yaşatanlara sevgilerimizi iletiyoruz.

Hüseyin Poyraz
Antep E Tipi Cezaevi
23.7.1988

Parti Ölçüleri Güvenin Esasıdır

Kürdistan toplumunu derinden etkileyen kuşkuculuk ve güvensizlik olayı; yüzyıllardan beri süregelen sömürgecilik şartlarının oluşturduğu hastalıklardandır. Sömürgeciliğin Kürt toplumunu bölüp parçalamasını, direnişlerini katliamlarla ezmesinin bunda büyük payı vardır. Bölge, aşiret, kabile vb. gibi parçalanmışlık toplumu kendisine yabancılaştırırken, ortaya çıkan ihanet olayları da güvensizliğe yol açan kuşkulu bir ortamı doğuran önemli olaylardır. Direniş dönemlerinde bastırılan isyanların katliamla sonuçlanmasında aşiretlerin veya işbirlikçi-ihanetçi kesimin oynadığı rol içerisinde bulunan geri yapı ve olumsuz şartlar, bütün bunlarla birleşince bu hastalık giderek derinleşti. Güçlerin dağılması ve toplumun birbirine kırdırtılması özgüce güvensizliği yaratan, insanlarımızın bir araya gelmesini engelleyen olumsuz gelişmeler oldu. Sosyal parçalanmanın giderek ailelere kadar yansıması, dar çıkarcılığın ön plana çıkarılması, parçalanmışlık, "böl-parçala-yönet" politikaları vb. toplumu birbirine karşı çelişkili, çatışmalı bir ortama sürükleyerek, toplum bireylerinin biribine karşı yaklaşımlarda güvenmeme, kuşkuyla bakma gibi yargılara yol açtı. Ki, toplumsal planda özgüce güvensizlik, kişinin kendi kendisine bile güvenmesini olumsuz yönden etkiledi. Sürekli baskı ve horlanma, içe kapanıklığı, ilişkilerde de güvensizliği geliştirdi.

Bütün bu olumsuzluklar Kürdistan'da bir kişilik sorunu haline dönüşerek, sorunlara ve olaylara duygusal yaklaşım, kendince yorum ve değerlendirmelere gitme, çekingenlik, kendini sınırlandırma, kendi kendine güvensizlikten doğan aşırı bağımlılık gibi hastalıklara yol açtı. Böylece halkımız arasında yaygınlaşan kuşkuculuk ve güvensizlik olayı, bazı sözlerle belirlenerek ifade edildi. "Kürtler adam olmaz", "hiçbir zaman iki Kürt bir araya gelmez" vb. Bu tür yargılar toplum üzerinde hakim kılınmaya çalışılarak, düşman tarafından propaganda malzemesi olarak kullanıldı. Yukarıdaki sözlerden de anlaşılacağı üzere, ekilen bu güvensizlik tohumları, insanlarımızın bir araya gelmesini olumsuz yönden etkileyen zehir tohumları niteliğindedir. İki insanımızın bile kendi çıkarları için bir araya gelmemeleri yine bu nedenden kaynaklanmaktadır.

Partimizin 1970'li yıllarda ortaya çıkması bir anlamda bu güvensizliğin bir reddi niteliğindedir. Bu çıkışla birlikte halkımızın özgüce güvenini sağlamanın temeli atılmıştır. Bu güvensizlik ortamı salt sömürgeciliğin bir propagandası olmadığından ve toplumumuzda yaygın olan bir hastalık niteliği taşıdığından, Partimiz, bu zemin üzerinde bu kuşku, güvensizlik olayını ortadan kaldırmanın, bu şekilde toplumun tüm alanlarına güveni amaçlamaktadır. Düşmanın yaratmış olduğu bölge farklılıkları, mezhep, aşiret vb. farklılıklar, Partimizin içerisinde yaratılan güvenli ortamla, doğru devrimci çizgimiz doğrultusunda ortadan kaldırılmış durumdadır. Böylece bir güvenli ortama rağmen, yığınla Kürdistan halkının saflara akın etmesi ile Parti ortamında bile güvenin sağlanması, sorunlarla karşı karşıya kalmaktadır. Şu da bir gerçektir ki, davanın büyüklüğü bu güvensizlik ve kuşkuculuk olayını ortadan kaldırmanın temelidir. Ve bu temelde hareketle bugün insanlarımız bir araya gelip düşmana karşı ortak savaşım verebilmektedir.

İki insan birbirine güvenmediği ortamda birlikte bir adım bile atamazlar. Bunu böyle ele alan düşman, bundan hareketle halkımıza, Partimizi şaibeli bir biçimde yansıtmaya çalıştı. Partimiz ise, bir yandan düşmanla mücadele ederken, öte yandan halka güven vermek için elinden geleni yaptı. Düşmanın Şahin alçağıyla yaratmak istediği kuşku ve güvensizlik; Siverek ve Hilvan direnişiyle yükseltilen mücadele ve buna paralel olarak dayatılan ihanete karşı cezaevlerinde başta Hayri, Kemal ve Mazlum yoldaşların direnişle karşılık vermeleri ve örgütlü faaliyetleri, düşmanın bu çabalarını boşa çıkardı. Günümüzdeki süreçte de, gerek düşmanın bu yönlü çaba ve girişimleri, gerekse Partimizin sürdürdüğü gerilla savaşı, iki kutbun çatışmasını bu yönlü de ortaya çıkarmaktadır.

Gerçekten de, sayısal ve teknik olarak düşman karşısında güçsüz, ama güçlü bir haklı davamız var. Bizi yürüten, ayakta tutan, düşmana karşı güçlü mücadele sergilememizi sağlayan bu davanın büyüklüğüdür. Bedran arkadaşın düşmana karşı, on kişilik bir güçle, güçlü bir mücadele sergilemesinin ve diğer sayısız kahramanlıkların nedeni nedir? Elbette ki, bu direnişçilerin, davanın büyüklüğünden aldıkları güçle birbirlerine karşı duydukları güvenledir. Demek ki, savaş hattında olan bir güç olduğumuz dikkate alındığından güven olayının mücadelemiz açısından taşıdığı önem kendisini açıkça göstermektedir. Ancak güçlü bir güven, bir davada güçlü birliği sağlayabilir, böylesi bir savaş cephesinde savaşabilir. Güvensizlik olayı bireylerin bir araya gelmelerini engellediği gibi, kaynaklık ettiği kuyrukçuluk da yaratılmak istenen şaibeli durumun sürdürülmesini sağlayarak, birlikte omuz omuza savaşımı olumsuz yönden etkiler, hatta imkansız kılar. Güvensizliğin başladığı yerde hiçbir dava arkadaşlığı olamaz. Kuşkuculuk halini üzerinden atmayan kişiler, en basitinden en karmaşığına kadar, sorunlarını Partiye açmaz ve bunalımlı bir yapı sergiler. Bu nedenle sorunları çözmek için çaba sarfedemez, kendisinde patlama derecesine varıncaya dek dışarıya bile yansıtmaz, yansıtmaktan çekinir. Olası patlama noktasından da Parti ve mücadele karşıtlığına düşer. Yani kuşkuculuğun giderilmediği, giderilmesi için ortaya konulup tedavisine çalışılmadığı müddetçe, önemli tehlikeler doğuracağı bilinci akıldan çıkarılmaması gerekir. Ve bu konuda hastalığın tedavisi için öze yönelik bir savaşım esas alınmalıdır. Tersi bir gelişme ise ihanet bile doğurabilen, intiharlara kadar ulaşabilen olumsuz tehlikeler yaratan bir hastalıktır. Bu nedenle konuyu biraz daha açmak gerekir.

Bu hastalığı bünyesinde barındıran birey gelişmeleri olduğu gibi yorumlama, sonuç çıkarma temelinde yaklaşmaktan ziyade kendi mantığına göre subjektif sonuçlara ulaşmaya çalışır. Kendisini gelişmelerin merkezine oturttuğundan çarkı hep kendi etrafında döndürür, dolayısıyla sağlıklı ve objektif bir sonuca ulaşamaz. Bu durumda genelin bakış açısıyla sürekli çelişir. Olaylar hakkındaki yorum ve değerlendirmeleri genelinkiyle bir zıtlık arzeder. Yani sorunlara böyle kendi penceresinden baktığından dar ve politik olmaktan uzaktır. Kendisini tümüyle gelişmelerin merkezine oturttuğundan, yersiz endişe, kaygı ve kişisel çıkar nedeniyle çoğu zaman Parti çıkarlarını bir kenara iter. Bunu bilinçli veya bilinçsizce de yapsa, bu konumuyla Parti ortamına zarar vermesi kaçınılmazdır. Özellikle de bu noktada kendisine karşı her sözü, her davranışı yoruma tabi tutar. Benlik olayıyla kapalı dünyasında vardığı yargı onun tüm günlük yaşamına, ilişkilerine egemen olur. İç dünyasında yaşadığı bu keşmekeşlik onu devrimci görev ve sorumluluklar karşısında zayıf düşürür. Sorunların altında kalkamayacak kadar çözümsüz ve atıl kalır.

Birey kuşku ve güvensizliği yaşadığı müddetçe çevresiyle ilişkilerde, aynı toplulukta bulunduğu bireyler karşısında kendisini sınırlandırır. Devrimci görevler karşısında, çekingen, sorunları çözmede cesaretsiz olur. Önüne Ağrı dağı kadar aşılmaz engeller koyar, atalet içinde sorunu çözümlenemeyecek bir problem yumağına çevirir. Sağını solunu suçlar. Bu yönelim bünyesini bir kurt gibi kemiren hastalığın tedavisini ciddi oranda olanaksız hale getirir. Çünkü sorunun kaynağı kendisi olmasına rağmen, bunu dış etmenlerle izah etmeye çalışmaktan, doğru devrimci anlayış ve Parti ölçüleri zemininde tedavi edilmeyen, dolayısıyla derinleşerek salgın bir hastalık gibi tüm bünyesini felce uğratan şüphecilik hastalığı, bu noktada kişiyi Partiden hesap sormaya ve hak arayıcılığına kadar sürükler. Bu ince hesaplar peşinden koşmak ve sürekli "aklanmayı" amaçlamakla varılan kaçınılmaz bir sonuçtur. Şüphecilik duygusu, kişinin yaklaşımlarını duygu ve niyet esaslarına dayandırdığından, duygusallıktan kaynaklanan hırçınlık, alınganlık ve tepkicilik ve günlük yaşamda sergilenen tutumlar olur. Yoldaşlık ilişkilerini zedeleyen ve çoğu zaman istenilmeyen sonçlara götüren bu yanlış anlayış ve devrimci olmayan tutumlar uyumu zedeler, uyumsuzluğu hakim kılarak birlikteliği ortadan kaldırır. Bu konumdaki kişi sadece kendi kendisine zarar vermekle yetinmez. Aynı zamanda salgın bir hastalık gibi, çevresinde de hoşnutsuzluk ve moral bozukluğu gibi sonuçlara sebebiyet verir. Bu hastalığın yarattığı psikolojik yapı kişinin pratiğine karamsarlık, bezginlik, hantallık biçiminde yansır. En sağlıklı ve coşkulu ortamlarda istenilen katılımı sağlaması ve aynı coşkuyu paylaşması olanaksız hale gelir.

Kuşkuculuğun en önemli kişilik kaynaklarından biri de kaygıcılıktır. Esas olarak güvensizlik zemininde boy veren kapalılık, kişiyi çevresine, yoldaşlarına ve sonunda da Partiye karşı bir sır küpü olmaya götürür. Kişi bu konumuyla sürekli tedirginliği yaşar ve kafası "acaba"larla dolup taşar. Bu soruların cevabı kendi çözümlemeleri doğrultusundan olduğundan, doğru sonuca ulaşması da mümkün olmamaktadır. Güvensizlikten kaynaklanan kapalılık birçok olumsuz sonuçlara yol açabilmektedir. Kişiyi sorunlar yumağı haline getirmenin yanısıra, doğru devrimci eleştiriyi geliştirmekten de alıkoyar. Eleştiri, istek ve önerilerini resmi platformlarda gündemleştirmek yerine ya sağda solda yakınma, çekiştirme ve dedikodu biçiminde gündemleştirir. Ya da tümüyle içine atarak bir birikimin oluşmasına zemin sunar. Sürekli alaniyetten kaçma, kendisini, zayıflıklarına rağmen güçlü ve yetkin göstermek, bünyesini saran hastalıklarla savaşmayı göze almamak bu kapalılığı daha da kökleştiren anlayışlar olabilmektedir. Zaaf ve yetmezliklerini uygun platformlarda Partiye açmak ve bu temelde çözüme kavuşturma yerine, tersi duruma başvurmak kaçınılmaz olarak bu hastalığın derinleşmesini ve çözülmezliğini getirmektedir.

Kaynağını sınıf dışı anlayış ve eğilimlerden alan bu hastalık, proletaryanın çelikten birlik ve bütünlüğüne, ortak davanın yarattığı sarsılmaz inanç ve güvene en çok zarar veren ve tehdit eden hastalıklardan biridir. Çünkü birey bünyesinde bu hastalığı barındırdığı müddetçe bilinçli ve bilinçsiz de olsa düşmanın örgüt saflarına ekmek istediği nifak tohumlarını ekmektedir. Yerli yersiz en ufak bir davranıştan hareketle, besleyip geliştirdiği kuşku ve güvensizlik duygusu aşılmadığı müddetçe, kişiyi zamanla kin gütmeye ve intikam alma eğilimine kadar götürebilir. Buradan en kutsal ilişki olan dava arkadaşlığından bahsetmek olanaksızlaşır. Bu, günlük yaşamdan, eylem anına ve düşmanın üzerine yürümeye kadar yansımasını bulur. En basitinden bir birim açısından ele aldığımızda, birimin bünyesinde boy veren böyle bir hastalık kaçınılmaz olarak birimi Parti yaşamından, Parti çizgisinden uzaklaştırır. Eylemsiz, edilgen, faaliyetsiz ve düşmanın her türlü saldırı ve sızma girişimlerine açık hale getirir. Bunun bir örgüt açısından daha ciddi sorunlar doğuracağı açıktır.

Her şeyden önce güvensizlik ve kuşkuculuk hastalığına zemin olma durumunda, kişinin amaçlarıyla çeliştiğini belirtmekte yarar vardır. Belli bir erek sahibi, çizgi savunucusu ve dava adamı olunacak ama, bunun yanında dava arkadaşına karşı kuşku ve güvensizlik duyguları beslenecek. Üstelik bu en güçlü bir alaniyetin hakim olduğu, her türden sınıf dışı anlayış ve eğilimlerin doğru devrimci temellerde eleştiri-özeleştiri silahıyla mahkum edilebileceği Parti zemininde yapılacaktır. Bunun ilkesel ve politik bir yaklaşımla bağdaşır yanı olamaz. Kendisine ve dava arkadaşına güvenmeyen birey, sonuç itibariyle halka ve Partiye tümüyle inanç geliştirmemiş, dolayısıyla bu düzeyde de ciddi zaaflar taşıyan bireydir. Niyetle bu sonuca ulaşılmak istenmezse bile, kaçınılmaz olarak varılan son bu olacaktır. Bu noktada öze ciddi bir yönelim gösterilmez ve hastalık giderilmezse, kişi başarısızlıklarla dolu bir pratiğin sahibi olmaktan da kurtulamayacaktır. Çünkü Parti içi alaniyetin en güçlü biçimiyle sağlandığı Parti ortamında bu tür hastalıklara kapılmak, yan etmenlerle izah edilmek yerine, kişinin öz gerçekliğinde izahını bulmaktadır. Dolayısıyla bu, bireyin Parti ölçüleri temelinde öze yönelmesini ve doğru devrimci yetkinleşmeyi sağlamasını gerektirir.

Kuşkuculuğun yanısıra, tersi durumu ifade eden ve özünde aynı sonuçlara yol açan aşırı güven veya körükörüne güven de bir o kadar tahribat yaratan anlayışlardan biridir. Bu, ağırlıklı olarak politik saflıktan ve öngörüsüzlükten kaynaklansa da, gerçekte Partiye yabancılıktan ve çeşitli sınıf anlayışlarından kurtulamamış olmayı ifade eder. Parti mücadelesine hizmet eden ve yoldaşlık ilişkilerini sarsılmaz kılan gerçek devrimci güvenin, Parti çizgisi ve yaşamıyla uyumluluk esasları üzerinde şekillenebileceğini gözönünde bulundurduğumzda, bununla çelişebilecek sonsuz bir güvenin bile doğru temellere dayanmadığını görebileceğiz. Parti ölçülerinin dışında subjektif ve duygusal yaklaşımlar, sağlam bir güvenin temeli olamaz. Bu kişisel çıkar temelinde duyulan güven için de böyledir. Kişisel çıkarın zedelendiği veya zeminin ortadan kalktığı anda bu güven unsurunun da ortadan kalkacağını ve yerine güvensizliğin geçeceğini unutmamak gerekir.

Yoldaşlık ilişkilerinin dışında inşa edilen her güven olayı sonuçta mutlaka yıkılmaya ve yerle bir olmaya mahkumdur. Parti saflarında güven unsurunu oluşturan bir yığın maddi ve manevi değerler varken ve bunlar esas güven temeli oluştururken, "şu kişiyle aynı köydeyiz", "birbirimizi şu kadar zamandır tanıyoruz" vb. gibi ahbap-çavuşluğu, bölgeciliği dayatan anlayışlar, güven unsurunun temelini teşkil edemezler. Partinin bu konudaki anlayış ve ölçüleri bellidir. Kişi, Partinin çizgisini temsil ettiği, Parti taktiğini uyguladığı, Partiyi her türlü iç ve dış düşmanlardan koruyarak çıkarlarını ön planda tuttuğu oranda güven yaratabilir ve güven duyulan bir kişi konumuna ulaşabilir. Bu güvenin karşılıklı olması önemlidir.

Her türlü kuşkuyu bertaraf edecek olan temel hususlardan biri de karşılıklı yaratılan güven ortamıdır. Pratikte çizginin gereklerini yerine getirme düzeyinde çevresine, Partiye, yoldaşlarına yeterli güveni vermeyen birey, yeterli güveni yaratamayacağı gibi, kendisinde de doğru devrimci güven duygularını geliştiremeyecektir. Özünde Parti gerçeğine yabancılık ve yetersiz devrimcilikten kaynaklanan bu tür hastalıklar yetkin devrimciliğe ulaşma ve Parti gerçekliğine doğru temellerde yaklaşma esasları üzerinde aşılmazsa, çizgi dışılıkta noktalanacağı kaçınılmazdır.

Yaygın olmamakla birlikte Parti bünyesinde yer yer kendisini gösteren ve Parti ortamına zarar veren kuşkuculuk ve güvensizlik hastalığının kaynağı olarak bireyi ele aldığımıza göre, hastalığın tedavisi de bireyin bünyesinde gerçekleştirilmek durumundadır. Özellikle III. Kongre süreciyle birlikte Parti bünyesinde hakim kılınan alaniyet ortamında bu görevi daha fazla geciktirmeden tedaviyi gerçekleştirmek zor değildir. Her şeyden önce Partiyi tüm yönleriyle tanıma ve bilinç düzeyinde olduğu kadar, ruhen de yaşama, bunun tüm gereklerini yerine getirmek kuşkuculuk ve güvensizliğin zeminini ortadan kaldıracaktır. Parti gerçeği tüm yönleriyle kavrandı mı, olaylara kuşkuculuğa yer veren duygusal temellerde değil; bilimsel ve objektif yaklaşılacaktır. Yine, Parti içi alaniyeti karşılıklı sağlama, ancak böylesi bir yaklaşımla mümkün olabilecektir. Kişinin kendisini Partiye ve yoldaşlarına kapalı tutmaması, sorunları gerekli yer ve zamanda tartışmaya sunması en sağlıklı çözümü beraberinde getirecektir. İçimizi kurt gibi kemiren kuşku ve güvensizlik duygularıyla pratiğe yürümenin olanaksızlığını gözönünde bulundurduğumuzda en azından amaçlarımızla çelişmemek ve davanın güçlü bir neferi olabilmek için öze yönelimi esas alarak hastalığın tedavisini gerçekleştirmek zorunda olduğumuzu göreceğiz. O halde, bizi çizgi devrimciliğinden uzaklaştırabilecek her türlü hastalığa olduğu gibi, güvensizlik ve kuşkuculuk hastalığına da bünyemizde yer vermemeli, devrimci görevlerimizin üzerine muazzam bir güvenle yürümeyi esas almalıyız.

Bir ARGK Savaşçısı

Büyük Önder Apo ve PKK Birliğine...

Baştarafı 5. sayfada

dumduymazlık, iç düşmanlara karşı duyarsızlık bizi bir yokoluşa götürebilir; en azından Önderliğimize yönelik alçakça bir komployla karşılaşabiliriz; düşmanın ilk ve en büyük hedefinin de zaten bu olduğu unutulmamalıdır. O halde, düşmanın hevesini kursağında bırakalım. **"Yaşasın APO!"** diyerek Önderliğe ve onun şahsında Parti birliğine sahip çıkalım, onu koruyalım. Birincil görev işte budur.

Yaklaşık 8-9 yıldır çizgisini koruduğumuz; çizginin bayrağını Mazlum'dan, Hayri'den, Kemal'den devraldığımız; ona bağlılıkla işkencelere dayandığımız; ölüm tehditlerine karşı onun adını andığımız önderimiz APO'ya; bize devrimi, devrimciliği, direnmeyi öğreten büyük önder, büyük öğretmen APO'ya karşı sözde tavır alan, devrimcilik satan zavallıların çıktığını görmekteyiz, korkunç hiddetlenmekte ve bir o kadar da üzülmekteyiz.

Hiddetlenmekteyiz; çünkü önderimiz APO'ya yönelmiş her saldırıyı Parti birliğine yönelmiş, devrimimize yönelmiş bir saldırı olarak görmekte, öyle değerlendirmekteyiz. Bu, bize yıllarca zindanlarda kan kusturan faşist TC ile kolkola girmiş bir saldırıdır; lanet olsun, kahrolsun.

Mazlum'un, Hayri'nin, Kemal'in kutsal adlarını alçak ağızlarına alan, uluslararası emperyalizmin ve TC'nin hizmetindeki bu döneklerin, büyük önderimiz APO'nun şahsında, kutsal yuvamıza yönelmelerine fırsat verilmesine, anında boğulmamasına, kahredilmemesine de üzülmekteyiz.

Bizler, yıllarca, faşist işkenceler altında APO'ya ve PKK'ye ihanet etmemek, onların adını ve onurunu korumak için direndik; Mazlumlar, Hayriler, Kemaller ve daha onlarca şehidi bu uğurda verdik; bu uğurda en katlanılmaz acılara katlandık, bugüne geldik. Şehitlerimizin kanı boşuna akmadı, boşuna acılar çekmedik, büyük önder APO ve şanlı yuvamız PKK Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşımızı yükselterek, bize erişilmez mutluluklar sundular; mücadelemizin bugünkü boyutlarının mutluluğunu yaşıyoruz.

Biz, mücadeleyi bu seviyede yaşatmada belirleyici role sahip olan APO ve PKK'ye yönelik her saldırıyı, Mazlum'a, Hayri'ye, Kemal'e ve onlarca şehide, emeğimize yönelmiş alçakça bir saldırı olarak ele alıyoruz. Ve diyoruz ki, APO'ya uzanacak dili koparacak, kalkan eli kıracağız; zindanlarda **"Yaşasın APO, Yaşasın PKK!"** diye haykıracağız. APO'ya layık olmanın kaygısıyla canlarını ortaya koyan ve ölümü kucaklayan ölümsüz önderlerimiz Mazlumlara, Hayrilere, Kemallere layık olmaktan başka hiçbir kaygımız yoktur. Onlara layık olmak, APO'ya layık olmaktır.

Tüm Parti kadro ve savaşçıları, APO'ya ve onun şahsında PKK'ye yönelen her türden saldırıya karşı daha uyanık, daha atılgan, daha acımasız davranmalı.

Bizler bugüne kadar APO'ya ve Partiye bağlı kalmakla birlikte, onlara karşı görevlerimizi layıkıyla yerine getirmiş saymıyoruz kendimizi. APO'ya ve PKK'ye yönelecek her saldırı sahibini, kuduz iti suda boğarcasına boğmak için, bundan böyle daha bir bilinçle ve azimle göreve sarılacağız.

Yurtsever Kürdistan halkı!

Seni, bin yılların kölelik zincirlerine bağlayan sömürgeci güçlere karşı, bir ulusal varoluş çığlığı olan, ulusal kurtuluş savaşımızın mimarı ve eşsiz komutanı büyük önder APO'ya karşı yöneltilen saldırılar nereden ve kimden gelirse gelsin, sana yönelmiş bir saldırıdır. Seni tarih sahnesinde bir onur ve namus savaşçısı yapan APO'ya yönelen saldırılara göğüs ger. Savaş esirlerine sahip çıkmanın; devrimi yüceltmenin; kurtuluşa varmanın yolu, APO'ya sahip çıkmaktır.

Sosyalist kampın komünist partileri!

Görevi dünya devrimlerini korumak ve yükseltmek olan, bunun için de, her türden emperyalist komplo ve tecrite göğüs germek zorunda olan **sosyalist kampın komünist partileri!** Kürdistan Devrimi karşısında suskunluğunuzla devrimimizin önderi APO ve PKK'ye yönelik tecrit ve yok etme politikalarına karşı vurdumduymaz tavrınızla, bize yönelen saldırılara çanak tutmanızla, bin yıllardır kölelik zincirlerine mahkum edilmiş olan mazlum Kürdistan halkına; Kürdistan halkının ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşında esir düşüp, yıllar yılıdır faşist işkencelerde dünya devrimimizin ve yüce komünizm davasının onurunu koruyan savaş esirlerine; dağlarda savaşıp, sosyalizme ve komünizme gidecek yolu kanlarıyla sulayan şehit gerillalara karşı suç işlemektesiniz.

Halkımız, ulusal kinle değil, APO ve PKK'nin şahsında, enternasyonalizmi çiğneyen tavrınızın hesabını komün- -ilkeler çerçevesinde soracaktır. "Dostum" diyen her kesim bunu bilsin.

— Yaşasın önderimiz APO!

— Yaşasın Parti birliği çizgisi ve taktiği!

— Kahrolsun karşı-devrimci komplolar ve hain dönekler!

Avrupa kamuoyuna ve ilerici-devrimci güçlere!

Bugün tüm emperyalist devlet ve hükümet güçleri, özgür ve bağımsız olma arzusuyla yola çıkan ve bunun için sadece kendi canını ve kanını ortaya koyan Kürdistan halkına karşı her türlü komplo ve yok etme çabası içindedirler. Halkımızın, ulusal kurtuluş savaşımızın mimarı ve önderi APO ve PKK'ye yönelen her saldırı, halkımızı ulusal kurtuluş savaşından ve dolayısıyla özgür ve bağımsız bir yaşamdan alıkoyan bir tavırdır. Halkımızın, insanca yaşam kavgasını, önderliğini yok ederek kırmak ve dağıtmak isteyen her türlü insanlıkdışı saldırı, karalama ve kompoloya karşı göğüs ger, onurlu insan olmanın yolu budur.

İnsanım, ilericiyim, devrimciyim diyen herkesi sözünün sahibi olmaya çağırıyoruz.

PKK'li tüm savaş tutsakları adına:

Mustafa KARASU	**Sabri OK**
Sakine CANSIZ	**Şükrü GÖKTAŞ**
Mehmet ŞENER	**Kemal AKTAŞ**
Fuat KAV	**Sait ÜÇLÜ**
M. Can YÜCE	**Şamil BATMAZ**
Muzaffer AYATA	**Yılmaz UZUN**
Hüsnü ALTUN	**Selim ÇÜRÜKKAYA**
Faruk ALTUN	**Davut UTKUN**
Rıza ALTUN	

3.9.1988

Partili Yoldaşlar....

Baştarafı 7. sayfada

tılmasında Parti pratik önderliğimizin doğru savaş stratejisi ve taktiğimizin, soylu direniş ilkemizin kendi bilinç, cesaret ve fedakarca savaşmamızın rolü belirleyici olmuştur. Bunun yanında halkımızın engin fedakarlığını ve yurtseverliğini ve sadece bir faktör olsa bile düşmanımızı ürkütüp, onun diz bağlarını çözen dehşetli dağlarımızı, ormanlarımızı ve her karış toprağı savaşa elverişlilik arzeden ülke coğrafyamızı da yadsıyamayız. Güçlü olan bu yanlarımız bugün, yaygın gerillanın temel üs olan kır, kent ve ovada düşmanı kahreden kurtuluş savaşımızın yüksek boyutlarını göstermektedir.

Değerli Halk Komutanları ve Kahraman Halk Savaşçıları!

Halkımız ve Partimiz bugünlere kolay gelmedi. Çok kan ve şehit vererek, çok acı ve ızdırap çekerek bugünlere vardık. Halkımızın çektiği acıları hepiniz görüyor, yaşıyorsunuz. Düşmanımız öyle vahşi ve acımasızdır ki, Kürt ve Kürdistan adına olan her şeye karşı tam bir vahşet uyguluyor. Silah arkadaşlarımızın nasıl iğrenç yöntemlerle öldürüldüğünü görüyor, bizzat tanık oluyorsunuz. Sömürgecilikte uzmanlaşan bu kan emici düşman, tarihsel deneyim ve tecrübelerini bir bir konuşturup türlü entrika ve aldatma yoluyla; baskı, işkence, sürgün ve özel savaş yönteminin bütün kural ve kaideleri tam bir kuralsızlık içinde uygulayarak, halkımızın çağla bütünleşmesini engellemeye çalışıyor. Siz yoksunuz diyor. Tarih sizleri kabul etmiyor diyor. Halk onurumuzla oynuyor ve tüm değer yargılarımızı insanfsızca çiğnemeye devam ediyor. İstiyor ki, bir daha özgürlük şarkıları Kürdistan'da söylenmesin. İstiyor ki, yaklaşık üçbin yıllık tarihimizi silipsüpürsün. İstiyor ki, zindan direniş şehitleri Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin, Ferhatların ve her gün yanıbaşınızda yitirdiğiniz silah arkadaşlarınızın kemikleri sızlasın. Bütün bunları yaşarken, kaleyi içten fethetmeye çalışıyor, ruhunu beş paraya satmış çapulcu eşkıya sürüsünü örgütlüyor. Bununla da yetinmiyor: Halkımızın onur ve haysiyetini sömürgecilere peşkeş çekip pazarlık konusu yapan her hainden, teslimiyetçiden ustaca yararlanıyor. Sosyal-şoven güçlerin ve reformist-teslimiyetçi Kürt burjuvazisini yedekleyebildiği ölçüde yedekliyor. Klasik Kürt milliyetçi örgütlenmesini başlı başına bir engel olarak karşımıza dikiyor.

Ve halkımızın tahammül sınırı daralıyor. İsyan kıvılcımını tutuşturuyor. Kürt mertliğini ve vatana bağlılığını bir kez daha göstermek istiyor. Yeterki sen önderlik et, hiçbir şeyimi senden esirgemeyeceğim diyor... ve isyan ediyor. Direniyor... sürgün, katliam olsun diyor. Zira, bağımsızlık ve özgürlükten hiçbir şeyin daha değerli olmadığını artık yaşamak, görmek istiyorum, diyor. Çocuklarımız köy meydanlarında oyuncak deyip eline aldığı sömürgeci bombaların patlamasıyla can vermesin istiyor. Oysa diyor, ben atalarımızın bize bıraktığı mirası değil, geleceğe soylu hir değer sunmak istiyorum. Ve halkımızın bütün bu haykırış ve çığlıkları paslanmış kulakları temizliyor. Dünya kamuoyu gündeminde etkin yerini almaya devam ediyor. Ve savaş geliştikçe ve katılım arttıkça siz kahraman savaşçılarımızın ve biz savaş esirlerinin de sorumlulukları artıyor. O bakımdan, '87 direniş ruhu ve kazanımları temelinde '88 yılının halkımıza müjdelenmesi gereken önemli ve tarihsel bir yıl olması gerekiyor. Hazırlıklarımız, güç ve donanımımız iyi, öznel ve nesnel koşullar büyük hedefler önümüze koyuyor. Düşmanın ekonomik, askeri ve siyasi hedeflerine yoğun bir saldırı yılı olacak '88 yılı, düşmanın siyasi ve diplomatik alanda çokça zorlanacağı, halkımızın politik ve askeri olarak güç yoğunlaştırıp değerli kazanımlar elde edeceği bir yıl umuduyla ARGK'nin 5. yılını coşku, gurur ve büyük özlemle kutluyor, sorumluluk, bağlılık ve direniş ruhumuzu bir kez daha yineliyoruz.

Yiğit Kürdistan Halkı!

Sen yaklaşık üç bin yıllık tarihin boyunca hiçbir zaman geleceğini bugünkü kadar sağlam ellerde teminat altında tutmadın. Bin yıllardır özelemini çektiğin bağımsız ve özgür Kürdistan'ı gerçekleştirecek önderimiz PKK, ordumuz ARGK, cephemiz ERNK gibi tarihsel bir oluşuma sahip olmadın. Çok direndin, çok kan döktün. Belki de bugün bağımsız ve özgür geleceğini yaratan halklardan daha fazla direndin, ama senin çilekeşliğin, cesaret ve inancın, özgür ve mutlu Kürdistan için yetmedi. Hainler ve kanemici düşmanlar, senin en insani ve meşru haklarını; emeğini, değer yargılarını, hatta varlığını bile sürekli pazarlık konusu yaptı. Düşmanlarımız her türlü baskı, işkence yoluyla, zulüm ve zorbalıkla ve her türlü entrika ve aldatma yoluyla, çağla köprü kurma yollarını tıkayıp, seni sürekli korkunç bir cendere içinde tuttu. Öyle ki senin ülken, senin vatanın sana adeta bir zindan, bir hapishane oldu. Daha da ötesi, seni yok etmek istedi. Halende bunun için çırpınmaktadır. Ama artık bugün şanslısın. Tarihe ulaşmak, özgür ve mutlu Kürdistan'da insanca yaşamak, mutlu olmak için seni geleceğe yönelten, seni koruyup geliştiren çok büyük tarihsel değerlere sahipsin. Artık yalnız değilsin, sahipsiz değilsin. Kimliğinle övünecek, gurur duyacak durumdasın. Bağrından çıkardığın kendi öz evlatlarından oluşturduğun büyük insan, eşsiz önder Başkan APO gibi ve önderliğinde PKK gibi şanlı bir Partiye sahipsin. Cesaretlisin, güçlüsün! Bin yılların hesabını soracak tarihin keskin kılıcını elinde tutuyorsun. Senin onur ve haysiyetini koruyacak, sömürgeci faşizmi yerle bir edecek kendi öz ve kahraman bir ordu; Halk Kurtuluş Ordun ARGK'en var senin.

Biliyoruz, dağınıklık, örgütsüzlük ve parçalanmışlıktan artık nefret ediyorsun. Yıllar yılı bunun zorluklarını, acı ve ızdıraplarını yaşadın. Haklısın da. Sömürgecilik tarihi boyunca hep örgütlenmenin, doğru, çağdaş bir önderliğin sancısını çektin. Bu bir bakıma senin umudunu ve inancını da zedeledi. Ama artık senin ulusal ve siyasal birliğinin üstün bir temsili olan şanlı ulusal kurtuluş cephemiz; ERNK'miz var. ERNK, senin tüm ulusal, sosyal, siyasal ve kültürel taleplerini en üst boyutta temsil edip, geleceğin halk iktidarına hazırlanmaktadır. Senin bütün birikim ve potansiyelini soylu kurtuluş savaşımıza çekerek; bin yılların öfkesini, kinini ve intikam duygularını örgütleyip sömürgeciliğe ölümcül darbeler vuracak, işkencecinin, hainin suratına bir balyoz gibi inecek, şanlı mücadele platformu olan ERNK, senin en büyük birleşme, cephen ve en büyük güvencendir. Med isyancı ruhuyla silkinip, atak yapma zamanı gelmiştir artık. Faşist sömürgeciliğin hayatın her alanında hissedilen ve saatbesaat uygulanan bunca baskı ve işkencelere daha fazla tahammül edemezsin. Ulus özgürlüğünü, vatan ve toprak özgürlüğünü sağlayacak önderimiz PKK, ordumuz ARGK, cephemiz ERNK'nin açmış olduğu şanlı kurtuluş savaşı bayrağı altında birleşip kenetlenmekten, topyekün isyan etmekten başka çaren kalmamıştır senin. Gün, vatan uğruna, toprak ve insanlık uğruna savaş günüdür.

Şanlı ordumuz ARGK'nin 5. kuruluş yıldönümü, bir parça özgür vatan için kurtuluş yılı olsun... Ülkemiz sathında yaygın gerilla eylemleriyle gelişen Halk Kurtuluş Savaşımız, senin aktif ve yoğun katılımınla görkemli ayaklanma yılı olsun. ARGK'nin 5. kuruluş yıldönümü faşist sömürgeciliğe daha büyük bunalım ve çözülmelere iten, senin bağımsızlık ve özgürlük savaşına siyasi, askeri ve diplomatik alanda yeni ivmeler kazandıran, yeni ve şanlı atılım yılı olsun.

APO'cu kararlılık, APO'cu cesaret, APO'cu bilinç, APO'cu ruh ve savaş azmiyle Halk Kurtuluş Ordusunun 5. kuruluş yıldönümünü coşku, bilinç, özlem ve daha büyük beklentilerle kutlar, Parti Genel Sekreterimiz APO'ya, tüm Partili yoldaşlara ve kahraman ARGK savaşçıları ve tüm silah arkadaşlarımıza zindanlardan selam, sevgi ve özlemlerimizi iletiriz.

- Bir parça özgür vatan için ileri!

24 Temmuz 1988
Eskişehir Özel Tip Cezaevi

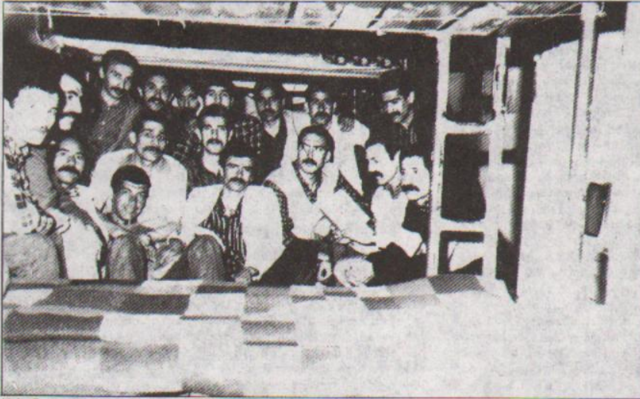
Impressum:
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası:
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl.
Belçika	75.00 bfr.	İngiltere	0.90 £
Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr.
Fransa	7.50 ff.	İsviçre	3.00 sfr.
		Norveç	10.00 nkr.

BASIN VE KAMUOYUNA AÇIKLAMA

Urfa Cezaevinde tutuklu bulunan PKK'li savaş esirleri

Bilindiği gibi Adalet Bakanlığının cezaevlerine gönderdiği ve 1 Ağustos'ta uygulamaya sokulan genelge ile birlikte, cezaevlerinde yeniden huzursuzluklar ortaya çıkmıştır. Bunun nedeni; bazı çevrelerin baskı ve kısıtlamaları haklı göstermek için dediği gibi, tutukluların eylem aşkı ya da bahane bularak yaptıkları eylemler değil, bu yeni genelgenin uygulamasının doğurduğu baskı ve kısıtlamalardır.

Bu huzursuzluğun giderek artacağını bugünden söyleyebiliriz. Çünkü; 12 Eylül ile birlikte yoğun baskı altına alınan cezaevlerinde büyük acı ve fedakarlıklar sonucu bazı iyileştirmeler yapılmak zorunda kalınmıştır. Bunun sonucu tümden olmasa da cezaevlerinde huzurlu sayılabilecek bir dönem başlamıştı. Bugün ise sözkonusu iyileştirmeler, demagoji ve hedef saptırılma ile ortadan kaldırılmak isteniyor. "Her cezaevinde eşit uygulama yapacağız, yapılacak" denilerek cezaevleri yaşamı en kötü yaşam koşullarındaki cezaevleri seviyesine indirilmek isteniliyor. Aslında yapılmak istenen, 12 Eylül döneminde uygulanan kısıtlama ve baskıları bugün tüzükleştirerek hukuki bir dayanağa kavuşturmaktır. Böylece nasıl bir cezaevi düzeni ve yönetimi arzuladıklarını ortaya koyuyorlar. 12 Eylül'den tek farkı, sözkonusu uygulamaları yaşama geçirmek için kullandığı baskı arasındadır. İşkence ve diğer baskı biçimlerini elden bırakmakla birlikte uygulamayı yerleştirmede ilk etapta ve öncelikle infaz yakma tehdidi kullanılmak isteniyor, kullanılıyor. Yani ön planda infaz yakma tehdidi, bu olmazsa baskı ve işkence.

Adalet Bakanlığının 1 Ağustos 1988 tarihinde yürürlüğe koyduğu yeni yönetmelik bir değil, birçok hakkımızı kısıtlamaktadır. Bugün kamuoyuna yansıdığı biçimi ile mesele salt tek-tip'te tıkanmış kalmıştır. Oysa bu doğru değildir. Yeni yönetmelik incelendiğinde eski kazanılmış hakların tümü tutuklu ve hükümlülerin elinden bir çırpıda alınmak istenmektedir.

İnsan haklarını hiçe sayan, tutuklu ve hükümlüleri adeta boyun eğmeye ve köleleştirmeye yönelik bu son çağdışı yönetmelik; havalandırma saatlerini, mektuplaşma-haberleşme özgürlüğünü, daktilo, kitap ve dergilerin içeri alınması konularını büyük ölçüde kısıtlamıştır. Tutuklunun ve hükümlünün saçını dört numaraya vurma zorunluluğu yanında, geçmişte işkenceyle giydirdikleri tek-tip elbise de yeni yönetmelikte yer alıyor. Ayrıca yatakhanelere bağlı olan yemekhaneler de akşam erken saatlerde kapatılarak, tutuklu ve hükümlüler daracık yatakhanelere konulmaktadır.

Biz, Urfa Kapalı Cezaevinde bulunan 18 tutuklu, birçok cezaevindeki tutuklular gibi bu yeni yönetmeliği kabul etmedik. Şu da bir gerçek ki, bu yönetmelik ilk kez bütün yönleriyle bize uygulanmak istendi. Bu, yasaklarla-kısıtlamalarla ve ceza tehditleriyle dolu yeni yönetmeliğe uymadığımız için de, yaklaşık bir aydır hücrelerde tutuluyoruz. Ne zaman çıkarılacağımız belli değil. Avukat ve ailelerimizle görüşmemiz keyfi bir şekilde yasaklandı. Bizleri koğuşlarımızdan zorla getirdikleri için bütün eşyalarımız koğuşta kaldı ve henüz bu eşyalarımız bizlere verilmiş değil, sonradan iki arkadaş koğuşa gidip geldiğinde, her şeyin parçalanmış, dağıtılmış ve kullanılamaz hale getirilmiş olduğunu görüyorlar.

Hücreye getiriliş biçimimiz de yeni yönetmeliğin neleri yapmak istediğini açıkça gösteriyor; Her günkü gibi normal yaşamımıza devam ediyorduk. Akşama doğru 100'e yakın silahlı ve silahsız komando ve asker havalandırmamıza girdi. Arama yapacaklarını söylediler. Doğal olarak, arama yapmalarına izin verdik. Tabii ki, "arama" bahaneydi. Bizi zor kullanarak, yerlerde sürükleyerek, tartaklayarak hücrelere koydular. Bu getirilişte üç arkadaş çeşitli yerlerinden ezik ve yara aldı. Silahlı askerler de cezaevi koridorunda belirli aralıklarla dizilmişlerdi. Oysa ortada ne bir isyan vardı, ne de bir olay.

Bizler, Urfa'ya Diyarbakır Askeri Cezaevinden aylar önce getirildik. Getiriliş biçimimiz normal nakil olmadı. Açıktan açığa bir sürgündü bu. Diyarbakır'da 9 Şubat 1988'de büyük açlık grevi oldu. Başbakan, Adalet ve Savunma Bakanlıkları televizyonda açıklamalar yaparak, cezaevini iyileştirme yönünde söz verdiler. 32 talebimizden 30'unu kabul ettiler. Ama hemen ardından bizleri sürgün ettiler.

Diyarbakır cezaevine yeni atanan sivil yönetim hakları gasp etmek istediyse de sonunda onlar da Başbakanlık ve diğer bakanlıkların sözlerini yerine getirmek zorunda kaldılar. Birçok cezaevinde haklı olarak Başbakanlık ve Bakanlığın bu sözlerinin kendilerine de uygulanmasını istediler. Bazılarında iyileştirmeler oldu, bazılarında olmadı. Son uygulama ise, tüm cezaevleri yeni baştan en kötü cezaevleri seviyesine indirilmek isteniyordu.

Biz Urfa'ya geldiğimizde beklediğimizden çok kötü bir ortamla karşılaştık. Birçok kısıtlama ve baskıyla dolu bir yaşamın içinde bulduk kendimizi. Bu yetmezmiş gibi, ailerimiz üzerinde de polis baskısı başladı. Doktorun olmadığı, kurumun bol bol yağdığı, kitapların keyfi olarak verilmediği ve daha başka kısıtlamaların da bulunduğu Urfa Kapalı Cezaevinde, bazı insani sorunlarımız için kurban bayramından önce açlık grevine girmiştik. Bazı isteklerimiz kabul edildi. Yemekhanemiz akşam 24.00'e kadar açık tutulacaktı. Bir doktor atanacak, bacaya yeni filtre takılacak, polis aramalara girmeyecek ve açık görüş dört gün olacak yolunda idareden bazı sözler alınca açlık grevini bıraktık. Ama aradan bir hafta geçmeden idare, verdiği sözleri geri alarak, bizlere, Adalet Bakanlığının bu son genelgesini dayatmaya başladı.

Biz, ilk önce yaşamımızda hemen olumsuz etki gösteren havalandırma saatinin çok aza indirilmesi ve yemekhanemizin kapatılmasını kabul etmedik. Hücreye zorla getirilişimiz bunun üzerine oldu.

Eğer yeni Genelge değiştirilmez ve eski haklarımızla birlikte koğuşumuza götürülmezsek yakın bir zamanda ÖLÜM ORUCUNA başlayacağız.

1. Bu son genelgenin kaldırılmasını; çağdaş ve insan onuruna değer veren, Diyarbakır'da Bakanlığın ve Başbakan'ın da kabul ettiği doğrultuda yeni bir yönetmeliğin hazırlanmasını istiyoruz. Adalet Bakanlığının "cezaevlerinde iyileştirme yapacağız. Bütün cezaevlerini aynı eşit seviyeye getireceğiz" şeklindeki açıklamaları doğru değildir. İyi koşullara sahip cezaevleri değil de, en kötü koşullarda bulunan cezaevleri esas alınarak, bütün cezaevlerinin bu kötü örneğe göre düzenlenmesi ve her şeyden önce cezaevlerinde baskının kurumlaştırılması yönünde adımlar atılmıştır. Bu nedenle, iyi koşullara sahip cezaevlerinin örnek alınarak diğerlerinin de bu seviyeye getirilmesinin daha doğru ve daha insani olacağını düşünüyoruz ve bunun yapılmasını istiyoruz.

2. Açlık grevi, ölüm orucu, tek veya toplu dilekçe verme hakkı, tutuklu ve hükümlünün tek ve en doğal tepkisidir. Bu nedenle, bu tepkilere verilen veya verilecek olan bütün disiplin cezalarının kaldırılması, 12 Eylül'de bile kullanılmayan infaz yakma tehdidinden vazgeçilmesi ve bu tepkilerin infaz yakma nedeni olarak gösterilmesinin tüzükten çıkarılması.

İnfaz yakma, cezaevinde isyan, kaçma veya gardiyanlara, idareye saldırma durumlarında olur. Ama tutuklu ve hükümlünün kendi hakkını arama yönündeki tepkileri "infaz yakma" tehdidi ile karşılaşırsa, bu, açıktan açığa, "Ben kısıtlama ve baskı yaparım, senin görevin susmaktır" demek olur. Kimse artık kölece yaşamı kabul etmiyor. Tutukluların ve hükümlülerin kafasında Demoklesin kılıcı gibi sallandırılan disiplin cezaları ve infaz yakma uygulamaları; pratikte, tutuklu ve hükümlü lehinde gösterilen infaz kanununun ilgasıdır.

Bu yönetmeliğin en çağdaşı ve tutuklular aleyhinde olan yönü işte bu infaz yakma nedenleri ve mantığıdır.

3. Tek-tip elbise dayatmasına son verilmesi, tutuklu ve hükümlüye gelen giyecek eşyalarının içeri alınması.

Adalet Bakanlığından bazı yetkililer bu elbiselerin sağlıklı, ekonomik olduğunu ve hatta çoğu tutuklunun gönüllü olarak giydiğini belirtiyorlar. Oysa çuval biçiminde olan bu elbiseler insanı insanlıktan çıkarıyor, insan kişiliğini kendine saygısını yok ediyor. Tek-tip elbise birçok insanın hayatına mal oldu ve birçoğu da sakat kaldı. Tek-tip'i kesinlikle giymeyeceğiz. Kaldırılmasını ve her türlü giyeceğin içeri alınmasını istiyoruz. Zaten bir ara bu zorunluluk kalkmıştı. Yeniden kurumlaştırılması isteğindedirler.

4. Tutuklu ve hükümlülerin saç ve bıyıklarına dokunulmaması; saç ve bıyıklarımızı bizler zatan insana yaraşır bir şekilde düzeltiyoruz. Tutukluları asker görmek anlayışından vazgeçilmesini istiyoruz.

5. Görüşme günlerinin 15 günden bir haftaya indirilmesi ve bir saate çıkarılması.

6. Mektuplar üzerindeki keyfi sansür, sayfa ve adet kısıtlamasının kaldırılması ve cezaevleri arası yazışmanın serbest bırakılması.

7. Dışarıda piyasada serbest satılan kitap ve dergilerin içeri alınması (Urfa Kapalı Cezaevinde kitap içeri alınmıyor)

8. Havalandırmanın eskiden olduğu gibi günboyu olması. Bulunduğumuz Urfa Kapalı Cezaevi, E tipidir. Ve dolayısıyla mimari biçim olarak her koğuşa bir havalandırma düşüyor. Bu konuda şimdiye kadar hiç sorun çıkmamış. Ama yeni yönetmelik bunu da durup dururken sorun yapmıştır. Güvenlik bile tutuklu ve hükümlünün haklarını kısıtlama ile yapılamaz. Hiçbir gerekçe havalandırmalarımızın kısıtlanmasını haklı gösteremez. Havalandırmayı keyfi boş tutup, tutukluları içeri koymanın hiçbir manası yoktur. Nitekim Urfa Kapalı Cezaevinde bulunan tüm koğuşlar, bu durumu kabul etmediklerini dilekçelerle idareye bildirmişlerdir.

9. Teyp, müzik aletleri ve radyonun serbest bırakılması (radyo bazı cezaevlerinde yasaklar içindedir) Daktilomuzun ve diğer eşyalarımızın geri verilmesi.

10. Yemekhane kapımızın gece de açık bırakılması. Yemekhanemiz yatakhanemizle bitişiktir. Hiçbir cezaevinde yatakhane, televizyon seyretme yeri değildir. Yatakhanede, bizim bildiğimiz sadece yatılır. Diğer ihtiyaçlar için yemekhane kullanılır. Yönetmelik, televizyonu yasaklamıyor ama, onu seyretmek için de yer vermiyor. Bizce böylece televizyon da yasaklanmış oluyor. Yönetmelik bile, "yalnız koğuş kapıları kapalı tutulur" diyor. Yemekhane ve yatakahane kapatılır denilmiyor. Çünkü koridora açılan 4 kapı zaten kapatılıyor. Ama saat 19.00'da tutuklunun üzerine kapatılıyor. Yemekhanemizin akşamları kapatılmasının güvenlikle hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü havalandırmaya açılan iki kapı da kilitleniyor.

11. Koğuşlararası misafirliğin serbest bırakılması. (Misafirlik isteğe bağlı olabilir) ve her türlü sportif ve kültürel faaliyetlerin içerisine alınmamız.

12. Bize verilen disiplin cezasının kaldırılması ve koğuşumuza geri verilmemiz.

13. Cezaevine bir veya iki doktorun verilmesi (şu anda doktor yok)

14. Kapalı ve açık görüş günlerine kısıtlama ve akrabalarımızla görüşmemize yasak konmaması.

15. Mahkemelerde Kürtçe savunma yapmamıza izin verilmesi ve ana dilimizle yaptığımız bu savunmalar için kimseye dava açılmaması. Anadilimizle konuşmak ve yazmak bizlerin en doğal, en insani hakkımızdır.

16. Sürgünlere son verilmesini istiyoruz. Tutukluların yargılandıkları veya mahkemesi, bulundukları bölgelere, ailelerine yakın alan yerlere verilmeli. Örneğin, bizim durumumuz. Bizler hala tutukluyuz ve davalarımız yargıtay aşamasındadır. Mahkemeler, duruşmalar Diyarbakır'da yapılıyor, oysa bizler Urfa Kapalı Cezaevindeyiz. Ailelerimiz maddi ve manevi olarak zorluk içindeler.

Eskişehir, Çanakkale, Bursa, Aydın cezaevlerine sürgün edilen tutukluların durumunu "mecburi iskan" olarak değerlendiriyoruz.

Tüm tutukluların ailelerinin bulunduğu bölge cezaevlerine geri gönderilmelerini istiyoruz.

17. Kurban bayramı öncesi girdiğimiz açlık grevi sonucu verilen disiplin cezası, sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır. Bazı istemlerimiz haklı ve kabul edilir bulunduğuna göre bu disiplin cezasının ifadesi "haklı istemlerimiz de olsa sesinizi çıkaramazsınız" anlamını doğuruyor. Biz bunu anlamsız buluyor ve bu tür disiplin cezalarının olmamasını istiyoruz.

18. Ailelerimizin görüş günleri hastalara ve diğer tutuklulara getirdikleri yiyecek, çay ve tütünün içeri alınmasını istiyoruz.

Tutuklu ailelerinin Adalet Bakanlığında bir yetkiliyle görüşmeleri sırasında; yetkili, "siz hep tutukluların durumu iyileştirilsin diyorsunuz. Oysa, sesini fazla çıkaramayan mağdur aileler ise, bu iyileştirmelere karşıyız diyorlar. Biz, arada bir denge kurmak zorundayız" diyebilmiştir. Kısıtlama ve baskı yaptıklarının açık itirafıdır bu. Kısıtlama ve baskılara bir neden de, mağdur ailelerin isteğiymiş! Her halde dünyanın hiçbir yerinde cezaevleri ceza yerleri değil, tutukluları güvenlik içinde elde tutma yerleridir. Güvenlik ise, baskı ve kısıtlama yapılmadan rahatlama sağlanabilir. Bunun dışındaki her anlayışa baskı ve keyfi bir nitelikdir diyebiliriz.

Özcesi, yeni yönetmelik cezaevlerinde var olan huzura yönelik bir provokasyondur.

Sorunlarımızın ve isteklerimizin bunlar olduğunu kamuoyuna duyurur; insanların sorunlarıyla ilgilenmelerini dileriz. Sorunlarımız çözülmeyecek kadar karmaşık ve ağır değildir. İnsani ve doğal haklarımızı geri istiyoruz. Gereken duyarlılığı göstereceğinize inanıyoruz.

Urfa Kapalı Cezaevindeki Tutuklular Adına
Mustafa KARASU